ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 42
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1908
Διευθυντης: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
Γραφεια ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

ΟΙ ΝΕΟΤΟΥΡΚΟΙ

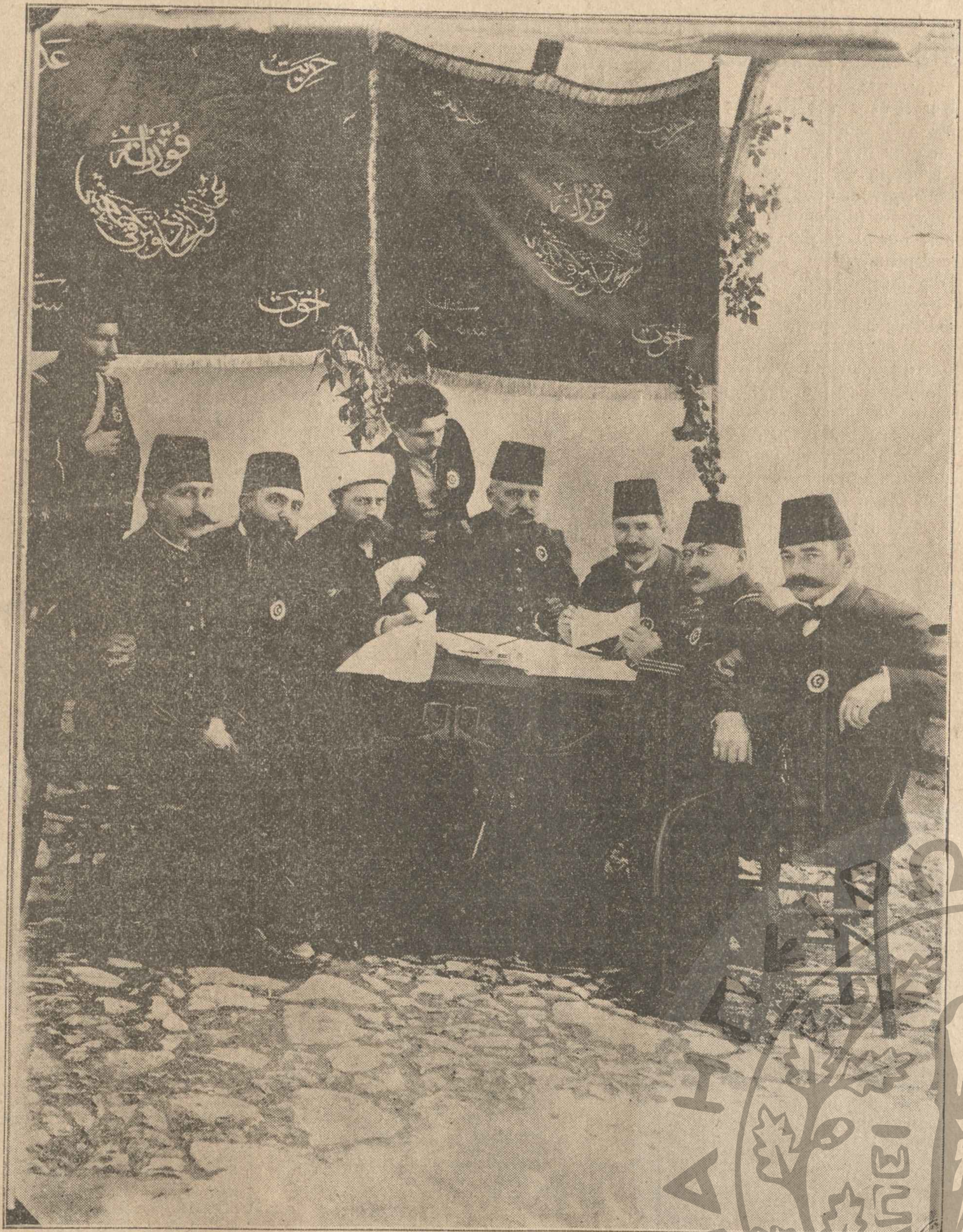

ΤΟ ΚΟΜΙΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΝΕΟΤΟΥΡΚΩΝ “ΕΝΩΣΙΣ - ΠΡΟΟΔΟΣ„

ΤΟ ΕΝ ΚΟΖΑΝΗ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ: 1) Σεβρὲτ βέης, ταγματάρχης ἰατρὸς (ὁ πρῶτος καθήμενος ἀριστερά. 2) Νικ. Ρεπανάς, ἰατρός, Ἕλλην. 3) Χουσεΐν-Ναφὶζ ἐφένδης, Ἱεροδίκης καὶ πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν. 4) Κ. Τσιτσελίκης, δικηγόρος, Ἕλλην, (ὄρθιος). 5) Χαλὶπ βέης, συνταγματάρχης, Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου. 6) Ζιᾶ-βέης, πρόεδρος τῶν Πλημμελειοδικῶν. 7) Ὀμὲρ-βέης, ἀντισυνταγματάρχης τῶν ἐπιτελῶν. 8) Ζιλφὸ-βέης, προῦχων Ἀλβανός.—Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῶν σημαιῶν αἱ λέξεις «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης, Δικαιοσύνη».

(Ἐστάλη ὑπό τοῦ κ. Τημενίδου ἐκ Κοζάνης τῆς Μακεδονίας)

ΕΛΛΑΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικοῦ καὶ Κρήτης	*Δραχ.*	8
Εξωτερικοῦ	*Φρ. χρ.*	12
Ρωσσίας	*Ρούβλια*	5
Αμερικῆς	*Δολλάρια*	3

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: πρὸς λεπτὰ 30 ὁ στίχος.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΑΙΤΗΣΙΣ πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἐνθουσιώδεις ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος εὐχαὶ προπέμπουν τοὺς ἐκδρομεῖς, οἵτινες θ' ἀναχωρήσουν αὔριον διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἡ ἐκδρομὴ θὰ ἦτο κολοσσιαία εἰς πλῆθος, ἂν διωργανοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον, διότι τῶν τριῶν μισθωθέντων ἀτμοπλοίων αἱ θέσεις δὲν ἐπαρκοῦν εἰς τὴν ζήτησιν τὴν καταπληκτικήν.

Ἐγκάρδιος ἀφ' ἑτέρου ἀγγέλλεται ἡ ἑτοιμαζομένη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑποδοχὴ εἰς τοὺς ἐξ Ἑλλάδος ἐκδρομεῖς.

Κάποιος παλμὸς δονεῖ ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖθεν τὰς καρδίας ἀδελφῶν καὶ φίλων. Εἶνε τὸ ἐκχείλισμα βαθέων αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα πρὸ πολλοῦ, ἀπὸ αἰώνων ὅλων εἶχαν ταφῆ, εἶχαν πνιγεῖ καὶ δεσμευθεῖ. Σήμερον, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς Ἐλευθερίας, ἀναφαίνονται τὰ δυνατὰ σκιρτήματα καὶ ἡ ἐκδήλωσις αὐτῶν εὑρίσκει διέξοδον εἰς ἕνα ἁπλοῦν χαιρετισμόν, ἁπλοῦν ἀλλὰ βαθὺν καὶ μέγαν, τὸν ὁποῖον διὰ τῶν ἐκδρομέων τούτων ἀπευθύνει ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς πρὸς τοὺς ἐν Τουρκίᾳ ἀδελφούς του καὶ πρὸς τοὺς ἐγκολπωθέντας τὴν Ἐλευθερίαν Ὀθωμανούς.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Ἀπέναντι εἰς τὸ σπῆτί μου ὑπάρχει ἕνας ἐμποράκος. Εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποῦ νὰ γνωρίζῃ τὸ ὄνομα τοῦ ἐμποράκου. Ὅλοι τὸν ὀνομάζουν ἔτσι. Εἶναι ἰδιοκτήτης ἑνὸς μικροῦ καταστήματος, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκει κανεὶς τὰ πλέον ἀντίθετα πράγματα, ἐφημερίδες, τσιγάρα, λάδι τῆς μουρούνας, δαντέλλες γαλλικές, παπουτσάκια μικρῶν παιδιῶν, σπίρτο τοῦ καμινέτου, λαχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ στόλου, σαπούνια τοῦ Πιβέ, καὶ κάστανα ζεστά. Ἐμποράκος πωλῶν τόσα πράγματα δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐνεργήσῃ διὰ τὴν εὕρεσιν πελατείας. Πραγματικῶς δὲ κάθε ἄνθρωπος ποῦ θὰ περάσῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγορὰν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχῃ ἀνάγκην κἄτι ν' ἀγοράσῃ. Καὶ ὁ ἐμποράκος, καθήμενος, πωλῶν τοῖς μετρητοῖς, βλέπων τὴν πελατείαν του διαρκῶς αὐξάνουσαν, ἐστρογγυλώθη, ἔκαμε μίαν ὀγκώδη γαστέρα, ἐπῆρεν ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ δείγματα τῆς εὐτυχίας, τὰ ὁποῖα ἠμπορεῖ νὰ πάρῃ ἕνας ἄνθρωπος. Μίαν ἡμέραν αἱ ὑπηρέτριαι τῆς γειτονιᾶς ἐψιθύρισαν μεταξύ των ἔκπληκτοι:

— Εἶδες λαιμὸ ποῦ ἔκαμε ὁ ἐμποράκος; Οὔτε γουρουνόπουλο νὰ ἦτανε!

⁂

Προχθὲς τὸ πρωῒ εἶδα τὸν ἐμποράκον γείτονά μου καὶ ἐδυσκολεύθην νὰ τὸν γνωρίσω.

Ἦτο χωμένος μέσα εἰς ἕνα μανδύαν, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ τοῦ κρύψῃ τὴν κοιλίαν του τόσον καλὰ καὶ τόσον σφικτά, ὥστε σχεδὸν νὰ μὴ φαίνεται. Ἔπειτα κἄποιον τεράστιον πιλίκιον εἶχε καθήσῃ εἰς τὸ κεφάλι του καὶ εἶχε κατορθώσῃ νὰ τοῦ κρεμάσῃ τὰ μαλλιά, ὥστε ἐφαίνετο περισσότερον ἀσκητικὸς κανδηλανάφτης παρὰ ὁ εὐτυχὴς ἔμπορος, ὁ πωλῶν τοῖς μετρητοῖς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ πολυανθρώπου δρόμου.

Καὶ ὡς νὰ μὴν ἔφθαναν αὐτά, ὁ χονδρὸς ταύρειος τράχηλος — διαβεβαίωσις ἐκχειλιζούσης ὑγείας — εἶχε χωθῆ μέσα εἰς τὸ περιλαίμιον τῆς στολῆς τῶν ἐφέδρων καὶ εἶχε χωθῆ τόσον καλά, ὥστε πρὸς στιγμὴν νὰ νομίσω ὅτι τὸ κεφάλι του εἶχε κολλήσῃ εἰς τοὺς ὤμους ἄνευ μεσολαβήσεως λαιμοῦ.

Δύο ὑπηρέτριαι ἀπὸ τὴν πόρταν ἑνὸς σπητιοῦ ἐκύτταζαν τὸν ἐμποράκον καὶ κἄτι ἐμουρμούριζαν μεταξύ των. Καθὼς ἐπερνοῦσα, ὁ ἄνεμος μοῦ ἔφερε τὴν ὁμιλίαν των.

— Οὔτε ὁ μισὸς δὲν ἔμεινε ὁ κακομοίρης!

— Δὲν ἔχεις ἀκούσῃ τὸ τραγοῦδι; εἶπεν ἡ ἄλλη ὑπηρέτρια μὲ συμπάθειαν.

— Ποιὸ τραγοῦδι;

— Τὸ τραγοῦδι ποῦ λέει «Κλάψε με, καϋμένη μάνα, ποῦ μὲ πῆραν τακτικό».

Ἡ ἄλλη ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία φαίνεται κἄτι ἤξευρε, εἶπε:

—Καλὰ ποῦ τὸν πῆραν τακτικό. Εἶχε κάμῃ τόσαις ἀταξίαις.

⁂

Προχθὲς τὸ βράδυ ὁ ἐμποράκος ἐκάθητο εἰς τὸ μαγαζί του βυθισμένος εἰς βιβλίον λογαριασμῶν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του διευθύνει τὸ κατάστημα ὁ ὑπάλληλός του, μικρὸς μορτάκος, δεκαπενταετής, ἐξυπνότατος ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ εἴδους του, προσπαθῶν μὲ τὴν εὐγλωττίαν του νὰ τυλίξῃ τοὺς μεγάλους πελάτας καὶ δέρνων ἀνηλεῶς τοὺς μικρούς. Ὁ ὑπάλληλος εἶχεν ἐφαρμόσῃ αὐτὴν τὴν τελευταίαν μέθοδον εἰς κἄποιον μικρόν, ὁ ὁποῖος ἐπῆγε νὰ πάρῃ κάστανα. Ὁ ἐμποράκος ἐπλήρωνε τώρα τὸν ὑπάλληλόν του μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα. Ὁ ὑπάλληλος εἶχε φάγῃ τῆς χρονιᾶς του καὶ ἤδη ἔκλαιε σιγὰ σιγὰ εἰς μίαν γωνίαν τοῦ καταστήματος.

Εἰσῆλθα εἰς τὸ κατάστημά του μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι, καὶ τίποτε ἂν δὲν μοῦ χρειάζεται, κἄτι θὰ εὕρω ν' ἀγοράσω.

— Πῶς πηγαίνει ἡ δουλειά; τὸν ἠρώτησα.

— Τώρα ἔχουμε δουλειὰ μὲ τὴν πατρίδα, μοῦ εἶπε.

— Δόστε μου εἰς τὸ μεταξὺ ἀγκύστρια διὰ ψάρεμμα. Ἔχετε;

— Ἔχομε. Ἔχομε ἀπ' ὅλα, κύριε.

— Λοιπὸν μπελλάδες μὲ τὴν πατρίδα.

— Μπελλάδες ὄχι, εἶπεν ὁ ἐμποράκος. Ἀφοῦ εἶναι κανεὶς πολίτης, πρέπει νὰ κάνῃ τὰ καθήκοντά του στὴν πατρίδα. Ψηφίζομε, βγάζομε ἐκείνους ποῦ θέλομε βουλευτὰς ἢ δημάρχους, ἔχομε νόμους, λοιπὸν πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε καὶ τὴν πατρίδα.

Καὶ ἀφοῦ ἔρριψεν ἕνα βλέμμα εἰς τὸν καθρέπτην, προσέθεσε:

— Ἔπειτα, νὰ σᾶς πῶ καὶ κἄτι ἄλλο. Τώρα τελευταῖα εἶχα παραπαχύνῃ. Τὰ γυμνάσια θὰ μὲ ὠφελήσουν!... Ἔγινα ἐλαφρότερος ὀκτὼ ὀκάδες.

Ἐχαιρέτισα τὸν πρακτικὸν πατριωτισμόν, ἐπῆρα τὰ ἀγκύστρια καὶ ἔφυγα ἐνθουσιασμένος.

Γ. Τσοκόπουλος

Εὐεργέτει τοὺς ἀγαθούς, διότι εἶναι μέγα τὸ νὰ ὀφείλεται χάρις ὑπὸ σπουδαίου ἀνδρός.

Ἱπποκράτης

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἀδικεῖ κανένα, ἔχει ἀνάγκην οὐδενὸς νόμου.

Πλάτων

Ἄσκει δικαιοσύνην καὶ μὲ ἔργα καὶ μὲ λόγους,

Πλάτων

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΙΑ ΟΣΑ ΣΒΥΝΟΥΝ

Τὰ κρῖνα συλλογίζομαι χλωμὰ καὶ ῥαγισμένα,
στὰ δάκρυα ῥαντισμένα
πονετικῆς αὐγῆς.
Τὰ ῥόδα ποὔχυσαν τὸ ἁγνὸν ἄνθινον αἷμα ἀγάλι
σ' ἀθώρητο κανάλι,
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γῆς.

*

Τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποῦ φεύγουν καὶ πεθαίνουν,
τὰ δέντρα νὰ ὑπομένουν
τὴ μοῖρά τους σκληρά.
Ὅ,τι θὰ μείνῃ ἀκίνητο καὶ κάθε τί ποῦ πέφτει
στῆς λίμνης τὸν καθρέφτη,
τὰ νούφαρα νεκρά.

*

Κι' ἀκόμα συλλογίζομαι μὲ μιὰ θλιμμένην ἔννοια
τὰ χέρια τὰ κερένια
—ὤ! σπαραγμὸς κρυφός—
Καὶ σᾶς ματάκια ποῦ ἥσυχα κάτω ἀπ' τὰ βλέφαρά σας
στὰ σκοτεινὰ νερά σας
βασίλεψε τὸ φῶς....

Λάμπρος Πορφύρας

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

«Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἦν δὲ γεγραμμένον: Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων. . .»

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Τὸ Εὐαγγέλιον εἶνε δύναμις Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι εἰς τὸν σταυρωθέντα Ἰησοῦν. Ὁ τοῦ Εὐαγγελίου λόγος εἶνε λόγος περὶ τοῦ Σταυροῦ· «ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σῳζομένοις δύναμις Θεοῦ ἐστι». Ἡ δύναμις εἶνε δύναμις πνεύματος, δύναμις ζωῆς. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς βεβαιοῖ ἡμᾶς περὶ τούτου λέγων: «Τὰ ῥήματα, ἃ ἐγὼ λαλῶ ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωὴ ἐστί». Τὰ ῥήματα τῶν Ἀποστόλων τῶν θεοπνεύστως κηρυξάντων τὸν λόγον τοῦ σταυροῦ εἶνε ἀνάπτυξις καὶ ἑρμηνεία τῶν ῥημάτων τοῦ Θεανθρώπου. Οἱ δὲ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου εἶνε λόγοι δυνάμεως πνευματικῆς καὶ δυνάμεως ζωῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον, διότι αὐτὸς εἶνε πνεῦμα καὶ φῶς ζωοποιοῦν, καὶ διότι κυρίως ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θυσίαν, τὴν γενομένην ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίας.

«Ὁ πιστεύσας σωθήσεται». Ἡ πίστις ἡ σῴζουσα εἶνε πίστις πρὸς τὴν ἀπολυτρωτικὴν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου δύναμιν. Ἄνευ τῆς πίστεως ταύτης ὁ ἀκούων τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ ἄνθρωπος ἀδύνατον νὰ σωθῇ, διότι ἀδύνατον νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, δικαιούμενος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ἀδύνατον νὰ εἰρηνεύσῃ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ Φωτός, ἵνα φωτισθῇ καὶ μετὰ τῆς ζωῆς, ἵνα εἰς ζωὴν ἀναστηθῇ καὶ ἀναγεννηθῇ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν λόγων τοῦ Ἰησοῦ τότε καθίσταται δυνατὴ εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἄνθρωπον, ὅταν οὗτος πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἑλκυσθῇ καὶ διὰ τοῦ Ἰησοῦ εἰς εἰρήνην καὶ συνάφειαν πρὸς τὸν ἐν Τριάδι Θεὸν ἔλθῃ. «Κἀγώ, ἐὰν ὑψωθῶ, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν».

Ἄνευ τῆς ἑλκύσεως, τὰ ἔργα καὶ οἱ λόγοι τοῦ Θεανθρώπου δὲν θὰ ὠφέλουν τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἑλκυστικὴ δύναμις εἶνε δύναμις τοῦ Σταυροῦ. Ἡ δύναμις τοῦ Σταυροῦ ἐπενεργεῖ καὶ ἕλκει μόνον τὸν πιστεύοντα εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τοῦτον ἀποδεχόμενον ὡς τὸν μόνον τοῦ κόσμου σύμπαντος λυτρωτήν.

Διὰ τὸν ἄνθρωπον λοιπὸν ἐν γένει οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος καὶ οἱ λόγοι τῶν θεοπνεύστων Αὐτοῦ Μαθητῶν δὲν εἶνε, αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἐννοούμενοι, λόγοι ἁπλῶς διδακτικοί, περὶ ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, παραινετικοὶ, πρὸς τὸ ἀγαθόν, πρὸς τὴν σωφροσύνην καὶ τὴν καθ' ὅλου ἐννοουμένην ἀρετήν. Δὲν εἶνε ἁπλῶς λόγοι ἠθικοί, ἀλλὰ λόγοι «τοῦ Σταυροῦ» καὶ διὰ τοῦτο λόγοι δυνάμεως καὶ ζωῆς πνευματικῆς. Λόγοι ἐπενεργοῦντες ἐπὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἐπενήργουν τὰ θεῖα προστάγματα τοῦ Σωτῆρος καὶ τῶν Ἀποστόλων ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἀναπήρων καὶ χωλῶν, τῶν παραλύτων καὶ τυφλῶν, τῶν δαιμονιζομένων καὶ σεληνιαζομένων.

Οἱ λόγοι ἐκεῖνοι ἔδοσαν τὴν ζωὴ νκαὶ τὴν ὑγείαν εἰς τοὺς σωματικῶς νεκρούς, παραλύτους, τυφλοὺς καὶ πάσχοντας. Οἱ λόγοι δ' οὗτοι ἐπάγουσι τὸν ἁγιασμόν, δίδουσι τὸ φῶς, ἐμβάλλουσι τὴν δύναμιν, ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν τὴν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ῥερυπωμένην καὶ τυφλήν, ἠθικῶς δὲ παραλελυμένην καὶ νεκράν.

Ἡ δύναμις, ἡ εἰς τὰ θαύματα τῆς σωματικῆς ζωῆς ἀποδειχθεῖσα αἰσθητή, σαφέστατα ὑποδεικνύει τὴν δύναμιν τὴν ἐπενεργοῦσαν ἐπὶ τῆς ψυχικῆς ζωῆς.

Καὶ ἐκείνη καὶ αὕτη εἶνε δύναμις τοῦ Σταυροῦ.

Ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ, ἤτοι ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου, οὐδένα ἄλλον σκοπὸν ἔχει παρὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ἁμαρτίας, τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς ἀπὸ τῆς νεκρότητος εἰς τὴν ζωήν.

Πειραιεύς.—Κυριακὴ 14)9)08. ΕΜΜ. Σ. ΨΑΡΟΥΔΑΚΙΣ

ΕΚ ΤΗΣ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΜΟΥ

Καθὼς ὁ ἥλιος δὲν ἠμπορεῖ νὰ λάμψῃ, χωρὶς αἱ ἔχιδναι νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰς τρύπας των, οὕτω καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ διατρέξῃ στάδια δόξης ἢ φήμης, χωρὶς νὰ ἐξεγείρῃ ζηλοτυπίας καὶ μίση.

— Τὸ προνόμιον τοῦ ταξειδιώτου εἶναι: νὰ ζῇ περισσότερον εἰς τὴν καρδίαν τῶν ξένων παρὰ εἰς τὴν μνήμην τῶν φίλων του.

— Οἱ φίλοι μας, κατὰ γενικὸν κανόνα, λυποῦνται διὰ τὰς δυστυχίας μας καὶ χαίρουν διὰ τάς.... ἀνοησίας μας.

— Αἱ ἀσθένειαι τῆς καρδίας πάντοτε εὑρίσκουν αὐτοκλήτους καὶ προθύμους ἰατρούς, οἱ ὁποῖοι τὰς μελετοῦν, ὄχι ὅμως καὶ θεραπευτήρια, τὰ ὁποῖα τὰς θεραπεύουν.

— Ἡ πομπὴ τῶν κηδειῶν ἀφορᾷ μᾶλλον εἰς τὴν ματαιότητα τῶν ζώντων ἢ εἰς τὴν μνήμην τῶν νεκρῶν.

Λάρισα. **Ἱπ. Φ. Κουτσίνας**

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἡ ἐκ λογοτεχνῶν Ἐπιτροπή, εἰς ἣν ἀνεθέσαμεν τὴν μελέτην καὶ τὴν κρίσιν τῶν ποιημάτων τῶν σταλέντων διὰ τὸν φιλολογικὸν διαγωνισμόν, μᾶς ἐπέστρεψε τὸν φάκελλον τὸν περιέχοντα τὰ ἔργα, καὶ μᾶς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι, ὡς παρετήρησε μεθ' ἁπλῆν ἀνάγνωσιν, εἰς τὰς ἐπιτυχεστέρας τῶν μεταφράσεων φέρεται ***ὅλως ἀλλοία*** ἡ ἰδέα τοῦ δευτέρου τετραστίχου, καὶ τοῦτο διότι ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας παρελήφθη εἰς τὸν τρίτον στῖχον τοῦ Γαλλικοῦ κειμένου τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τῆς λέξεως ton, καὶ οὕτως οἱ μεταφρασταὶ ἐξέλαβον τὴν φράσιν ton coeur ὡς σημαίνουσαν un coeur. Ἐπομένως πᾶσα κρίσις—κατὰ τὴν γνώμην τῆς Ἐπιτροπῆς — θ' ἀδικήσῃ ἐκείνους, οἵτινες, καίτοι ὑστέρησαν εἰς τὴν τέχνην τοῦ στίχου καὶ ἠστόχησαν εἰς τὴν τεχνικὴν ἀπόδοσιν τῆς ἰδέας τοῦ ὅλου ποιήματος, ἀπέδωκαν ἐν τούτοις τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν τοῦ ἐσφαλμένως δημοσιευθέντος στίχου, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς κριτὰς καὶ εἰς οὐδένα νὰ ἐπιφέρωσι τοιαύτην μεταβολὴν εἰς τὰς ἐπιτυχεῖς μὲν κατὰ τὸ λοιπόν, ἐσφαλμένας δὲ εἰς τὸν ἕβδομον στῖχον μεταφράσεις, ὥστε νὰ συμφωνήσῃ καὶ ὁ στῖχος οὗτος πρὸς τὸν τοῦ πρωτοτύπου, διότι τὴν μεταβολὴν ταύτην—ἐπὶ τὸ τεχνικώτερον μάλιστα—μόνοι οἱ μεταφρασταὶ δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι.

Μετὰ τὴν παρατήρησιν ταύτην τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡμεῖς λογικὸν θεωροῦμεν νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν τὸ γαλλικὸν κείμενον τοῦ ποιήματος καὶ νὰ προτείνωμεν νέον διαγωνισμὸν πρὸς μετάφρασιν αὐτοῦ. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀναγνῶσταί μας θ' ἀναγνωρίσουν τὴν ὀρθότητα καὶ τὸ δίκαιον—πρὸ παντὸς τὸ δίκαιον—τῆς ἀποφάσεώς μας.

Ὡς ὅροι τοῦ διαγωνισμοῦ θὰ ἰσχύωσιν ἐκεῖνοι, υς ἐθέσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 φύλστιν: Ἡ μετάφρασις πρέπει νὰ ἦναι ἔμμετρος καὶ νὰ φέρῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ὄχι ψευδώνυμον. Ἡ γλῶσσα καὶ τὸ μέτρον ἀφίεται εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν διαγωνισθησομένων. Νέα δὲ δεκαπενθήμερος προθεσμία ἀποστολῆς μεταφράσεων ἄρχεται ἀπὸ σήμερον καὶ λήγει τὴν ἑσπέραν τῆς 28ης Σεπτεμβρίου.

Ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 5ης Ὀκτωβρίου Ἡ ἐπιτυχεστέρα μετάφρασις καὶ ἡ μετ' αὐτὴν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ ζητηθῇ δὲ ἡ εἰκὼν τοῦ ἐκπονήσαντος τὴν ***πρώτην*** ἐπιτυχοῦσαν τοιαύτην πρὸς δημοσίευσιν.

Moi et toi

Comme l'oiseau choisit à la saison nouvelle
L'ombrage d'un rosier pour y cacher son nid,
Moi j'ai choisi ton coeur, et j'y pose sans bruit
Mon aile.
Au vent plus frais du soir la fleur repand ses larmes;
Sous un poid de douleur quand j'allais succomber,
Dieu m'a donné ton coeur pour y laisser tomber
Mes larmes.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΡΟΔΩΝΑ"

ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Ἄνθρωπός τις ἀπήλλαξεν ἀμνὸν ἀπὸ τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀνύχων λύκου. Ἀλλὰ τὴν νύκτα ἔθεσεν εἰς τὸν λάρυγγα τοῦ ζώου μάχαιραν. Ὁ ἀμνὸς παρεπονέθη πρὸς αὐτὸν λέγων: «Μ' ἀπήλλαξες ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ λύκου, ἀλλα βλέπω ὅτι σὺ δι' ἐμὲ κατέστης λύκος.»

⁂

Διὰ κόρην πεπροικισμένην δι' ὡραίας μορφῆς καὶ ἁγνοῦ χαρακτῆρος δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ψιμμύθιον, οὔτε δακτύλιος ἐκ καλάϊδος. Ὁ δάκτυλος μιᾶς ὡραίας εἶναι ὡραιότερος ἄνευ ἐνωτίου καὶ ὁ λωβὸς τοῦ ὠτὸς θελκτικῆς τινος εἶνε ἄνευ δακτυλίου ἐκ καλάϊδος.

⁂

Μαθητής τις εἶπε πρὸς τὸν παιδαγωγόν του: «Τί νὰ κάμω; οἱ ἐπισκεπτόμενοί με εἶναι πολλοὶ καὶ μοῦ ἀφαιροῦν τὰς πολυτιμωτέρας στιγμὰς τῆς ἡμέρας, τὰς προωρισμένας διὰ μελέτας.» «Δάνεισε ὅλους τοὺς πτωχοὺς ἐπισκέπτας σου καὶ ζήτησέ τι παρὰ τῶν πλουσίων, ὥστε τοῦ λοιποῦ νὰ μὴ στρέφωνται πέριξ σοῦ,» συνεβούλευσεν ὁ παιδαγωγός.

⁂

Ἄκουε τοὺς λόγους τοῦ σοφοῦ μὲ τὸ οὖς τῆς ψυχῆς σου, ἔστω καὶ ἂν ἡ διαγωγή του δὲν συμφωνῇ μὲ τοὺς λόγους του. Εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα, ὅτι ἄνθρωπος κοιμώμενος δὲν δύναται νὰ ἐξυπνήσῃ ἄλλον κοιμώμενον. Πρέπει ὁ ἄνθρωπος ν' ἀκούῃ τὴν συμβουλήν, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ εἶναι γεγραμμένη ἐπὶ τοίχου.

⁂

Σοφός τις εἶδεν ἀθλητὴν παρωργισμένον καὶ ἐκβάλλοντα ἀφροὺς ἀπὸ τοῦ στόματός του. Καὶ ἠρώτησε: «Τί συνέβη εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν;» Τοῦ ἀπήντησέ τις «Κἄποιος τὸν ἐξύβρισεν». «Ὁ ποταπὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ἐπανέλαβεν ὁ σοφός, φέρει φορτίον ἐκ χιλίων λιτρῶν, καὶ δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρῃ ἕνα λόγον;»

⁂

Μὴ καυχᾶσαι διὰ τὴν δύναμιν τῆς χειρός σου καὶ τὸ θάρρος σου. Τὸ θάρρος δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ κλείῃς διὰ ῥαπίσματος τὸ στόμα τοῦ ὑβριστοῦ σου, ἀλλ' εἰς τὸ νὰ γλυκαίνῃς δι' εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς τὴν γλῶσσάν του.

⁂

Κακὴ συνήθεια συνενωθεῖσα μὲ τὸν χαρακτῆρά τινος μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του θὰ ἐκλείψῃ.

„ΚΟΝΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ"

VI

ΜΟΝΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΑΡΚΑ...

Κατάμονος μέσα σὲ μιὰ βάρκα, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ ἀπὸ τὴ μελαγχολία τῆς ἡμέρας ποὺ σβύνει, θέλω νὰ νοιώσω τὴν ἡδονὴ ποῦ αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν βρίσκεται ἔρημος μέσα στὴ θάλασσα.

Γύρω μου τ' ἁπαλὰ κύματα γλυκοφιλᾶνε τὴν ὁλόασπρη βάρκα μου, μὲ τὸ μεγάλο πανί, ποὺ μοιάζει σὰν θεώρατος γλάρος μέσα στὴν ἀπέραντη θάλασσα.

⁂

Μακρυὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινο θόρυβο, ἀνοίγω διάπλατη τὴν καρδιά μου μόνον στὸ τραγοῦδι ποῦ μοῦ λέει τὸ μάγο θαλασσινὸ ἀεράκι. Καὶ μεθάω, μεθάω ὁλοένα, κυττάζοντας τὸν οὐρανὸ ποῦ εἶνε γεμᾶτος ῥοδοπέταλα, σκορπισμένα ἐκεῖ ψηλὰ ἀπὸ τὸν ἥλιο, ποῦ ξεψυχάει ἀγάλια-ἀγάλια, μακρυά, στὴν ἄκρη τῆς γαλανῆς θάλασσας.

Κι' ἡ βάρκα μου σπρωχμένη ἀπὸ τ' ἀεράκι, γλυστράει ἐπάνω σὲ κάτασπρο καὶ κοκκινόχρυσο ἀφρό.

⁂

Γύρω στὸ μυαλό μου φτερουγίζουνε σὰν μαῦρα πουλιὰ ἕνα σωρὸ ἄσχημες ἐνθύμησες.

Μὲ κυνηγᾶνε καὶ πετοῦν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, καὶ τὸ φτερούγισμά τους μοῦ πληγώνει τὴν καρδιά... Φύγετε μακρυὰ ἀπὸ μένα!... Μακρυά!... Ἀπὸ τὴ δική σας συντροφιὰ ἤθελα νὰ ξεφύγω, ἀπὸ τὸν ἀπαίσιο κρότο ποῦ κάνουνε στὰ κουρασμένα αὐτιά μου τὰ φτερά σας!... Φύγετε μακρυά μου!....

. . . .

⁂

Μόνος μέσα στὴ βάρκα μὲ τὴ καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ τὴν ἄπειρη μελαγχολία ποῦ μοῦ ἐχάρισε ἡ δύσι, ὀνειρεύομαι τὰ ὤμορφά σου μάτια, τὰ ὁλόγλυκα, τὰ μάτια σου, ποῦ μέσα τους κοιμᾶται ἡ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ γαλήνη...

Φάληρο Τ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.—Ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν κ. Δημ. Παπαγεωργίου ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις σοβαρᾶς καὶ μεγάλης συγγραφῆς, «περὶ τῶν φραστικῶν τοῦ Ἀττικοῦ λόγου εἰδῶν», τῆς ὁποίας ἐξεδόθη ἤδη εἰς κομψὸν τεῦχος ἡ «πρόδρομος ἀνακοίνωσις». Ἐκ τοῦ τεύχους τούτου, τὸ ὁποῖον ἔκρινε μετὰ πολλῆς ἐκτιμήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἐν τῇ συνημμένῃ βιβλιοκρισίᾳ, ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σ. Βάσης, λαμβάνει ὁ ἀναγνώστης σαφῆ ἰδέαν περὶ τῆς πρωτοτυπίας καὶ τῆς σοβαρότητος, τὴν ὁποίαν ὑπόσχεται τὸ ὅλον ἔργον. Ὁ κ. Παπαγεωργίου γνώστης βαθὺς τῆς Ἀττικῆς γλώσσης, ἀναπτύσσει νέον σύστημα φρασεολογίας, διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἐπὶ τὸ ἀκριβέστερον ἡ ἔννοια τῶν λέξεων, ἡ ὁποία σήμερον διὰ τῆς πλημμελοῦς συντάξεως δὲν ἀποδίδεται ἀρτία. Τὸ σύγγραμμα θὰ ἀποτελεσθῇ ἐξ 25 τυπογραφικῶν φύλλων, ἡ δὲ τιμὴ ἡ ὁριζομένη διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὰς ἐκδοθείσας ἀγγελίας εἶνε 6 δραχμαί. Ὅλοι οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ πᾶς ἐν γένει λόγιος θὰ παρακολουθήσουν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν ἔκδοσιν ταύτην.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ο κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ *Ἡλιόπουλος, ἐκ Πατρῶν, ἀναγγέλλει τὴν προσεχῆ ἔκδοσιν φιλολογικοῦ του ἔργου ὑπὸ τὸν τίτλον «Κλέων ὁ Σαρκαστής», διαιρούμενον εἰς τρία μέρη καὶ ἀποτελούμενον ἐκ 300 σελίδων.*

⁂

ΘΗΡΑΪΚΟΝ *Ἡμερολόγιον. — Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις «Θηραϊκοῦ Ἡμερολογίου» ὑπὸ τῶν ἐν Πειραιεῖ κ. κ. Ἀντ. Σαρρῆ καὶ Μιχ. Κ. Ζώρζου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ περιληφθῇ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν νῆσον Θήραν καὶ κυρίως προερχόμενον ἀπὸ τοὺς γράφοντας Θηραίους. Ἡ τιμή του ὡρίσθη εἰς δρ. 2 καὶ φρ. 2 διὰ τὸ ἐξωτερικόν.*

⁂

«Η ΑΤΤΙΚΗ *τὸ πάλαι».—Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀλ. Κοκκώνη, εἰς μικρὸν τεῦχος, σύντομος πραγματεία περὶ Ἀττικῆς.*

⁂

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ. *—Τὸν νεαρὸν διδάκτορα κ. Βάσσον Ι. Μάλλιον, τῆς ἐγκρίτου ἐκ Χαλκίδος οἰκογενείας, ὑποστάντα τὰς ἐπ' ἀδείᾳ τοῦ δικηγορεῖν ἐξετάσεις καὶ λαβόντα τὴν ἄδειαν παμψηφεί, συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας.*

⁂

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ὁ νεαρὸς ἐξ Ἀγρινίου ποιητής, τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ παρελθὸν φύλλον, ὀνομάζεται ***Ἀθανάσιος Γ. Κυριαζῆς***, καὶ ὄχι Γεώργιος Ἀθ. Κυριαζῆς, ὡς ἐκ παραδρομῆς ἐγράφη.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

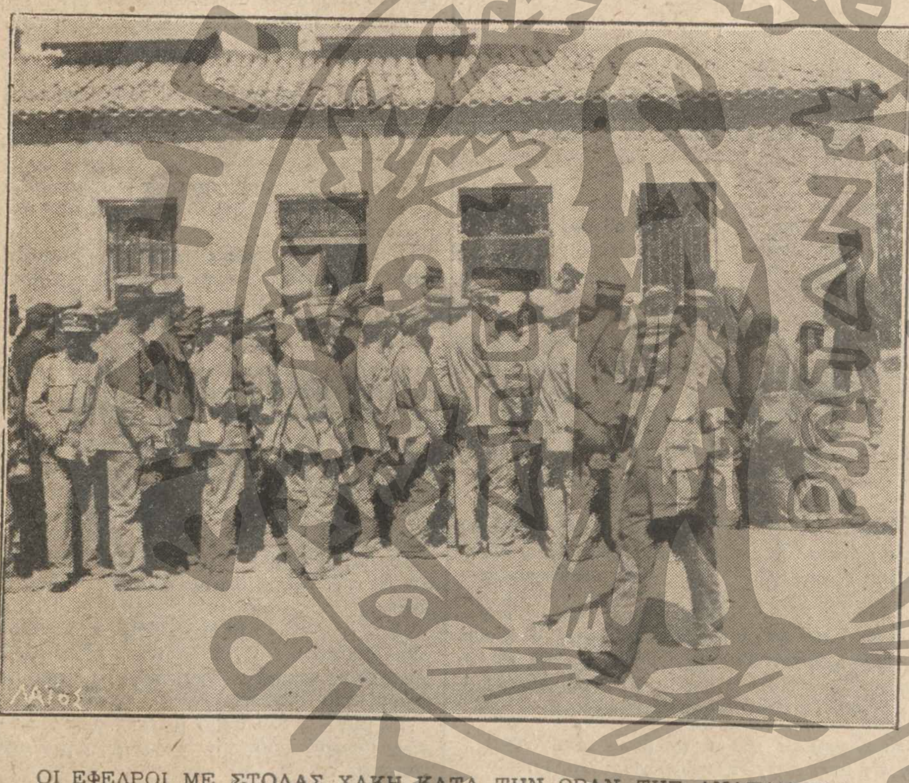

ΟΙ ΕΦΕΔΡΟΙ ΜΕ ΣΤΟΛΑΣ ΧΑΚΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΩΡΑΝ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Ἰδοὺ λοιπὸν εἰσήλθαμεν εἰς τὸ φθινόπωρον. Μετὰ τὴν σκόνην, ἡ ὁποία ἐπὶ ἡμέρας εἶχεν ἐνσκήψει ἐξαιρετικῶς σάν ἐπιδημία, ὁ οὐρανὸς ἀπεφάσισε νὰ σπείρῃ καὶ ὀλίγας σταγόνας βροχῆς, αἱ ὁποῖαι ἐν τούτοις ἦσαν ἀρκεταὶ νὰ φέρουν ὀλίγην δρόσον εἰς τὸ καιόμενον Ἄστυ. Τὰ κακόμοιρα τὰ δένδρα, ποῦ ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους ἐψήνοντο ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ ἔχασαν τὸ πράσινον χρῶμά τους ἀπὸ τὴν σκόνην, μόλις κατώρθωσαν νὰ πλύνουν τὰ φύλλα των, τὰ ὁποῖα θὰ φέρουν ὡς στόλισμα ἐπὶ μερικὰς ἡμέρας ἀκόμη.

Κατόπιν ὁ ἀέρας, ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐκτελεῖ κανονικῶς καὶ μὲ σκληρότητα τὸ πρόγραμμα τοῦ χρόνου, θὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ καὶ αὐτὸ τὸ στόλισμα, μέχρις ὅτου ἔλθῃ πάλιν ἡ ὡραία ἄνοιξις νὰ τὰ ἐνδύσῃ μὲ τὴν καινούργια φορεσιά τους.

Ἀπέναντι ἕνα ὡραῖο δενδράκι χοροπηδᾷ ἀπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, καὶ τὰ μικρά του φύλλα σκορπίζονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐνῷ παρέκει ἕνα κυπαρίσσι γέρνει τὸ φούντωμά του καὶ δείχνει ὅτι εἶνε εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν αὐτήν, τὴν μελαγχολικὴν ὅπως ἐκεῖνο.

Δὲν ἠξεύρω πῶς εὑρέθη ἐκεῖ τὸ κυπαρίσσι κοντὰ στὰ χαμόκλαδα τοῦ κήπου καὶ στ' ἄλλα δενδράκια. Φαίνεται σὰν νὰ ἐφύτρωσε γιὰ νὰ σκορπίζῃ γύρω τὴν μελαγχολίαν ποῦ ἔχει τὸ σύνολόν του εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς, ἐνῷ τὰ μικρὰ λουλούδια ποῦ εἶνε στὰ πόδια του τοῦ ἀνταποδίδουν τὸ ἄρωμά τους. Τὸ κυπαρίσσι ἔχει τὴν διαφορὰν ὅτι ἵσταται πάντοτε μὲ τὴν σκληράν του ἀπάθειαν ἀπέναντι τῶν ἐποχῶν, καὶ μόνον κάποτε ὁ ἀέρας τὸ καταρρίπτει. Τὰ ἄλλα δένδρα ποῦ εἶνε κοντά του ἔχουν ὡρισμένην ἐποχὴν ποῦ ζοῦν. Τὸ φθινόπωρον εἶνε ἐχθρός των.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο ὁ ἀέρας ἔφερεν ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ γειτονικὸ δενδράκι τοῦ κήπου ἐπάνω στὸ χαρτὶ ποῦ γράφω. Ἀλλὰ τὸ κυπαρίσσι μένει ἐκεῖ ἀκλόνητον εἰς τὴν μελαγχολικὴν σιωπήν του, καὶ κάπου-κάπου γέρνει σιγὰ τὴν κορφή του σὰν νὰ εἰρωνεύεται τὸ ἀδύνατο δένδρο ποῦ τρέμει στὸ φύσημα τοῦ φθινοπωρινοῦ ἀέρα.

Ἐλίζα Δ. Κουτήφαρη.

ΣΕ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΙΟΛΙ ΔΟΞΑΡΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΒΑΡΕΜΑ

Λόγια τὸ στόμα μου πλειὰ δὲ βγάζει,
Κρατάει ἀθέλητα τὴ σιωπή.
Φωτιὰ ὅμως ἄσβυστη νοιώθω βράζει
Μέσα ποῦ λυώνει με σὰν κερί.

✻

Μ' ἂν ἡ λαλιά μου ἀπόμεινε στεῖρα,
Στεῖρα δὲν ἔμεινε κι' ἡ καρδιά:
Αὐτὴ ἔχει χάρισμα ἀπὸ τὴ Μοῖρα
Καὶ σιωπῶντας νὰ τραγουδᾷ.

I

Στὴν φύσην ἐβασίλευεν ὁλόγυρα Γαλήνη,
Οἱ ἀγέρηδες σεβότανε τὴν ἱερὴ σιωπή,
Ἀχνόφανη αἰθερόλαμνε, βουβὴ νύφη, ἡ Σελήνη . . .
Καὶ μόνο ἕνα πουλὶ ψηλὰ τραγούδαε τὴ Ζωή.

II

Στάσου γιὰ λίγο, Σύγνεφο. Ποῦ τρέχεις νύχτα-μέρα,
Πλανώμενο ἀσυλλόγιστα ψηλὰ στὸν οὐρανό;
—Τὸ δρόμο του ἀκολούθησε τὸ Σύγνεφο γοργὸ
Καὶ μοῦπε ἀναστενάζοντας: «Σκλάβος εἶμαι τ' Ἀγέρα».

III

Ψηλὰ στὰ οὐράνια βρίσκεσαι, ὦ χρυσόφωτό μου ἀ-
Τί κόσμος ἐπουράνιος κι' ἂν ἦσαι, λαμπερό; [στέρι,
Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους φαίνεσαι μικρὸ καὶ ταπεινό:
—Κανεὶς δὲν ἔφτασεν ὡς Σέ. Κανένας δὲ Σὲ ξέρει...

Πειραιεὺς *Λάμπρος Ἑφτάστρης.*

Οἱανδήποτε καὶ ἂν ἔχῃς μοῖραν, νὰ εἶσαι πρᾶος καὶ νὰ μὴ ἀγανακτῇς, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇς ὅσῳ δύνασαι νὰ τὴν βελτιώσῃς. **Πυθαγόρας**

✻

Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα εἶναι κύκλος, ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ περιστρέφεται δὲν τοὺς ἀφίνει πάντοτε νὰ εὐτυχῶσι. **Ἡρόδοτος**

✻

Τὸ νὰ εὐτυχῇ τις παρὰ τὴν ἀξίαν του γίνεται ἀφορμὴ εἰς τοὺς ἀνοήτους νὰ φρονῶσι κακῶς. **Δημοσθένης**

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον φύλλον καὶ τέλος)

IV

Ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἦσανε ἀδελφοί. Ἡ Ἀγγελικὴ ἤτανε ἡ κόρη τῆς ἄτυχης Λεμονίτσας.

Καὶ τώρα τὸ πεπρωμένον τοὺς ἔφερε κοντά, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τί δεσμὸς τοὺς συνέδεε.

Τὸ φοβερὸ μυστικὸ τὸ ἤξευρε μόνον ὁ δήμαρχος.

Καὶ ποῦ ἠμποροῦσε αὐτὸς νὰ προΐδῃ;

Ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο καιρὸς πλέον νὰ χαίρεται πάντα κοντά του τὸ κορίτσι τῆς φτωχῆς κόρης του, τὴν Ἀγγελική, καὶ τὴν ἔφερε στὸ χωριό, παρουσιάζοντας αὐτὴν στὸν κόσμο ὡς μίαν μακρυνὴν ἀπροστάτευτη συγγενῆ του, τὴν ὁποίαν αὐτὸς υἱοθέτησε.

Ὁ Ἀντρέας ἀπὸ τὴν βραδυὰν ἐκείνη τοῦ ὀνείρου ἀγαποῦσε τὴν Ἀγγελική.

Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἦτον μεγάλη καὶ ὁρμητική, τόσῳ δυνατὴ ὅσῳ ἀσθενικὸ ἦτον τὸ σῶμά του.

✻

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Σεπτεμβρίου—ὀλίγες ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐρχομόν της—ἡ Ἀγγελικὴ εἶχε βγῇ περίπατο μὲ τὴν κόρην τοῦ γνωστοῦ μας Ζακυνθίου εἰρηνοδίκου.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε παύσῃ ἡ βροχὴ καὶ τὸ νοτισμένο χῶμα ἀνέδιδε μιὰν βαρειὰ μυρωδιά. Τὰ βαθυπράσινα φυλλώματα τῶν ἐλῃῶν ἐφάνταξαν ὡσὰν νεοβλαστημένα, γεμάτα χυμούς, ὕστερα ἀπὸ τὴν βροχήν, καὶ τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν ἐφαίνοντο κιτακόκκινα.

Ὁ Ἀντρέας ποὔτανε στὸ παράθυρο, μόλις τὴς εἶδε νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ γεφύρι, ἐπετάχτηκε σὰν τρελλὸς ἔξω. Καὶ τὴς παρακολουθοῦσεν ἀπὸ μακρυά.

Ἡ Ἀγγελικὴ τὸ ἀντελήφθη κι' ἐγύριζε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ ὀπίσω μὲ περιέργεια καὶ τὸν ἐκυττοῦσε.

Εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀνεγνώρισε τὸ παιδάκι τῆς παραλίας, ποῦ εἶχε τρομάξῃ στὸ τρίξιμο τοῦ καμτσικιοῦ τοῦ σουστιέρη, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐγελοῦσε.

Τὸ χλωμὸ παιδάκι τῆς ἐκινοῦσε τὴν συμπάθειαν, ἴσως τὸν οἶκτον. . .

— Τὸ καϋμένο πῶς εἶνε ἀδύνατο. . . ., εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ στὴν φίλην της.

Ὁ Ἀντρέας τὸ ἄκουσε κι' ἐχλώμιανε περισσότερο.

Ὄχι, αὐτὸς δὲν ἤθελε τὸν οἶκτό της.

Ἀλλὰ μήπως ἤξευρε καὶ τί ἤθελε; . . . Μήπως, ἐὰν εὑρίσκετο κοντά της καὶ ἦσανε μόνοι, θὰ ἤξευρε τί νὰ τῆς εἰπῇ καὶ τί νὰ τῆς ζητήσῃ; . . .

Τί τρικυμία μέσα εἰς τὰ στήθη τοῦ μικροῦ ἐκείνου παιδιοῦ!

Ἡ ἀγάπη μεγάλη, παντοδύναμη ἐχάραζε μέσα στὴν ψυχή του.

Ἴσως ἡ ἀγάπη αὐτὴ νὰ τοῦ ἔδινε τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία, ποῦ ἦσανε ἄγνωστα στὸ παράξενο, στὸ ἀπόκληρον ἐκεῖνο πλᾶσμα.

Ἀλλά.... ἡ Ἀγγελικὴ ἦτον ἀδελφή του.

✻

Ὁ καιρὸς ἐπερνοῦσε καὶ τοῦ Ἀντρέα ἡ ἀγάπη ἐγιγαντώνετο.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἦτο πλέον σ' αὐτὸν ἀδιάφορη.

Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ τὴν ἐτριγύριζαν. Ἀλλὰ τὸ ὑπερήφανον πλᾶσμα «δὲν ἔδιδε σὲ κανένα σημασία...»

Πόσα γραμματάκια μὲ νερουλιασμένα ψευτοαισθήματα καὶ μὲ γλυκανάλατα τραγουδάκια δὲν τῆς εἶχαν στείλῃ.

Ὅλα ὅμως αὐτὰ τὰ ἐδέχθη ἡ φωτιά.

Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν ἦταν διόλου κοινὸ κορίτσι μὲ χυδαῖα ψευτοαισθήματα διὰ νὰ καμαρώνῃ ποῦ ἔχει τόσους θαυμαστάς.

Ἦτον μία ἐκλεκτὴ ψυχή.

Ἡ παράξενη φύσις τοῦ Ἀντρέα, τοῦ παιδιοῦ ποῦ ἔπασχε, τὴν ἐσυγκινοῦσε καὶ αἰσθανότανε δι' αὐτὸν μίαν ἀγάπην ποῦ ἔμοιαζε σὰν οἶκτος καὶ σὰν φλογερὸς καὶ τρελλὸς ἔρως καὶ σὰν ἀγάπη μητρική.

Μερικὲς φορὲς παραξενεύετο καὶ ἐρωτοῦσε τὸν ἑαυτόν της τί αἰσθάνεται γι' αὐτὸ τὸ «παιδάκι».

Μίαν φοράν, ποῦ εἶχε βγῇ περίπατο μὲ τὸν γέρω-δήμαρχο ἕως τ' ἁλώνια, εἶδε μονάχο τὸν Ἀντρέα νὰ κάθεται στὸ πεζοῦλι, περισσότερον ὠχρὸς ἀπὸ ἄλλοτε.

Τὰ μεγάλα του ὑγρὰ μάτια ἐκύτταζαν ἀπλανῆ πέρα μακρυὰ πρὸς τὴν γαλανήν, τὴν αἰωνίαν θάλασσαν.

— Τί παράξενον αὐτὸ τὸ παιδί!... εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ πρὸς τὸν κύριον δήμαρχον μὲ μίαν ἔκφρασιν τρυφερότητος καὶ συμπαθείας.

Ὁ δήμαρχος μόλις εἶδε τὸν Ἀντρέα ἐταράχθη καὶ ἀποτόμως χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἐγύρισε μὲ τὴν Ἀγγελικὴν στὸ σπίτι.

Ὁ Ἀντρέας τὰ ἀντελήφθη ὅλα. Ἐβασανίσθη διὰ νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν τοῦ τρόπου τοῦ κυρίου δημάρχου, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ καταλήξῃ εἰς τίποτε. Ἐσχημάτισεν ὅμως τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ δήμαρχος τὸν ἐμισοῦσε.

✻

Ἐπέρασεν ὁ χειμῶνας.

Ὁ Ἀντρέας ἐνόμιζε πλέον τὸν ἑαυτόν του εὐτυχισμένον.

Ἡ Ἀγγελικὴ τὸν ἀγαποῦσε.

Τὸ ἔβλεπεν εἰς τὰ μάτια της, τὰ ὁποῖα πάντοτε τὸν ἐκυττοῦσαν μὲ τρυφερότητα, τὸ ἔβλεπεν εἰς τὴν γλυκεῖαν καλωσύνην ποῦ τοῦ ἔδειχνε.

Μίαν φορὰν τῆς ἔδωσε ἕνα τριαντάφυλλο μὲ χλωμὰ φύλλα καὶ ἐκείνη τὸ ἐδέχθη.

Τῆς εἶχεν εἰπῇ ἐκεῖνο τὸ ἀπομεσήμερο.

— Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, Ἀγγελική, εἶμαι ἐγώ. Φύλαξέ το... Ἐσὺ εἶσαι ἕνα τριαντάφυλλο ἀνοιξιάτικο . . .

Ἐκείνη τὸν ἐχάϊδεψε καὶ αἰσθάνθηκε τὸ ρόδινο χεράκι της νὰ τρέμῃ τὴν στιγμὴν ποῦ τοῦ ἐχάϊδευε τὰ μαλλιά. Ὁ Ἀντρέας τῆς ἐπῆρε τὸ χέρι καὶ τὸ ἐφίλησε...

V

Ἡ γιαγιὰ μιὰν Ἀπριλιάτικην αὐγὴ ἐπέθανε.

Ἐπέθανεν ἔξαφνα ἀπὸ τὸν καϋμὸ τοῦ Ἀντρέα.

Κάτι ἐψιθυρίζετο στὸ χωριὸ γιὰ τὸ «διαβολόπαιδο», ὅπως ἔλεγαν τὸν Ἀντρέα, ποῦ συχνὰ ἐξενυχτοῦσε κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ κυρίου δημάρχου.

Ὁ γιατρὸς ἦτον ἔξω φρενῶν.

— Τί ἐκφυλισμός!... ἔλεγε συχνὰ στὸν εἰρηνοδίκη, μιλῶντας γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Κάτι εἶχε φθάσῃ καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ δημάρχου, ἀλλὰ ἀόριστα πράγματα.

Μιὰ νύχτα ὅμως, ποῦ ἄκουσε τὴν Ἀγγελικὴ στὸ παραμιλητό της νὰ λέῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀντρέα, ἐν ᾧ τὸ μαξηλάρι της ἦταν βρεγμένο ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐπῆγε νὰ τρελλαθῇ.

— Ὢ! τί κακὸ εἶνε τοῦτο, ἐμουρμούρισε... Εἶνε ἀδελφοὶ καὶ ἀγαπιοῦνται . . .

Εἶχε γείνῃ ἔξω φρενῶν. Δὲν ἠμπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνη.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν θέσιν του, ὅταν κατεβαίνοντας στὸν κῆπο ἐβρῆκε μέσα τὸν Ἀντρέα νὰ κυττάζῃ πρὸς τὰ παράθυρα τῆς Ἀγγελικῆς.

Ἐκεῖνος τρομαγμένος ἔφυγε πηδῶντας ἀπὸ τὸν τοῖχον, γιατὶ τοῦ ἐπέρασε ἡ ἰδέα πῶς θὰ τὸν κτυπήσουν . . .

Ὁ δήμαρχος στὴν ἀπελπισία του ἀποφάσισε νὰ τὰ εἰπῇ ὅλα τῆς γιαγιᾶς τοῦ Ἀντρέα γιὰ «νὰ προλάβουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ κακόν».

Ἡ εἴδησις ὅμως αὐτὴ ἤρκεσε διὰ νὰ στείλῃ στὸν τάφον τὴν ἀγαθὴν γρηάν.

VI

Ἔρημος πειὰ ἀπόμεινε ὁ Ἀντρέας μέσα στὸ ἔρημο σπίτι.

Φτωχὸ πλᾶσμα! Εἶδε τὴν καλή του τὴ γιαγιὰ νὰ τὴν ὁδηγήσουν στὸ μικρὸν νεκροταφεῖον τοῦ χωριοῦ καὶ νὰ τὴν σκεπάσουν μὲ τὸ μαῦρον χῶμα κάτω ἀπὸ ἕνα κυπαρισσάκι.

Τὸ κτύπημα ἦτον δυνατό.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὕστερα ἀπὸ τὴν κηδεία, ἔπεσε βαρειὰ ἄρρωστος.

Καὶ τὸ τελειωτικὸν κτύπημα τοῦ ἦλθε τὴν ἄλλην ἡμέρα.

Ἡ ἀγαθὴ γειτόνισσα, ποῦ τὸν ἐπεριποιεῖτο, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τὶ κακὸ τοῦ κάνει, τοῦ ἀνήγγειλε πῶς ὁ κύριος δήμαρχος ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴν Ἀγγελικὴ γιὰ τὴν Πόλι—ὅπου εἶχε ἕναν ἀδελφὸ—καὶ πῶς ἡ Ἀγγελικὴ δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ πειά..

Ἄμοιρο παιδί! Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες—ποῦ τοῦ ἐφάνηκαν ἀτέλειωτα χρόνια ὀδύνης,—ἐνῷ ἐγλυκορόδιζε ἡ ἀνοιξιάτικη αὐγοῦλα καὶ στὸν κῆπο ἐκελλαϊδοῦσε ἕνα μικρὸ πουλάκι, ὁ Ἀντρέας ἐξεψύχησεν ἁπαλὰ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιατροῦ μὲ τὰ ὑγρὰ μισοσβυσμένα βλέμματα ἀορίστως διευθυνόμενα ἔξω, ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, μακρυὰ πρὸς τὴν μεγάλην, τὴν αἰωνίαν θάλασσαν.

Αἱ τελευταῖαί του λέξεις ἦσαν:

— Ἄχ!... γιατὶ νὰ μὲ φέρουνε στὸν κόσμο;..., Καὶ ὅμως, Ἀγγελική, ἐσὺ μποροῦσες νὰ μὴ μ' ἀφήσῃς νὰ πεθάνω...

Καὶ εἰς τὸ χλωμὸν πρόσωπον τοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπέθαινε γιὰ τὴν ἀγάπην, εἶχε ζωγραφισθῇ ἕνα βαθὺ παράπονον διὰ τὸν θάνατόν του καὶ διὰ τὴν θλιβερὴν ζωήν του, ποῦ διέρρευσεν εἰς μάτην.

ΤΕΛΟΣ

Πειραιεύς. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΣ**

Ὅποιος ἀργεῖ νὰ παντρευτῇ, δὲν καλοπαντρεύεται.
Γαλλικὸν ἀπόφθεγμα

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΜΥΡΣΙΝΗ

15

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Ἡ μοῖρα κάποτε ἠθέλησε νὰ ἀγαπήσῃ ὁ ἔφηβος Κρατῖνος τὴν Μυρσίνην ἐκ Συρακουσῶν, χωρὶς ὁ ταλαίπωρος νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἠγάπα τὴν κόρην τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Ὀλυμπίας ἐφόνευσε τὸν πατέρα του. Ἀλλὰ τὸν Κρατῖνον ἀγαπᾷ ἡ Λαΐς ἡ Κορινθία. Ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος εὑρίσκονται ἐν Ὀλυμπίᾳ, χάριν τῶν ἀγώνων. Αἱ σκηναὶ τῆς Λαΐδος καὶ τῆς Μυρσίνης εἶναι γειτονικαί, καὶ ἐνῷ ὁ Κρατῖνος, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλον του Ἱππόλυτον, μεταβαίνει πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς Μυρσίνης, βλέπει τὸν δοῦλον τῆς Λαΐδος, ὁ ὁποῖος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν σκηνὴν τῆς κυρίας του, ἡ ὁποία περιμένει πρὸ τῆς εἰσόδου μειδιῶσα, ἐνῷ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐξήρχοντο ἀκτῖνες ὡσεὶ θριάμβου, διότι ἐνόμιζε ὅτι εἶχεν ἤδη ὑποτάξει εἰς τὸν ἔρωτά της τὸν περικαλλῆ Κρατῖνον.

(Ἡ συνέχεια)

— Καλῶς ἤλθατε, εὐγενεῖς ξένοι. Ἡ Λαΐς εἶνε ὑπερήφανος διὰ τοιούτους ἐπισκέπτας.

Ὁ Ἱππόλυτος εἶχε μείνει ἐμβρόντητος. Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ θαυμάσῃ περισσότερον, τὰ ἀλλόκοτα ἐκεῖνα γεγονότα ἢ τὸ κάλλος τῆς Κορινθίας.

Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ Κρατίνου, εὑρέθη ὑπὸ τὴν ἀνθοβριθῆ σκηνὴν τῆς ἑταίρας.

— Ἔχομεν καὶ συμμάχους σήμερον... εἶπεν ἡ Λαΐς πρὸς τὸν Κρατῖνον, λαμβάνουσα θέσιν πλησίον του ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Δὲν σ' ἐννοῶ, εἶπεν ὁ νεανίας.

— Γνωρίζω ἐκ τῆς πείρας, ὅτι ἡ συνοδεία ἑνὸς φίλου εἶνε ἓν εἶδος ἀσπίδος κατὰ τῶν γυναικῶν. Ὅταν κανεὶς θέλει ν' ἀποφύγῃ τὴν τρυφερότητα μιᾶς συναντήσεως, ἐφοδιάζεται μ' ἕνα σύντροφον.

Ὁ Ἱππόλυτος ἐταράχθη.

— Ἂν ἡ Κορινθία ἐξηγῇ τοιουτοτρόπως τὴν παρουσίαν μου, ὀφείλω νὰ σᾶς ἀφήσω μόνους.

— Ὁ φίλος μου, εἶπεν ὁ Κρατῖνος, μὲ συνώδευσεν, ὄχι διὰ νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ τελειώσωμεν κάποιαν ἄλλην σοβαρωτέραν ἐργασίαν.

— Οἱ καλοί μου ξένοι δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ θυμώσουν διὰ τὰ ἀθῶα λόγιά μου. Ἄλλως τε ἡ παρουσία ἑνὸς τρίτου δὲν ἐμποδίζει βέβαια μίαν ἑταίραν νὰ εἶνε πάντοτε τρυφερά. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐνώπιον τοῦ φίλου σου θὰ σοῦ σφραγίσω τὰ ὡραῖα χείλη μὲ τὸ φίλημα αὐτό.

Καὶ ἐναγκαλισθεῖσα τὸν Κρατῖνον τὸν ἐφίλησεν.

✻

Ὁ Ἱππόλυτος ἤρχισε νὰ στενοχωρῆται.

— Μὲ ὠνόμασε φίλον σου ἡ Κορινθία, εἶπε πρὸς τὸν Κρατῖνον, ἀλλά, μὰ τοὺς Θεούς, δὲν γνωρίζω πλέον τί φίλος εἶμαι, ἀφοῦ σεῖς ἔχετε πήξει ἐδῶ μίαν φωλεὰν ἔρωτος τόσῳ θελκτικὴν καὶ ἐγὼ οὐδὲ κἂν τὸ ἐγνώριζα.

— Ὁ Κρατῖνός μου ἔκαμε φρόνιμα νὰ τὸ κρατήσῃ μυστικόν, διότι οἱ φίλοι δὲν εἶνε πάντοτε καλοὶ σύμβουλοι εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ἔρωτος. Διατί διαστέλλεις τοὺς ὀφθαλμούς σου, ὡραῖε Ἀθηναῖε; Δὲν εἶνε τάχα ἀληθές, ὅτι ἂν σοῦ ἔλεγεν ὁ Κρατῖνος, ὅτι μία ἑταίρα τῆς Κορίνθου, ἡ ἀτυχὴς Λαΐς τὸν ἀγαπᾷ, σὺ θὰ τοῦ ἀπήντας σύνοφρυς καὶ σοβαρός: «Κρατῖνε, δὲν εἶσαι πλέον παιδί, οὔτε γερόντιον εἶσαι ἀκόμη, διὰ νὰ πιστεύῃς εἰς τὰ δόλια ψεύδη μιᾶς ἑταίρας». Δὲν θὰ τοῦ ἔλεγες αὐτά, αὐθέντα μου;

— Μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ναί, καὶ θὰ εἶχα δίκαιον.

— Βλέπεις λοιπόν, καλέ μου κύριε, ὅτι θὰ διέπραττες πολὺ σκληρὰν ἀδικίαν; Ἡ Λαΐς, ἂν ἦναι ἑταίρα, εἶναι συγχρόνως καὶ γυνή. Δύνασαι τάχα νὰ ὁρκισθῇς, ὅτι, ἂν πωλῶ τὰς νύκτας μου εἰς ἐραστάς, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσω καὶ ἐγὼ καὶ ν' ἀγοράσω ἀκόμη τὴν ἀγάπην αὐτήν; Ποία ἑταίρα θὰ ἔβλεπέ ποτε τὸν ὡραῖον Κρατῖνον καὶ θὰ ἐτόλμα νὰ τὸν ἐκμεταλλευθῇ; Εἰπέ μου, κακὲ Ἀθηναῖε, εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς τὴν ἑταῖραν ν' ἀγαπήσῃ;

— Μὰ τοὺς Θεούς, τὸ ζήτημά σου δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ δὲν δυσκολεύομαι νὰ σοῦ ἀπαντήσω ὅτι εἶσαι ἐλευθέρα ν' ἀγαπᾷς ἢ νὰ περιπαίζῃς. Ἐκεῖνο ποῦ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε ὅτι ὁ Κρατῖνος δὲν εἶνε κύριος οὔτε τῆς καρδίας του, οὔτε τῶν πράξεών του.

— Σὲ ἱκετεύω, ξένε, ἐξήγησέ μου τοὺς λόγους σου.

— Θὰ τὸ κάμω προθύμως, διὰ νὰ σὲ πείσω ὅτι οἱ φίλοι δὲν εἶναι, ὡς νομίζεις, σύμβουλοι κακοὶ εἰς τὸν ἔρωτα. Ὡραία Λαΐς, ὁ Κρατῖνος ἀγαπᾷ. . . Σὲ ἀρκεῖ αὐτό;

— Σ' ἐξορκίζω. . . λέγε μου. . .

— Τί περισσότερον ζητεῖς; Ἄν, ὡς οἱ ἄνθρωποι ὅλοι, ἔχῃ καὶ ὁ Κρατῖνος μίαν καρδίαν, τὴν καρδίαν αὐτὴν τὴν ἔχει ἤδη παραχωρήσει. . .

— Ἱππόλυτε. . . διέκοψεν ὁ Κρατῖνος.

Ἡ Λαΐς ἤρχισε νὰ χάνῃ τὸ χρῶμά της. Ἀλλ' ὡς ἐὰν μία αἰφνηδία ἀστραπὴ ἐφώτισε τὴν σκέψιν της, ἐπανέλαβε τὸ ὕφος της καὶ εἶπε μὲ γοητείαν Σειρῆνος:

— Δὲν ζητῶ, αὐθέντα μου, οὔτε τὰ μυστικὰ τοῦ Κρατίνου, οὔτε τὴν καρδίαν του. Μίαν χάριν μόνον τοῦ ἐζήτησα, νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἀγαπῶ. .

✻

Μία θεραπαινὶς εἰσελθοῦσα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν τῆς Λαΐδος.

— Δέσποινα, τῆς λέγει, εὐγενὴς ξένος, προερχόμενος, ὡς μοῦ εἶπεν, ἐκ Συρακουσῶν, ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἴδῃ, δι' ὀλίγας στιγμάς.

— Ποῖον εἶνε τ' ὄνομά του;

— Κλέων ὁ Δαμοξένου.

Κεραυνοῦ ἔκρηξις δὲν θὰ ἐγέννα τόσον κρότον, ὅσον τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ριφθὲν τόσον ἀφελῶς καὶ ἀνυπόπτως ὑπὸ τῆς παιδίσκης ἐν μέσῳ τῶν τριῶν ἀνθρώπων.

Πρὸς στιγμὴν ὠχρίασαν ὅλοι, ἐταράχθησαν, ἀντήλλαξαν βλέμματα ἀνήσυχα καὶ δὲν εἶπαν τίποτε.

— Τί λοιπὸν προστάζει ἡ κυρία μου; ἐπανέλαβεν ἡ θεραπαινίς.

— Δεχθῆτε τὸν ξένον καὶ περιποιηθῆτε αὐτόν, ἕως ὅτου φθάσω.

✻

Ἂν ὁ Ἱππόλυτος ᾐσθάνθη κατάπληξιν διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἀγγελίαν, τοῦ Κρατίνου ἡ κεφαλὴ ἐσαλεύετο ὑπὸ θυέλλης.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς; ἠρώτησε τὴν Λαΐδα.

— Τί θὰ ἔκαμνες σύ, ἂν σοῦ ἔλεγα ν' ἀποδιώξῃς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷς;

— Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἀποκαλύπτεσαι; εἶπεν ὁ Κρατῖνος, προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ τὸν κοχλασμὸν τῆς ὀργῆς του. Μὲ εἶχες βεβαιώσει, ὅτι δὲν ἠγάπησες κανένα ἄλλον ὅσον ἐμέ, καὶ μὲ ἐνόμισες τόσον ἀφελῆ, ὥστε ἐπερίμενες νὰ τὸ πιστεύσω. Χθὲς ἀκόμη μοῦ ἔλεγες συγκεκινημένη: «Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχει Κλέων δι' ἐμέ». Καὶ τώρα ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας λησμονεῖς τὰς ὑποσχέσεις σου καὶ τὴν ἐντροπήν. Ἀλλ' ἡσύχασε, καλή μου, καὶ πίστευε ὅτι δὲν εἶμαι τόσον ἀνόητος, ὅσον μὲ νομίζεις. Ἐμπρός, Ἱππόλυτε, πηγαίνομεν. Ἡ ἀξιότιμος δέσποινα ἔχει ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνη, διότι ὁ Συρακούσιος τὴν περιμένει μὲ τὸ βαλάντιον πλῆρες.

Ἡ Λαΐς ἐταράχθη.

— Τοῦ Κλέωνος τὸ βαλάντιον δὲν μ' ἐνδιαφέρει, εἶπε, καὶ, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τὸ γνωρίζεις.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ, τῆς λέγει ὁ Κρατῖνος, μὲ αὐξάνουσαν ὀργήν. Ἂν σ' ἐνδιέφερεν ὁ χρυσός του, θὰ ἦσο δικαιολογημένη, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμά σου, ἂν ὅμως θέλῃς νὰ εἴπῃς ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, σοῦ ὁρκίζομαι εἰς τοὺς Θεούς, ὅτι δὲν εἶδα ἄλλην γυναῖκα νὰ ψεύδεται μὲ τόσῳ πολὺ θράσος καὶ τόσον ὀλίγην τέχνην.

— Ποῦ εὑρίσκεις τὸ ψεῦδος, αὐθέντα μου;

— Εἰς ὅλα σου, Κορινθία. Ἐψεύδεσο ὅταν μοῦ ὡμολόγεις ἀγάπην, ἐψεύδεσο ὅταν μοῦ ἔλεγες ὅτι δὲν ἀγαπᾷς πλέον τὸν Κλέωνα καὶ τώρα λέγουσα ὅτι τὸν ἀγαπᾷς, ψεύδεσαι καὶ πάλιν. Ἱππόλυτε, ἂς φύγωμεν.

Ἡ Λαΐς ἐνόησεν ὅτι ἔχανε τὴν νίκην.

Ἀλλ' ἦτο τάχα ἐπιτετραμμένον εἰς τὴν μεγάλην ἑταίραν νὰ ἡττηθῇ ἀπὸ ἕνα ἄπειρον νεανίαν;

✻

Ἀφοῦ ὅλα της τὰ ὅπλα συνετρίβησαν εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Κρατίνου, ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὸ τελευταῖον.

Ἠγέρθη τοῦ ἀνακλίντρου, ἀφῆκε τὴν ἐσθῆτά της νὰ καταπέσῃ ὀλίγον καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὰς πρώτας καμπύλας τοῦ χιονώδους στήθους της, συνέδεσε τὰς εὐτόρνους χεῖράς της πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ εἶπε μὲ φωνὴν παλλομένην, ὡς ὁ κρουόμενος ἄργυρος:

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις, ψεύδομαι... Ἀλλὰ μήπως εἶχες τὴν ἀξίωσιν νὰ κάμω τὸ ἐναντίον; Τί θὰ ἔλεγεν ἡ Θεὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἡδονῆς, ἂν ἤκουε μίαν ἱέρειάν της λέγουσαν εἰλικρινεῖς ἀνοησίας; Τὸ ἔργον μου, νεανία, εἶνε αὐτό. Ἔχω τὰ δίκτυά μου διὰ νὰ συλλαμβάνω τὰ κοῦφα καὶ ἐπιπόλαια πτηνά. Ἦλθες εἰς τὴν λίμνην μου νὰ δροσισθῇς. Εἶχα καθῆκον νὰ σύρω τὸ δίκτυον καὶ νὰ σὲ συλλάβω. Ἂν κατώρθωσες νὰ τὸ θραύσῃς καὶ νὰ διαφύγῃς, μακάριζε τοὺς Θεούς. Ἔχεις τὴν ἰδέαν ὅτι εἶσαι εὐφυής. Ἀλλ' ἂν ἦσο, δὲν θὰ ἐθύμωνες πρὸ ὀλίγου, ὅταν μὲ συνέλαβες ψευδομένην, διότι ὤφειλες νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἡ ἑταίρα δὲν δύναται νὰ λέγῃ εἰς ὅλους τὴν ἀλήθειαν. Ἐκινδύνευσες νὰ πιστεύσῃς ὅτι σὲ ἀγαπῶ; Θεοί, ὁποία ἀφέλεια! Τὸ βαλάντιόν σου ἠγάπησα, Κρατεῖνε, ὅπως ἠγάπησα τὰ βαλάντια ὅλων τῶν θαυμαστῶν μου. Εἰς τὴν ζωὴν τῆς Λαΐδος μία μόνη ἐξαίρεσις ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξαίρεσις αὐτὴ μοῦ πιέζει τὴν ψυχὴν ὡς βάρος. Ἠγάπησα τὸν Κλέωνα. Ὁ ἄθλιος αὐτὸς ὡραῖος μὲ ἐνίκησε, καὶ ἂν ἔχω θύματα τοὺς ἄνδρας ὅλους, αὐτὸς εἶνε δεσπότης μου καὶ κύριός μου. Ὑπάγετε λοιπόν, αὐθένται μου, εἰς εἰρήνην καὶ σύ, Κρατῖνε, εὐλόγει τοὺς Θεούς, ὅτι διεσώθης τόσον ἐνωρίς.

✻

Ὁ Κρατῖνος ἐνόμιζεν ὅτι σπαράσσουν τὰ σπλάγχνα του ὄφεις.

— Ἐπὶ τέλους, λέγει πρὸς τὸν Ἱππόλυτον, ἰδοὺ ἡ Λαΐς. Μᾶς εἶπεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησε νὰ προσθέσῃ καὶ ἓν ψεῦδος.

— Ποῖον εἶνε αὐτό, εὐφυέστατε φίλε μου;

— Ὅτι ἀγαπᾷς τὸν Συρακούσιον.

— Σὲ συμφέρει νὰ τὸ θεωρῇς ψεῦδος, διότι φαντάζεσαι ὅτι δύνασαι νὰ συναγωνισθῇς μαζῆ του εἰς τὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀκούσῃς καὶ τὴν τελευταίαν ἀλήθειαν, ἀφοῦ δὲν θὰ συναντηθῶμεν πλέον.

— Τὴν ἀκούω.

— Ἀπέναντι οἱασδήποτε γυναικὸς ὁ Κλέων θὰ ἦνε πάντοτε νικητής σου. Δὲν ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον δύο τοιοῦτοι μαχηταὶ τοῦ ἔρωτος. Ἂν δὲν πιστεύῃς ἐμὲ ἐρώτησε ὅλας τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται εἰς τὴν Ὀλυμπίαν.

— Λαΐς, ἡ ἐκδίκησίς σου εἶνε χυδαία, ὅπως καὶ τὰ ψεύδη σου.

— Ὀμνύω εἰς τοὺς Θεοὺς ὅτι δὲν ἐκδικοῦμαι, διότι δὲν ἔχω ἀφορμὴν ἐκδικήσεως. Ἐκδικεῖται μόνον ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἠγάπησεν. Εἴθε ὅσα σοῦ εἶπα διὰ τὴν ἀγάπην μου πρὸς τὸν Κλέωνα νὰ ἦσαν ψεύδη. Θὰ ἤμην ἡ πλέον ὑπερήφανος ἑταίρα τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἱππόλυτος ἤρχισε νὰ ἀνησυχῇ.

Γνωρίζων πόσον ἡ καρδία τοῦ φίλου του ἦτο εὐγενής, ἐνόησεν ὅτι εἶχε τραυματισθῇ πολὺ σκληρὰ ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς Λαΐδος.

— Κρατῖνε, τοῦ λέγει, δὲν ἀξίζει νὰ μένωμεν περισσότερον.

✻

Ὁ Κρατῖνος δὲν ὡμίλει.

Ἀλλ' ἐνῷ ἦτο ὄρθιος, ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον διὰ νὰ κρυβῇ.

Δὲν εἶχε πλέον λόγους. Μόνον δάκρυα τοῦ εἶχαν μείνει.

Ἐνόει καλῶς, ὅτι ἦτο φρικτὸν νὰ δακρύσῃ ἐνώπιον μιᾶς ἑταίρας.

Ἀλλὰ τὸ μέγα πάθος του εἶχεν ἀνασκαλευθῇ τόσον ἀγρίως ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῆς Κορινθίας, τόση λύσσα κατέλαβε τὴν ψυχήν του, ὥστε τοῦ ἦτο πλέον ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ τῶν δακρύων τὴν βροχήν.

Εἶχε κρύψει τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς του, ἄλλως θὰ ἔβλεπεν ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς Λαΐδος τὸν ἀκτινοβόλον θρίαμβον.

Ἡ πολυμήχανος ἑταίρα εἶχε συντρίψει τὸ εὐγενὲς καὶ ὑπερήφανον παιδίον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλα ὅσα εἶπε δὲν ἦσαν εἰμὴ τὸ τελευταῖον ὅπλον της, ὤφειλε τὸ ὅπλον τοῦτο νὰ φέρῃ καὶ τὸ ἀποτέλεσμά του.

Σκοπὸς δὲ τῆς ἐπιθέσεως δὲν ἦτο νὰ βασανισθῇ ὁ Κρατῖνος, ἀλλὰ νὰ καμφθῇ καὶ νὰ ὑποχωρήσῃ.

Διότι, ὅσα καὶ ἂν ἔλεγεν ἡ Λαΐς, ἠγάπα τὸν Κρατῖνον, καὶ προσπαθοῦσα νὰ ἐκδικηθῇ ἐναντίον του, ἐξεδίκει τὸν ἔρωτά της, τὸν ἐπανειλημμένως ταπεινωθέντα ὑπ' αὐτοῦ.

Κύριος ὅμως σκοπός της ἦτο νὰ τὸν κατακτήσῃ, ὄχι, ὡς ἔλεγε, διὰ τὸν χρυσόν του, ἀλλὰ διότι πράγματι ἡ ἄτρωτος ἑταίρα εἶχε τρωθῇ βαθέως ἀπὸ τὸ κάλλος καὶ τὸν χαρακτῆρά του.

Τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη, δὲν ἦσαν βέβαια εὐγενῆ, ἀλλ' ἡ ὑπερήφανος ἑταίρα ἔκαμε χρῆσιν τοῦ δηλητηρίου, ὄχι διὰ νὰ φαρμακεύσῃ τὸν ἀγαπητόν της, ἀλλὰ διὰ νὰ βαλσαμώσῃ τὸν ἰδικόν της πόνον.

Ἠγάπα, ἐπὶ τέλους, καὶ ἔβλεπε τὸν ἀγαπημένον της διαφεύγοντα, καὶ ἤκουσε νὰ τῆς λέγουν ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλην καὶ ᾐσθάνθη, διὰ πρώτην ἴσως φορὰν εἰς τὴν ζωήν της, τὰ πικρὰ δαγκώματα τῆς ζηλοτυπίας.

Τώρα λοιπόν, ὁπότε τὸν εἶδε κύπτοντα ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ κρύπτοντα τὸ πρόσωπον καὶ τὰ δάκρυά του, μετέβαλεν ἀμέσως τὴν ἔκφρασιν τῆς μορφῆς της, προσέλαβε τὴν γοητευτικὴν αἰθρίαν τῆς συγκινουμένης γυναικός, ἐπλησίασεν, ἐγονάτισεν ἐνώπιόν του, τὸν περιέβαλε μὲ τοὺς λευκοὺς βραχίονάς της, περιέσφιγξε τὸν τράχηλόν του, περιέστρεψε τὴν κεφαλήν του, καὶ ὅταν ἀντίκρυσε τοὺς ὀφθαλμούς του δακρυσμένους, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐφίλει μὲ τὴν λύσσαν ἀγαπώσης ἑταίρας.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν ὁ Κρατῖνος ἐμίσει τὴν Λαΐδα. Ἂν εἶχε τὴν ἐλευθερίαν, θὰ ἐπεθύμει τοὐλάχιστον νὰ τὴν στραγγαλίσῃ. Τὸν εἶχε πληγώσει πολὺ βαθέως καὶ πολὺ σκληρά.

Μόλις ὅμως ᾐσθάνθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του τὸ πρόσωπόν της καὶ ἐπὶ τῶν χειλέων του τὰ χείλη της, μόλις ἐδέχθη τὰ λυσσώδη καὶ πλήρη πάθους φιλήματά της, ἐνόμισεν ὅτι εἰς τὴν ψυχήν του ἐχύνετο κάποιο βάλσαμον γλυκύ.

Ἡ ἐπαφὴ τῶν παρειῶν της, ἡ ἀσθμαίνουσα ἀναπνοή της, οἱ παλμοὶ τῆς ὀργώσης σαρκός, ἡ περιπλοκὴ τῶν βοστρύχων της εἰς τὴν κόμην του, αἱ συγκεκομμέναι λέξεις τῆς μετανοίας της, ἀνέκοψαν τὸ παράπονόν του καὶ τοῦ ἐσταμάτησαν τὰ δάκρυα.

— Παιδί... τοῦ ἔλεγεν ἡ ἑταίρα, ἐπίστευσες λοιπὸν ὅσα εἶπα;

— Ἱππόλυτε, ἐφώναξεν ὁ Κρατῖνος ὑπὸ τὰ τρυφερὰ δεσμά του, βοήθησέ με.

— Τί θέλεις; ἠρώτησαν ταὐτοχρόνως ὁ Ἱππόλυτος καὶ ἡ Λαΐς, ἡ ὁποία συγχρόνως ἠνωρθώθη.

Ὁ Κρατῖνος ἐστράφη πρὸς τὸν φίλον του.

— Ὑποφέρω πολύ, τοῦ λέγει... Σ' ἐξορκίζω εἰς τὴν φιλίαν μας, εἰπέ μου, τί εἶνε ἐπὶ τέλους τὸ αἴνιγμα τῆς γυναικὸς αὐτῆς;

Ἡ Λαΐς ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ἀντὶ τοῦ Ἱππολύτου.

— Δὲν ὑπάρχουν ἄνδρες ἱκανοὶ νὰ λύσουν τὰ αἰνίγματα τῶν γυναικῶν· θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅμως ἐγώ, ἀγαπητέ μου.

— Ὡραία γόησσα, διατί μὲ βασανίζεις;

— Τί πταίω ἐγώ, ἀφοῦ σὺ δὲν ἐπρόσεξες τὸν ἰδικόν μου πόνον; Τί πταίει ἡ Λαΐς ἂν ἠγάπησε;

— Κακὴ Κορινθία, ποῖον ἠγάπησες καὶ ποῖον ἀγαπᾷς; Πότε λέγεις ἀλήθειαν καὶ πότε ὑποκρίνεσαι; Ὢ μοῖρα ἀπηνής! διατί μὲ ὠθεῖς ἀκαταπαύστως εἰς τὰ μυστήρια; Τί σοῦ ἔπταισα, ὦ Λαΐς, καὶ μοῦ ἀνακόπτεις τὸν δρόμον καὶ ζητεῖς νὰ μὲ βυθίσῃς εἰς τὴν συμφοράν;

— Σὲ ἠγάπησα.

— Καταστρέφει λοιπὸν κανεὶς ὅ,τι ἀγαπᾷ;

— Προσέχεις μόνον τὸν ἰδικόν σου πόνον, ἀλλὰ δὲν ἐδίστασες πρὸ ὀλίγου νὰ μοῦ συντρίψῃς τὴν καρδίαν, ὅταν ὡμολόγεις ὅτι δὲν εἶσαι ἐλεύθερος νὰ μὲ ἀγαπήσῃς. Μὲ μίαν φράσιν ἐζήτησες νὰ κρημνίσῃς τὸ οἰκοδόμημα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν αἰσθημάτων μου. Μὲ ὤθησες εἰς τὴν ἀπελπισίαν καὶ μοῦ ἔφερες τὴν θύελλαν εἰς τὴν κεφαλήν. Ἡ θύελλα ἐξερράγη, ἀλλ' ἰδοὺ παρῆλθεν. Ἂς εἶνε εὐλογημένοι οἱ Θεοὶ ὅτι δὲν ἔχομεν συντρίμματα. Τώρα εἰλικρινῶς μετανοῶ δι' ὅσα εἶπα, καὶ δύναμαι τώρα νὰ σὲ πείσω ὅτι δὲν ἦσαν ἀληθῆ.

— Μὲ ἐδίδαξες νὰ μὴ πιστεύω πλέον.

— Ἐμπρὸς εἰπέ μου, πῶς θέλεις νὰ πεισθῇς;

— Δὲν θέλω τίποτε, Λαΐς, ἀπὸ σέ. Τὸ τραῦμα ποῦ μοῦ ἔδωκες δὲν θεραπεύεται εὐκόλως, οὔτε δύνασαι νὰ φαντασθῇς τὸ μέγεθός του.

— Σύ, ὦ Κρατῖνε, μὲ ἐδίδαξες νὰ φοβοῦμαι τὰ τραύματα τῆς ζηλοτυπίας, ἀλλ' εὐτυχῶς οἱ Θεοὶ ἔχουν καὶ δι' αὐτὰ ἰατρικόν.

— Δὲν μὲ ἐπλήγωσεν ἡ ζηλοτυπία μόνον. Ἡ γλῶσσά σου μοῦ ἀνεσκάλευσεν ἕνα πάθος γιγάντιον, τὸ ὁποῖον κοχλάζει εἰς τὰ στήθη μου. Ἕνα ἄνθρωπον ἔχω ἀπέναντί μου εἰς τὸν κόσμον, ἕνα ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον Θεοὶ καὶ ἄνθρωποι βοηθοῦν ἐναντίον μου. Τὸν ἐχθρόν μου τοῦτον ἐζήτησες καὶ σὺ νὰ ἐξυψώσῃς διὰ νὰ μὲ ὑβρίσῃς. Δύνασαι λοιπὸν νὰ φαντασθῇς τί μοῦ ἔκαμες;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θεραπαινὶς ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν.

— Κυρία μου, ὁ ξένος περιμένει ἀκόμη. Μήπως ἐπιθυμεῖς νὰ φύγῃ;

Ἡ Λαΐς ἐστράφη πρὸς τὸν Κρατῖνον.

— Διάταξε, αὐθέντα μου, τοῦ λέγει.

— Ἡ κυρία σου, λέγει ὁ Κρατῖνος πρὸς τὴν κορασίδα, ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ μὴ βιάζεται ὁ ἀγαπητός της... Μετ' ὀλίγας στιγμὰς θὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν ἀγκάλην της. Αὐτὰ νὰ εἴπῃς, καλὴ παιδίσκη, εἰς τὸν Συρακούσιον.

Ἡ θεραπαινὶς ἐζήτει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν συγκατάθεσιν τῆς δεσποίνης της.

— Ὁ καλός μου παίζει; ἠρώτησεν ἡ Λαΐς τὸν Κρατῖνον.

— Μὰ τοὺς Θεούς, ὄχι. Εἶνε μία ἀπάντησις κατάλληλος δι' ἕνα ἄνθρωπον ποῦ ἀγαπᾷ καὶ περιμένει.

— Τότε πήγαινε, λέγει ἡ ἑταίρα πρὸς τὴν κόρην.

* * *

Ὅταν καὶ πάλιν οἱ τρεῖς ἔμειναν μόνοι, ὁ Κρατῖνος καὶ ὁ Ἱππόλυτος ἠγέρθησαν.

— Σὲ ἀφήνομεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος, νὰ δεχθῇς τὸν φίλον σου, εἶπεν ὁ Κρατῖνος.

— Ἀλλ' εἰπέ μου νὰ τὸν ἀποφύγω, εἰπέ μου νὰ τὸν ἐκδιώξω, εἰπέ μου νὰ τὸν ἀπελπίσω διὰ παντὸς καὶ σὲ ὑπακούω ὡς δούλη σου.

— Τίποτε ἐξ αὐτῶν. Πρέπει νὰ τὸν δεχθῇς, ἀφοῦ τὸν ἔχεις καὶ περιμένει. Τί θὰ τοῦ εἴπῃς τώρα καὶ τί θὰ τοῦ κάμῃς, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ σέ.

— Φεύγετε; ἠρώτησεν ἡ Λαΐς καὶ ἐπλησίασε τὸν Κρατῖνον. Φεύγεις, χωρὶς νὰ μὲ συγχωρήσῃς; Δὲν μοῦ εἶπες πότε θὰ σ' ἐπανίδω; Δὲν μοῦ ἀφήνεις κἂν τὴν ἐνθύμισιν ἑνὸς φιλήματός σου;

Ἐπλησίασε περισσότερον καὶ περιέκλεισε τὸν τράχηλόν του μὲ τοὺς γυμνούς της βραχίονας.

Ἐστήριξε τὸ βλέμμα της εἰς τὸ βλέμμα του καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Πότε θ' σ' ἐπανίδω;

— Αὔριον, λέγει ὁ Κρατῖνος.

— Εἶνε τόσον ἀργά, ἕως αὔριον. Θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἂν σ' ἔβλεπα ἀπόψε, τὴν νύκτα. Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης τὰ φιλήματα γίνονται γλυκύτερα. Θὰ ἔλθῃς;

— Λησμονεῖς, ὡραία μου, ὅτι μένω εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν Ἀρχόντων τῶν Ἀγώνων, καὶ ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κοιμῶμαι ἐνωρίς;

— Τὰ γνωρίζω αὐτά, ἀλλὰ γνωρίζω συγχρόνως ὅτι οἱ ἐρασταὶ εἶναι τολμηροὶ καὶ δὲν προσέχουν πολὺ εἰς τὰς ἀπαγορεύσεις. Εἰπέ μου, θὰ ἔλθῃς;

Ὁ Κρατῖνος προσέβλεψε τὸν Ἱππόλυτον.

— Μὴ ζητῇς πλέον ἀπὸ ἐμὲ ὁδηγίας, τοῦ ἀπήντησεν οὗτος. Ἐγὼ ὡς φίλος δὲν θὰ τὸ συνεβούλευα ποτέ, ἂν ὅμως ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σου, τίς οἶδεν, ἴσως θὰ ἠρχόμην καὶ ἐγώ.

— Λοιπὸν θὰ προσπαθήσω, εἶπε πρὸς τὴν Λαΐδα·

— Θὰ ἱκετεύσω τὴν Ἀφροδίτην νὰ σὲ βοηθήσῃ... ὑγείαινε...

Ἀντήλλαξαν ἓν φίλημα καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ἐνῷ δὲ ὁ Κλέων εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῆς Λαΐδος, οἱ δύο φίλοι ἐξήρχοντο εἰς τὸ ὕπαιθρον.

* * *

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει καὶ ἡ νὺξ ἐπήρχετο.

— Ἱππόλυτε, εἶπεν ὁ Κρατῖνος, ἂν μὲ ἀγαπᾷς, μὴ μοῦ εἴπῃς τίποτε.

— Τὸ βλέπω, εἶνε ἀνωφελές.

Ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα.

Ὁ Κρατῖνος ἔψαυσε τὸ μέτωπόν του, διότι τὸ ᾐσθάνετο φλεγόμενον.

— Καὶ ἡ Μυρσίνη; ἠρώτησε τὸν φίλον του.

— Τί θέλεις νὰ σοῦ εἴπω;

— Εἶνε ἐκεῖ, τόσῳ πλησίον μας, κλεισμένη ἴσως εἰς τὴν σκηνήν της, μελαγχολοῦσα καὶ σκεπτομένη ἴσως ἐμέ...

— Μήπως ἔχεις ὄρεξιν διὰ νέαν ἐπίσκεψιν; Ἡ νὺξ ἔφθασε καὶ ἡ τράπεζα τοῦ δείπνου θὰ σὲ περιμένῃ ἤδη.

— Ἔχεις δίκαιον... ἂς σπεύσωμεν.

(Ἀκολουθεῖ)

NOMIKON ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ
ΔΗΜ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ.-ΟΔΟΣ ΦΩΚΙΩΝΟΣ 13 (ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ)

Τὸ τμῆμα τῶν τεταρτοετῶν ἤρχισε λειτουργοῦν. Ἐντὸς τῶν πέντε πρώτων μηνῶν θὰ διδαχθοῦν ἡ Ἱστορία καὶ τὸ Σύστημα τοῦ Ρωμ. Δικαίου, ὁ Ποινικὸς Νόμος καὶ τὸ Συνταγματικόν. Τὴν διδασκαλίαν αὐτῶν θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ ἡμέραν παρ' ἡμέραν πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ Συστήματος καὶ τοῦ Ποιν. Νόμου, διδομένων εἰς τοὺς φοιτητὰς νομικῶν προβλημάτων πρὸς ἐπίλυσιν εἰλημμένων ἐκ τῶν συγγραμμάτων τῶν Γερμανῶν ρωμαϊστῶν καὶ ποινικολόγων καὶ ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν σχετικῆς νομολογίας. Συγχρόνως δὲ θὰ γίνεται ἡ διδασκαλία τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Ἐπιστήμης μετ' ἀσκήσεων ἐπὶ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικ. καὶ τῆς Πολ. καὶ Ποιν. Δικονομίας.

Ἡ λειτουργία τῶν τμημάτων τῶν πρωτοετῶν, δευτεροετῶν καὶ τριτοετῶν θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς 1ης προσεχοῦς Ὀκτωβρίου.

Διδασκαλία εἰς ἕκαστον τμῆμα ***δύο ὡρῶν*** *καθ' ἑκάστην.*

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4¼ %

Καταθέσεις χρημάτων ἐντόκως. Εἰς πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσσμία.

"HUMBER"

Ὅ,τι δήποτε ζητήσετε διὰ τὰ ποδήλατα καὶ αὐτοκίνητά σας θὰ τὸ εὕρητε μόνον εἰς τὸ κατάστημα ποδηλάτων κ. ***Βήχου***.

Ἀριθ. 3. Περίβολος Βουλῆς

Ἀριθ. Τηλεφώνου 590.

ΜΑΣΑΖ

Τελεία ἐπιστημονικὴ θεραπεία ρευματισμῶν, νευραλγιῶν, στομάχου, δυσκοιλιότητος, ρυτίδων κλπ. παρὰ τῇ Κᾳ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΡΑΧΛΙΩΤΟΥ
Ὁδὸς Ἱπποκράτους 6

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΚΛΙΝΙΚΗ
ΓΕΩΡΓ. Θ. ΠΑΝΑΓΑΚΟΥ

Θεραπεία αἱμορροΐδων, κήλης, ἐδροσυριγγίων· παθήσεων μήτρας κλπ.
Δέχεται ἐσωτερικοὺς ἀσθενεῖς.
Ὧραι ἐπισκέψεων ***9—11*** *π. μ.* ***3—6*** *μ. μ.*
Ὁδὸς Μενάνδρου 28

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσόν, ἤτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὡρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκεῖς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις, εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chèque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπέζης.

ΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ

1 ½	τοῖς ο/ο	κατ' ἔτος	διὰ καταθέσ.		6	μηνῶν
2	» ο/ο	»	»	»	1	ἔτους
2 ½	» ο/ο	»	»	»	2	ἐτῶν
3	» ο/ο	»	»	»	4	ἐτῶν
4	» ο/ο	»	»	»	5	ἐτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαὶ ἢ ἀνώνυμοι.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΕΠΙΠΛΑ
ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
Ἀριθμὸς 108

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΟΡΑΜΑΤΑ

7 NOCTURNE DE CHOPIN

—Ut dièse mineur—

LARGHETTO

..... Ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα μέσα 'στὰ κρυσταλλένια της παλάτια καὶ ὁ ἥλιος πεθαίνει κατακόκκινος, σὰ 'ματωμένη καρδιά, 'πίσω ἀπὸ τὰ μενεξεδένια κύματα τῶν βουνῶν... Τὰ πονεμένα της μάτια, διάπλατα καὶ θολὰ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τοῦ πυρετοῦ, σέρνονται μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστά της χεράκια χύνονται κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν ἀφρὸς καὶ σὰν ἀλάβαστρα! Τὰ μαλλάκια της εἶνε ἁπλωμένα ἀπάνω 'στὸ ἀραχνοΰφαντο προσκέφαλο σὰ μιὰ γαλήνια λίμνη ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸ νεκρικό της πρόσωπο πλέει, πλέει πνιγμένο μέσα 'στὴν ὁλόφωτη ἐκείνη θάλασσα..... Λευκὴ σὰ μάρμαρο 'στὰ κρυσταλλένια της παλάτια ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα καὶ ὁ ἥλιος βουλιάζει, βουλιάζει μέσα 'στοὺς σιωπηλοὺς ἴσκιους τῶν βουνῶν, ὁλοπόρφυρος, σὰν καρδιά, πικρὴ καρδούλα σπαραγμένη...

* * *

Ἕνα δάκρυ βουβὸ καὶ ἄφωνο σὰν ἀχτίδα φεγγαριοῦ σταλάζει ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῶν ματιῶν της καὶ τὰ χειλάκια της ἀνοίγουν σὰν ἑτοιμοθάνατα νυχτολούλουδα... Καὶ τὸ δάκρυ πέφτει 'στὸ γυμνό της χέρι καὶ σβύνει, σὰν ἀχτίδα φεγγαριοῦ ἀπάνω σ' ἕνα μάρμαρο τοῦ κοιμητηρίου. Εἶνε ὁλομόναχη 'στὰ κρυσταλλένια της παλάτια καὶ χαμογελάει 'στὸν ἥλιο ποῦ ἀργοπεθαίνει... Κάπου μακρυὰ κάποιο τριαντάφυλλο ἐξεψύχησε, γιατί, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἔφερε μέσα ἕνα ἀπόμακρο μῦρο, ἁπαλό, σὰν ὑστερνὸ ἀναστέναγμα λουλουδιῶν ποῦ ἐξεψύχησαν ἀπὸ μιὰ μεγάλη, μεγάλη θλίψη... Μιὰ πεταλούδα λευκὴ ἐφάνηκε 'στὸ ἄνοιγμα σὰν ξεφυλλισμένο λουλουδάκι λεμονιᾶς, ἡ πεθαμμένη ψυχούλα τῶν ρόδων—ποιὸς τὸ ξέρει;.....Τὰ χεράκια της ἤθελαν νὰ τὴν πιάσουν, νὰ τὴ χαϊδέψουν γλυκά, τόσο γλυκὰ καὶ τόσο σιγαλά...

PIU MOSSO

Σωπᾶτε, σωπᾶτε, ὦ! ἐσεῖς ἐρωτικὰ τριξίματα τῶν φύλλων καὶ τῶν νερῶν, γιατὶ ξεψυχάει ἡ πονεμένη βασιλοπούλα μέσα σὲ κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν τὸν ἀφρὸ καὶ σὰν τ' ἀλάβαστρα! Θυμᾶται, θυμᾶται καὶ ὀνειρεύεται μιὰ γλυκυτάτη νύχτα ποῦ ἐπαράδερνε σὲ μιὰ διψασμένη ἀγκαλιά, κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα τῆς ἀγριελῆᾶς, μὲ τὰ μάτια διάπλατα καὶ θολὰ ἀπὸ τὸ παραλήρημα τῆς ἡδονῆς... Τὰ μαλλάκια της ἦταν ξεχυμένα ἀπάνω τους σὰν ἕνα ἀνεμοταραγμένο κῦμα ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸ λευκό της πρόσωπο 'κολυμποῦσε, κολυμποῦσε σβυσμένο μέσα 'στὴν ὁλόχρυση ἐκείνη τρικυμία τῶν ξανθῶν πλοκάμων! Ἕνα κόκκινο, πυρωμένο στόμα, σὰ φλογισμένη πηγή, τῆς ἔκαιγε τὰ χείλη, τῆς ἄναβε τὰ μάγουλα κ' ἔπειτα ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ καὶ τῆς 'σφαλλοῦσε τὰ μάτια μὲ ἄγρια φιλάκια μέθης, καὶ τὰ βλέφαρά της μὲ τὰ γελαστὰ ματόφυλλα ἔσβυναν κάτω ἀπὸ τὸ στόμα ἐκεῖνο σὰν ἀχνός.....Ἕνα δάκρυ βουβὸ καὶ ἄφωνο σὰν ἄστρο γοργό, κατρακυλάει ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τῶν ματιῶν της καὶ τὰ χειλάκια της χαμογελοῦνε σὰν ἑτοιμοθάνατα νυχτολούλουδα.

APPASSIONATO

... Καὶ τινάζεται σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι καὶ ἡ καρδιά της λούζεται μέσα σὲ σκοτεινοὺς λυγμούς, σὲ λυγμοὺς πικρούς! Τὰ ὀπάλινα χεράκια της ἁπλώνονται μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ νυχτερινὸ σκοτάδι καὶ ἡ 'στερνὲς ἀχτίδες τοῦ μελλοθάνατου ἥλιου τὰ ροδίζουν μὲ τὴν ἁπαλὴ πορφύρα τους, σὰ φθινοπωρινὰ τριαντάφυλλα παγωμένα ἀπὸ τὴ λαχτάρα τοῦ χειμῶνα... Μιὰ καμπάνα ἐρημοκλησιοῦ ξυπνάει τὴν ἐναρμόνια σιγὴ τοῦ δειλινοῦ καὶ οἱ φθόγγοι της σταλάζουν ἀνάλαφρα 'στὴν ψυχή, ἀργὰ-ἀργά, σὰ γλυκύτατες σταγόνες βαλσάμου ποῦ ἐξεχείλισαν καὶ στάζουν ἀπὸ τὴ μυρωμένη λήκυθο! Τὰ μάτια της θολώνουν καὶ ἴσκιοι φοβισμένοι γλιστροῦν καὶ χύνονται ἀπὸ τὸ περιβόλι μέσα 'στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, γύρω ἀπὸ τὰ ἐπιθανάτια λευκὰ σάβανα τοῦ κρεββατιοῦ, ἴσκιοι πένθιμοι καὶ πνιγηροὶ πεύκων καὶ κυπαρισσιῶν... Καὶ οἱ πικροὶ λυγμοί, οἱ λυγμοὶ οἱ σκοτεινοὶ χαράζουν 'ματωμένες γραμμὲς ἀπάνω στὴν ψυχή της καὶ δὲν ξεσποῦνε ἀπὸ τὰ χειλάκια της γιατὶ εἶνε τόσο χλωμά, τόσο τρυφερά, τόσο μικρά, καὶ δὲ χωροῦνε νὰ ξετρέξουν.....

* * *

..... Ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα μέσα 'στὰ κρυσταλλένια της παλάτια καὶ ὁ ἥλιος πεθαίνει κατακόκκινος, σὰν ξεψυχισμένη καρδιά, 'πίσω ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς πέπλους τῶν βουνῶν... Τὰ πονεμένα της μάτια, ἄτονα καὶ θαμπὰ ἀπὸ τὸ χάδι τοῦ θανάτου, σέρνονται μὲ νοσταλγία πρὸς τὸ σκοτάδι καὶ ἀπὸ τὰ τρεμουλιαστά της χεράκια δὲ χύνονται πιὰ κρίνα, κρίνα λευκὰ σὰν ἀφρὸς καὶ σὰν ἀλάβαστρα! Τὰ μαλλάκια της εἶνε ἁπλωμένα 'στὸ ἀραχνοΰφαντο προσκέφαλο, σὰ μιὰ θανάσιμη λίμνη ἀπὸ χρυσάφι, καὶ τὸ κέρινο πρόσωπό της πλέει, πλέει σὰ νυμφαία ποῦ ἔσπασε ἀπὸ τὸ κλωναράκι της, μέσα 'στὸν νεκρικὸν ἐκεῖνον ὠκεανό... Λευκὴ σὰ μάρμαρο 'στὰ κρυσταλλένια της παλάτια ψυχομαχάει ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα καὶ ἄξαφνα......

ADAGIO

..... Σωπᾶτε, σωπᾶτε, ὦ! ἐσεῖς ἐρωτικὰ τριξίματα τῶν φύλλων καὶ τῶν νερῶν, γιατὶ ἡ λευκὴ βασιλοπούλα ἀποκοιμιέται, ἀποκοιμιέται μὲ μάτια γυαλένια σὰν τὸ κρύσταλλο καὶ μὲ χειλάκια μισανοιγμένα... Τὸ φεγγάρι τώρα κλαίει κατακίτρινο 'στὰ γαλανὰ βύθη τοῦ χάους καὶ ὅλα εἶνε γλυκά, εἶνε γλυκὰ καὶ ἡδονικά... Ἡ καρδούλα της δὲ χτυπάει πιά, γιατὶ ἡ χλωμὴ βασιλοπούλα ἀποκοιμήθηκε μὲ τὸ νανούρισμα τοῦ ἀσημένιου φεγγαριοῦ.....Μὴν τὴν ξυπνᾶτε, μὴν τὴν ξυπνᾶτε, ὁλόλευκα κρίνα μὲ τοὺς λυγμούς σας, γιατὶ ἀποκοιμήθηκε καὶ βλέπει ὄνειρα, ὡραῖα ὄνειρα, λευκὰ ὄνειρα, σὰν τὸν ἀφρὸ καὶ σὰν τ' ἀλάβαστρα.....

Ναπολέων Λ. Λαπαθιώτης

ΑΝ ΗΜΠΟΡΟΥΣΑ

Ἂν ἠμποροῦσα, σὲ χρυσὸ
θὰ πέρναγα σειρῆτι
Τὴν Πούλια, τὸν Αὐγερινὸ
καὶ τὸν Ἀποσπερίτη,
νὰ σοῦ στολίσω τὸν λαιμό...
Γιατὶ νὰ σὲ στολίσῃ
Δὲν 'βρίσκεται διαμαντικὸ
σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Λευκάς — *Κ. Ε. Μ.*

ΠΟΘΟΣ

Ἤθελα νύκτα νᾆτανε, καὶ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι
Ὡσὰν βροχὴ νὰ ἔρριχνε ἀπὸ μαργαριτάρι
Τὸ φῶς του εἰς τὴν θάλασσα. Καὶ σὺ νᾆσουν σιμά [μου
Γλυκὰ νὰ ἐμουρμούριζες στ' αὐτί μου τ' ὄνομά μου.

* * *

Μόνον φλογέρα ἀπὸ βοσκό, κουδοῦνι ἀπὸ κοπάδι
Καὶ τὸ γλυκό σου φίλημα νὰ ἐτάραζαν τὸ βράδυ
Τὴ ζηλευτή μας μοναξιά. Καὶ σὺ εἰς τὸ πλευρό μου
Νᾄπλαττες ἕνα ὄνειρο ποῦ νᾆνε κι' ὄνειρό μου.

Ἀθῆναι — *Διλ. Κ. Δραγ....*

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΤΗΣ ΛΑΡΙΣΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ
Ἱδρυτὴς Πανελληνίων ἀγώνων Λαρίσης
(Φωτογρ. τοῦ ἐν Λαρίσῃ φωτογράφου κ. Γ. Ἀποστολίδου). [Ἴδε σελ. 12ην]

Δίκαιος ἄνθρωπος εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶνε φύσει τοιοῦτος καὶ δὲν θέλει νὰ φαίνεται ἁπλῶς δίκαιος.

Φιλήμων

* * *

Αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι ἐξ ἀδικιῶν ἐκέρδησαν, μὴ τοὺς ζηλεύεις ποτέ. Νὰ τιμᾷς δὲ πάντοτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μετὰ δικαιοσύνης ἐζημιώθησαν.

Ἰσοκράτης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

ΜΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ

Εἰς τὸ ἀριστερᾷ ἀκρωτήριον, μόλις διακρίνεται, λόγῳ τῆς λευκότητός της, ἡ Σουλτανικὴ θαλαμηγὸς «Ἐρτογρούλ», φέρουσα τοὺς Αὐτοκρατορικοὺς Πρίγκηπας, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὰς λεμβοδρομίας τοῦ Μόδι καὶ ἐκτελοῦντας μικρὸν πλοῦν ἀνὰ τὰς Πριγκηποννήσους. Τὸ γεγονὸς τοῦτο σημειοῦται διὰ πρώτην φοράν, ἔπειτα ἀπὸ 32 ἔτη, χάρις εἰς τὴν παραχώρησιν τοῦ Συντάγματος.

Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη ἐκ τῆς νήσου Ἀντιγόνης, τῆς ὁποίας φαίνεται τὸ Ἑλληνικώτατον χωρίον καὶ ὁ περικαλλὴς ναός. Ἀριστερᾷ ἡ ἐρημόνησος Πήτα καὶ δεξιᾷ μέρος τῆς ἐρατεινῆς Χάλκης. Μεταξὺ τῶν πευκοφύτων λόφων εἶναι ἡ Ἑλλ. Ἐμπορ. Σχολὴ καὶ ἡ Θεολογικὴ τοιαύτη, δύο τραναὶ ἀκροπόλεις τοῦ ἐν Τουρκίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Μ. Κουμάκη ἐκ Κων/πόλεως).

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

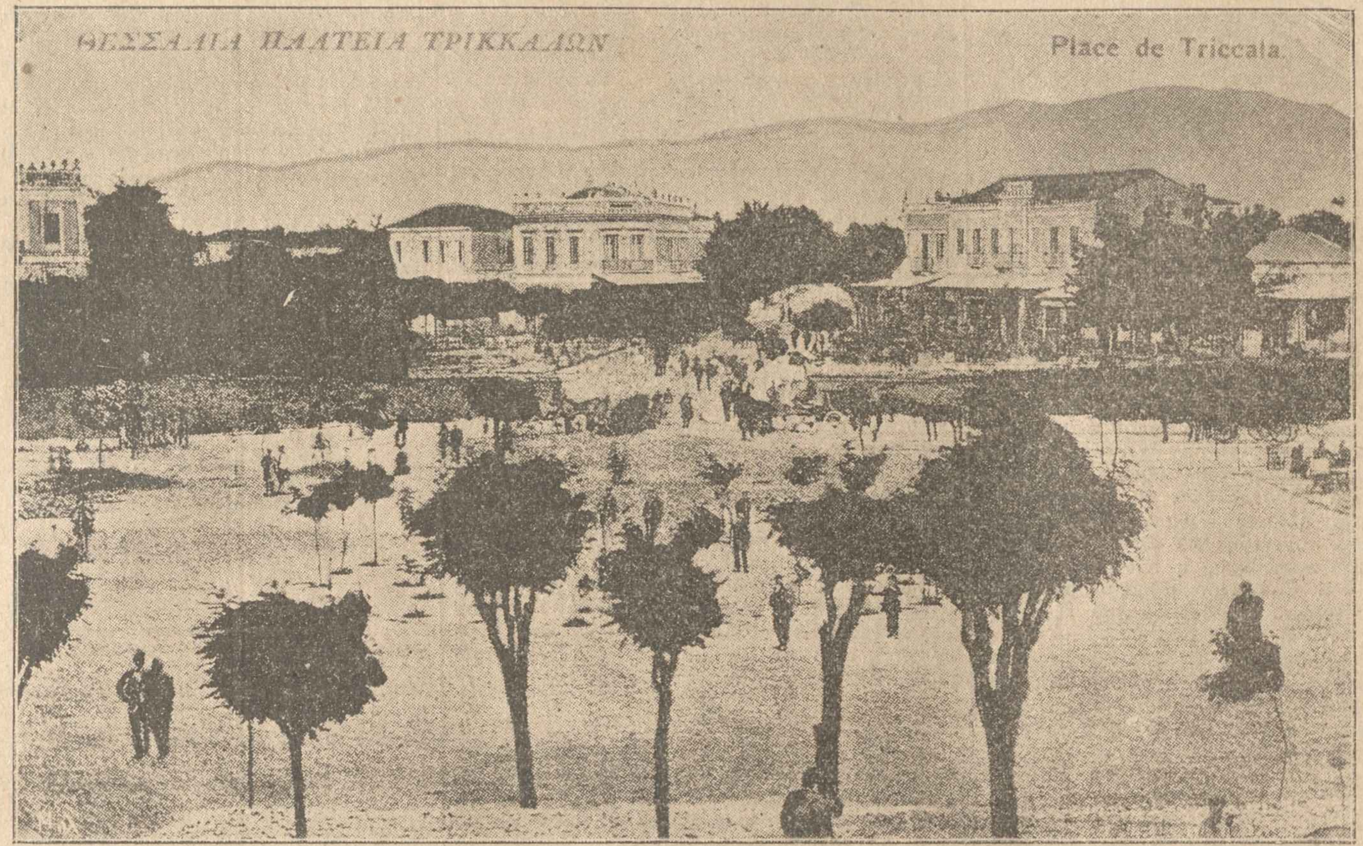

ΤΑ ΤΡΙΚΚΑΛΑ, ΕΝΘΑ ΕΤΕΛΕΣΘΗΣΑΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΟΠΑΙΔΩΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

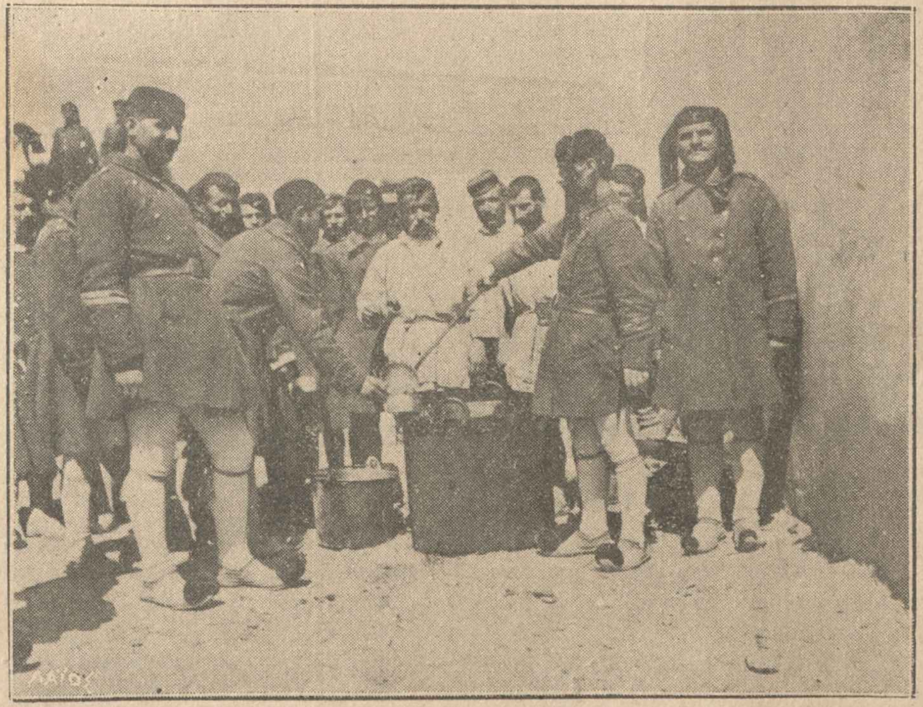

ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΖΩΝΙΚΑ — ΜΕΤΑ ΤΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟΝ

ΠΥΡ ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΡΟΧΩΜΑΤΩΝ

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλεξίου)

Ἄξιος τιμῆς εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἀδικεῖ, ἀλλ' κεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπει εἰς ἄλλον νὰ ἀδικῇ εἶνε ἄξιος διπλασίας τιμῆς.

Πλάτων

⁂

Προτιμώτερον νὰ ἔχῃ τις τὸν πόδα ἐν τῇ ἁλύσῳ ἐνώπιον τῶν φίλων του παρὰ νὰ εὑρίσκεται εἰς κῆπον δενδρώδη μετὰ ξένων.

Η ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

(ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΞ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΔΡΟΜΗΣ)

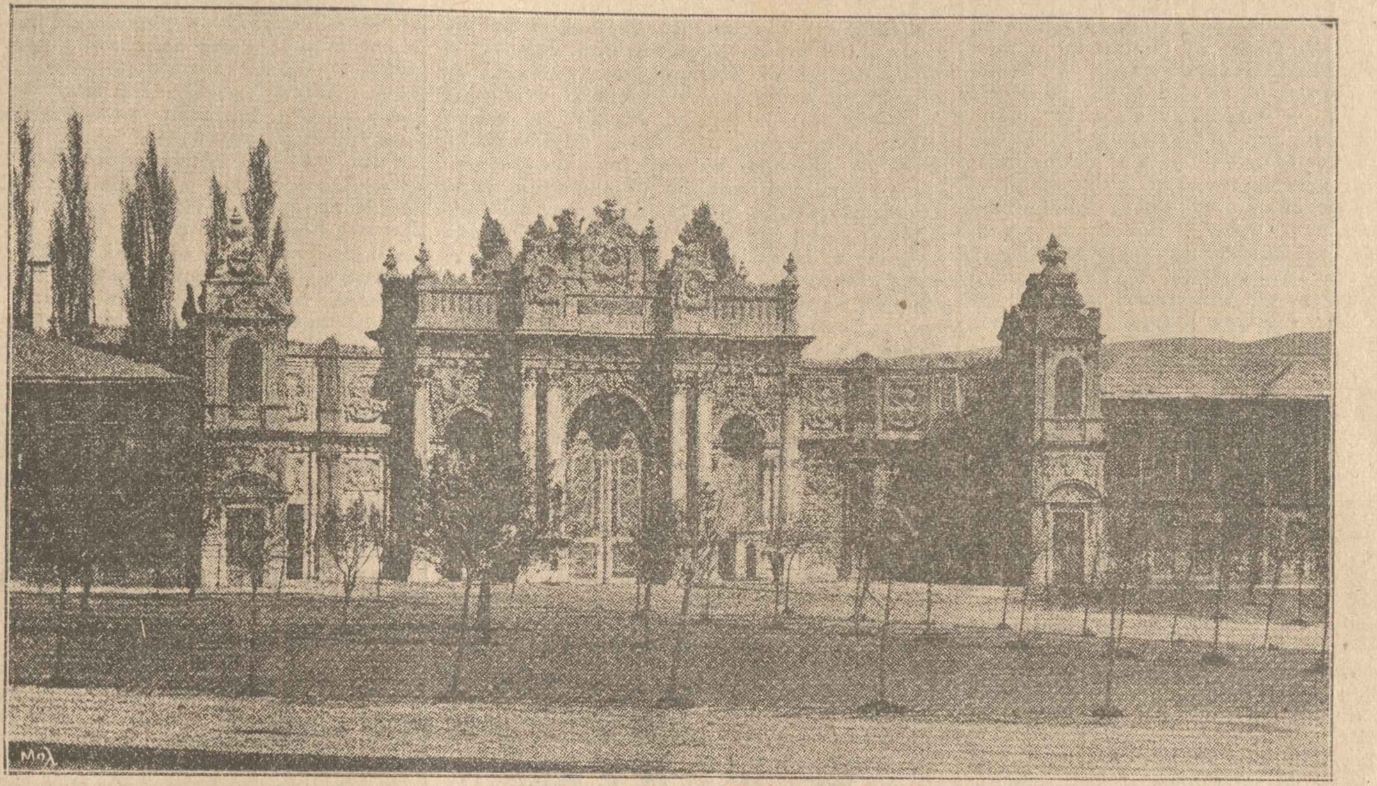

Η ΜΕΓΑΛΗ ΠΥΛΗ ΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΝΤΟΛΜΑΜΠΑΚΤΣΕ
(Τὸ ἀνάκτορον τοῦτο ἔχει οἰκοδομηθῇ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἀνακτόρου τῶν Βερσαλλιῶν)

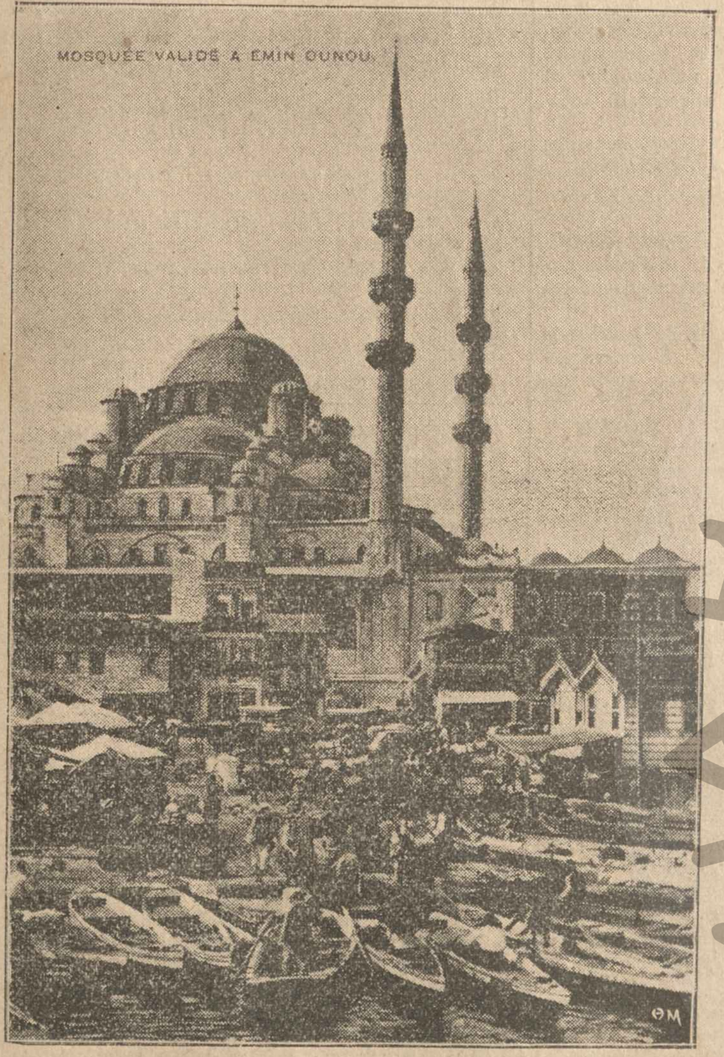

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΡΟΚΥΜΑΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ
καὶ εἰς τὸ βάθος τὸ τζαμίον τῆς Σουλτάνας Βαλιδέ.

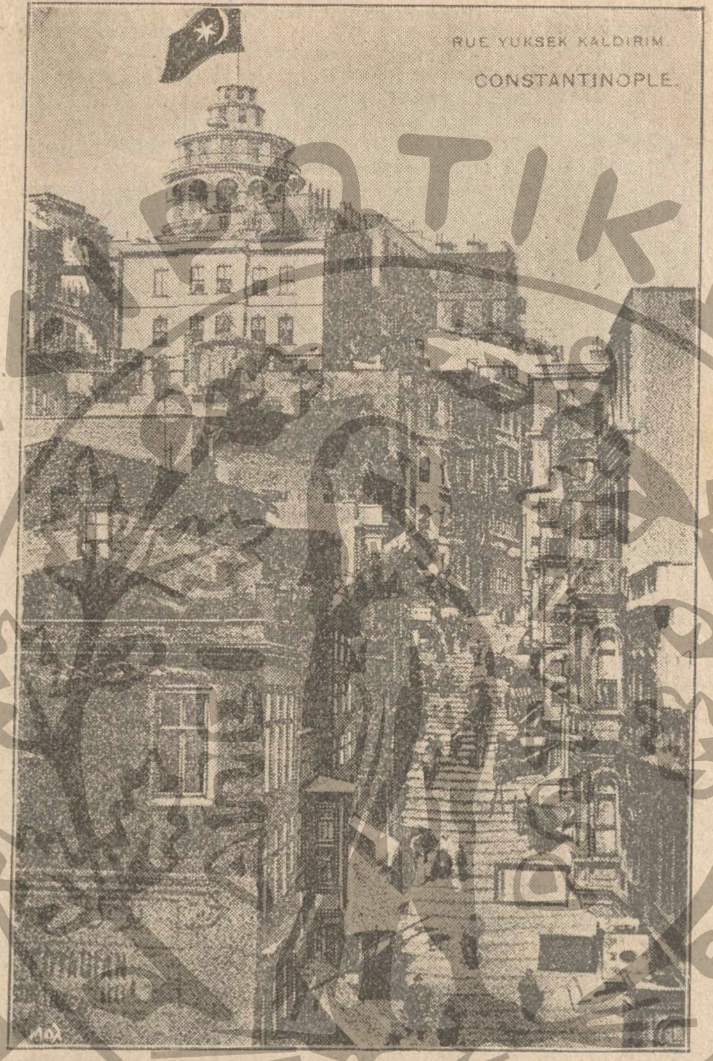

ΜΙΑ ΟΔΟΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΑ
ἐκ τῶν καλουμένων «καλδιρίμ», ὁδηγοῦσα εἰς τὸ Σταυροδρόμι.

Αἱ δύο αὗται εἰκόνες εἶνε ἐξόχως χαρακτηριστικαὶ τοῦ θελκτικοῦ, διὰ τοὺς Εὐρωπαίους καὶ πρωτοτύπου συμφυρμοῦ, τὸν ὁποῖον παρουσιάζει ἡ Κων)πολις.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΑΝΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΟΡΟΣ.— Τὸ ἀγγλικὸν θωρηκτὸν «Ὠκεανὸς» ἐκτελοῦν γυμνάσια τορπιλλῶν ἐν τῷ λιμένι μας ἐκτύπησε, κατὰ λάθος, διὰ τορπίλλης, μίαν λέμβον, τῆς ὁποίας ἐπέβαινεν ἑξαμελὴς οἰκογένεια. Ἐνῷ ἡ λέμβος ἐβυθίζετο, ἀτμάκατος σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ πλοίου διέσωσε τοὺς κινδυνεύσαντας.

«Ἐπτακέφ. Ὕδρα»

ΣΥΡΟΣ.— Μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας διεξήχθη καὶ ἐφέτος ἡ πανήγυρις τοῦ ἐν Ποσειδωνίᾳ (Δελλαγράτσια) περικαλλεστάτου ναοῦ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου (29 Αὐγούστου). Τὸ ἀπόγευμα τῆς 28ης περὶ ὥραν 4ην μ. μ. τὸ ἀτμόπλοιον «Ἀργολὶς» μετέφερε τοὺς προσκυνητὰς διὰ τὸν ἑσπερινὸν καὶ ἐπανέφερεν αὐτοὺς τὴν 1π.μ. Τὴν νύκτα τὸ χωρίον παρίστανε θέαμα μαγευτικώτατον. Αἱ οἰκίαι ὅλαι ἦσαν φωταγωγημέναι, διεκρίνοντο δὲ αἱ ἐπαύλεις τῶν κ. κ. Γεωργιάδη, Ψιακῆ, Κρίνου Τσιροπινᾶ, κλπ. Μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἐκαίοντο διάφορα πυροτεχνήματα. Τὴν δὲ πρωΐαν τῆς 29ης τὸ ταχύπλουν ἀτμόπλοιον τῆς νεοσυστάτου ἑταιρείας κ. Ψιακῆ καὶ Σίας «Νεῖλος» μετέφερε πολυαρίθμους προσκυνητὰς διὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, καθ' ἣν ἐχοροστάτησε ὁ Σ. Ἐπίσκοπος ἡμῶν κ. Ἀθανάσιος. Ἀφ' ἑσπέρας ἄπειρον πλῆθος προσέδραμεν, ἄλλοι μὲν πεζῇ, ἄλλοι δὲ ἐφ' ἁμάξης. Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφετεινῆς πανηγύρεως συνετέλεσε πολὺ ὁ καλὸς καιρὸς καὶ ἡ πανσέληνος.

«Ἡ αὔρα τῆς Σύρου»

ΛΙΔΩΡΙΚΙΟΝ.— Ἀπὸ 1ης παρελθόντος Ἰουλίου ἔχει καθιερωθῇ καὶ τηρεῖται κατὰ γράμμα ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα καταστηματαρχῶν ἡ Κυριακὴ ἀργία. Ὑπάρχει δὲ πεποίθησις ὅτι δὲν θὰ καταργηθῇ, ὡς ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ θὰ διατηρηθῇ ἐπὶ μακρὸν καὶ ἂν τηρηθῇ ἐπὶ 6-8 μῆνας, τότε δὲν ὑπάρχει πλέον φόβος καταργήσεως. Εὐχόμεθα ἵνα οἱ κ. κ. καταστηματάρχαι μὴ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ μικροσυμφέροντα καὶ τὰς ἐκ τῶν ἔξω διαβολάς, ἀλλὰ διακριθῶσιν εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

— Ἐκλήθησαν ἐνταῦθα ὑπὸ τοῦ κ. ἐπιθεωρητοῦ τῶν δημ. Σχολείων ἅπαντες οἱ διδάσκαλοι τῆς ἐπαρχίας Δωρίδος χάριν τοῦ διδασκαλικοῦ συνεδρίου.

Λα......ς

ΞΗΡΟΧΩΡΙΟΝ. — Ἀνεπιτήδευτον καὶ μέγα εἶναι τὸ παράπονον τῶν ἐμπόρων διὰ τὴν κρατήσασαν ἀπραξίαν ἐν τῇ κινήσει τῆς ἐμπορικῆς πανηγύρεως. Τοῦτο φανερώνει τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν, ἣν διέρχεται ὁ τόπος.

Εὐάγγ. Σ. Κατσίκας

ΚΟΡΙΝΘΟΣ.— Ἡ μεγάλη ἐμπορικὴ πανήγυρις ἡ κατ' ἔτος τελουμένη περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ἐφέτος θ' ἀρχίσῃ τὴν 15 Σεπτεμβρίου καὶ θὰ λήξῃ τὴν 5 Ὀκτωβρίου, ὅπως εἶνε καὶ ὑπὸ τοῦ νόμου προσδιωρισμένη. Τὸ τοιοῦτον ὀφείλεται εἰς τὸν δήμαρχόν μας κ. Α. Ἀναγνωστόπουλον, ὅστις δὲν παύει νὰ ἐργάζεται ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ τόπου μας.

Ἕνας.

ΧΑΝΙΑ.— Προχθὲς διὰ ξηρᾶς ἀφίκοντο δύο λόχοι τοῦ ἐν Ρεθύμνῃ σταθμεύοντος ρωσσικοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς καὶ κατέλυσαν εἰς τὸν ἐν Κούμ-Κασῆ στρατῶνα, τὸν ὁποῖον κατεῖχον οἱ ἀπελθόντες Γάλλοι. Ἤδη δὲν ὑπολείπεται ἐν Ρεθύμνῃ εἰμὴ εἷς μόνον λόχος ρωσσικοῦ στρατοῦ. Σήμερον δὲ 7ην 7βρίου, ἀπῆλθον διὰ τοῦ ἰταλικοῦ ἀτμοπλοίου τῆς γραμμῆς 150 ἰταλοὶ στρατιῶται μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν των. Ἡ μουσικὴ τῆς χωροφυλακῆς καθὼς καὶ πλῆθος λαοῦ συνώδευσαν τοὺς ἀπερχομένους μέχρι τῆς προκυμαίας.

«Μαυρίκιος»

ΦΑΡΣΑΛΑ.— Τὴν παρελθοῦσαν τετάρτην ἀφίχθησαν ἐνταῦθα οἱ ἀνθυπίλαρχοι κ. κ. Γεώρ. Βενιζέλος καὶ Ν. Τούλης, ἵνα ἐξετάσωσιν ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ ἀναγκαῖον ὕδωρ διὰ τὸν στρατόν, ὅστις θὰ ἀφιχθῇ ἐδῶ τὸ ἑσπέρας τῆς 16 τ. μ. καὶ μετὰ διαμονὴν 7 ἡμερῶν, καθ' ἃς θὰ τελεσθῶσι τὰ μεγάλα γυμνάσια ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ πεδιάδι μας, θὰ ἀναχωρήσῃ ἐπιστρέφων εἰς τὰς θέσεις του.

— Ἀφίχθη προσέτι καὶ ὁ μηχανικὸς κ. Τριαν. Παπαζήσης, ἵνα μελετήσῃ τὸ μέρος δι' οὗ θὰ γίνῃ ἡ ἁμαξιτὴ ὁδὸς Φαρσάλων—Δεμερλῆ. Ἐγνωμοδότησε δὲ ὅτι τὸ καταλληλότερον μέρος εἶναι ἡ ἀπὸ Φαρσάλων διὰ μέσου κάτω Τσιάλματ εἰς Δερμερλῆ εὐθεῖα.

«Ἐνθουσιώδης Ἕλλην»

ΛΕΥΚΑΣ.— Τὴν 5ην τρέχοντος κατέπλευσαν τὰ δύο θωρηκτά μας «Σπέτσαι» καὶ «Ὕδρα». Τὰς δύο συνεχεῖς ἑσπέρας ἀπεβιβάσθη ἡ μουσικὴ τοῦ στόλου καὶ ἐπαιάνιζεν, ἐναλλὰξ μὲ τὴν μουσικὴν τοῦ τόπου, μέχρι τῆς 10ης τῆς νυκτός.

Λέαν. Β. Βερροιώτης.

ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ.— Μετὰ τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ εἰς Μέγαν Χωρίον μεταβαίνοντος Ἰω. Καλαντζῆ ἐργολάβου, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει τὴν ὁδὸν Καρπενησίου-Μεγάλου Χωρίου-Προυσσοῦ, ἡ ὁδὸς αὕτη ἔμεινε πάλιν, ὡς καὶ πρότερον. εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Νομίζομεν ὅτι οἱ ἁρμόδιοι πρέπει νὰ φροντίσωσιν, ἵνα ἡ ὁδὸς αὕτη ἀνατεθῇ εἰς ἄλλον.

Ὁ Μικρὸς Ἀντρῖκος

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.— Διῆλθεν ἐντεῦθεν μεταβαίνων εἰς Κεφαλάβρυσον ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Σωτηριάδης, ἵνα ἐπισκεφθῇ τὸ αὐτόθι κατασκευαζόμενον Μουσεῖον τὸ προωρισμένον διὰ τὰ εὑρήματα τῶν ἐνεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν.

Ὁ κ. Σωτηριάδης θὰ μεταβῇ εἰς Στροβίγλιον, ἔνθα μέλλει νὰ ἐνεργήσῃ ἀνασκαφάς, τῶν ὁποίων τὰ εὑρήματα θὰ τοποθετήσῃ ἐντὸς Μουσείου ἐνταῦθα ἱδρυθησομένου.

Κ. Θ. Φ.

ΛΑΡΙΣΑ.—Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν 8ην τρέχοντος μηνὸς καὶ περὶ ὥραν 6ην μ. μ. ἀφίκοντο εἰς τὸν πόλιν μας ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ναζὴμ Βέη ἀρχηγοῦ τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου τοῦ τμήματος Ἐλασσῶνος 50 Τοῦρκοι ἀξιωματικοὶ καὶ πολῖται. Ἀπὸ τῆς 3ης μ. μ. ὥρας κατόπιν ἐκκλήσεως τοῦ Δημάρχου μας κ. Ἀχ. Ἀστεριάδου ὁ λαὸς τῆς πόλεως, κλείσας τὰ καταστήματά του καὶ σημαιοστολήσας αὐτὰ δι' Ἑλληνικῶν καὶ Τουρκικῶν σημαιῶν, ἐξῆλθεν, ἡγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς, εἰς τὸ Ἀλκαζὰρ πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῶν. Τριάκοντα μέλη τοῦ Ποδηλατικοῦ Συλλόγου μετὰ τοῦ προέδρου αὐτοῦ κ. Ἀδ. Νικολαΐδου ἐξῆλθον πρὸς συνάντησιν αὐτῶν μίαν ὥραν μακρὰν τῆς πόλεως. Τὸ θέαμα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς εἰσόδου εἰς τὴν πόλιν τῶν ἐκδρομέων ἀξιωματικῶν, πολιτῶν καὶ ποδηλατιστῶν ἦτο γραφικώτατον. Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ καὶ χειροκροτήματα ἐδόνουν τὸν ἀέρα. Ἡ πομπή, προηγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς ἀνακρουούσης ἐμβατήρια, διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν καὶ τῆς Πλατείας Θέμιδος κατέληξεν εἰς τὸ Δημαρχικὸν κατάστημα, ὅπερ ἦτο ἀπλέτως φωταγωγημένον. Ἐκεῖ προσεφώνησεν αὐτοὺς ὁ Δημ. Σύμβουλος κ. Κ. Γρυπάρης καὶ ὁ δημοσιογράφος κ. Ἀδ. Νικολαΐδης, ἀντιφωνησάντων πολλῶν Ὀθωμανῶν. Ἐπίσης ἐνθουσιωδῶς προσεφώνησεν αὐτοὺς καὶ ὁ Νομάρχης κ. Φαρμακόπουλος. Τὸ ἑσπέρας παρετάθη εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς δεῖπνον καὶ ἐδόθηπρὸς τιμὴν τῶν ἀφιχθέντων Νεοτούρκων ὑπὸ τοῦ Δήμου Λαρίσης ἔκτακτος τιμητικὴ παράστασις εἰς τὸ θέατρον «Παράδεισος» —Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἀφίκετο διὰ τοῦ Λαρισαϊκοῦ ἐκ Τρικκάλων καὶ ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος χάριν τῶν γυμνασίων τῶν ἐφέδρων.

Ἱπ. Φ. Κουτσίνας

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Αἱ λεπτομέρειαι τῶν ἀγώνων εἶναι γνωσταὶ ἐκ τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων. Ἡ ἐπιτυχία των ἀνωμολογήθη γενικῶς, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον οἱ ἀγῶνες ἐτιμήθησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν Βασιλοπαίδων. Τῇ ἐνεργείᾳ τῆς ἐπιτροπῆς ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα καὶ οἱ ξενῶνες ἐπολλαπλασίασαν τὰς κλίνας των καὶ κατεβίβασαν τὰς τιμάς.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γ. Λαφαντζῆ μετὰ τῆς δος Β. Νονοπούλου. Εὔχομαι βίον εὐτυχῆ.

— Τὰ μαθήματα τῶν σχολείων ἐπανελήφθησάν.

Ὁ Ἀνταποκριτὴς

ΛΑΜΙΑ.—Αἱ ἐξετάσεις τοῦ Γυμνασίου εὑρίσκονται εἰς τὸ πέρας των.

— Μεγάλη κίνησις παρατηρεῖται ἕνεκα τῶν ἐφέδρων. Ὅλοι μετὰ προθυμίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ περιμένουν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἀναχωρήσουν διὰ τὰ μεγάλα γυμνάσια.

— Πρὸς τὸν ἄρτι ἐπανελθόντα, πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν του, μαθητὴν τοῦ Γυμνασίου Ἀνδρέαν Παπαϊωάννου ἢ Πουρνάραν εὐχόμεθα καλὴν πρόοδον καὶ τὸ «καλῶς ὥρισε».

Λαμιεὺς

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.—Τὰ γυμνάσια τῶν ἐφέδρων ἐξακολουθοῦσι καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδιορισθὲν Πολύγωνον. Αἱ πρόοδοι αὐτῶν καὶ ἡ προθυμία μεθ' ἧς ἐκτελοῦσι τὰ γυμνάσια οἱ προσελθόντες ἔφεδροι εἶναι ἄξιαι θαυμασμοῦ. *Μέροψ.*

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὴν Δευτέραν 8 7βρίου ἐδόθη ἡ εὐεργετικὴ παράστασις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου εἰς τὸν δροσόλουστον κῆπον τῆς Ἐδέμ.

Τὸ δρᾶμα «ἡ Ἅλωσις τῆς Τριπόλεως» ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Παν. Ψαλτήρας, Γεωρ. Ματζαβᾶκος, Μιχ. Γιαμπανάς, Νικ. Γεωργόπουλος, Τακ. Σκοπέτος, Γεωρ. Καστάνης, Παν. Θεοδοσίου, Βασ. Κωστάνταρος, Νικ. Σκοπέτος, καὶ Δημ. Σικιώτης. Ἅπαντες οἱ ἐρασιτέχναι ἐπέτυχον. Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμωδία οἱ «τρεῖς δεκανεῖς», ἡ ὁποία ἐπέτυχε θαυμασίως.

Αἱ εἰσπράξεις ἀνερχόμεναι εἰς 800 δραχ. καὶ ἄνω θέλουσι διατεθῶσι ὑπὲρ τοῦ πτωχοῦ μας γυμναστηρίου.

Συγχαίρομεν ἐγκαρδίως τὸν ἀναλαβόντα τὴν διδασκαλίαν κ. Στέφ. Παπασταθόπουλον καὶ τοὺς εὐγενεῖς ἐρασιτέχνας, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ σκοποῦ. *Ν. Π. Τ.*

ΛΑΥΡΙΟΝ.— Ἐγέμισε τὸ Λαύριον ἀπὸ Φίφτυτοῦ, οἱ ὁποῖοι φαίνεται ὅτι εἶναι κλάδος τῶν Ἀθηναίων συναδέλφων των. Εἶνε 29 τὸν ἀριθμόν· οἱ δυστυχεῖς ὅμως ἀποτυγχάνουσιν εἰς τὰς προσπαθείας των, ὅπως ἱδρύσουν ἀριστοκρατίαν ἐν Λαυρίῳ.

Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ὑποφέρουν, διότι ἔκαμαν κατάχρησιν εἰς τὴν χυλόπηττταν.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ τοῖς πᾶσι φιλτάτου κ. Παν. Τούμπλα, γραμματέως τοῦ Τελωνείου μας, μετὰ τῆς Διδος Πουρῆ ἀνεψιᾶς τοῦ μεγαλοβιομηχάνου κ. Δ. Πουρῆ. Παράνυμφος παρέστη ὁ τελώνης Λαυρίου κ. Τριβιζᾶς. Τοῖς νεονύμφοις εὐχόμεθα πᾶν ἀγαθόν.

— Διὰ τὴν μεγάλην ἐκδρομὴν τῆς Κων)πόλεως προετοιμάζονται καὶ Λαυρεωτικαὶ οἰκογένειαι πολυάριθμοι.

Α. Δ. Παγώνης.

ΧΑΝΙΑ.— *Σκίτσα ἀπὸ τὴν προκυμαίαν μας.* Κάθε ἀπόγευμα—καὶ ἰδίως τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἑορτὰς—ἡ ὡραία μας προκυμαία ἀποτελεῖ πραγματικῶς ἔκθεσιν ὡραιότητος χάρις εἰς τὰς κομψὰς καὶ περικαλλεῖς δεσποινίδας μας. Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν προπάντων ἡ προκυμαία ἦτο καὶ πάλιν ἐν τῇ δόξῃ της, παρ' ὅλην τὴν λαύραν τῶν ἀδιακρίτων φιλημάτων τοῦ ἐρωτοβόλου Φοίβου, ὁ ὁποῖος κυριολεκτικῶς ὠργίασεν ἐπὶ μελιχρύσων ἢ ἐβενωδῶν μαλλιῶν, ἐπὶ ἠρέμα ἀναπαλλομένων στηθῶν καὶ ἐπὶ ἁβρῶν προσώπων.

Μία ὁμὰς δεσποινίδων γνωστοτάτων οἰκογενειῶν διασχίζει τὸ πλῆθος, διαχέουσα πέριξ αὐτῆς τὸ ἄρωμα τῆς δροσερᾶς νεότητος καὶ τὸν γλυκὺν ἦχον χαριτωμένων των φωνῶν.

Μία προπάντων ἐξ αὐτῶν μὲ γκρίζα κοντὰ φουστάνια πλισσὲ καὶ ψάθινον καπέλλον διακρίνεται. Οἱ γαλανοί της ὀφθαλμοὶ ἐκπέμπουσι θωπευτικὰ βλέμματα, εἰς τὸν παιδικὸν δὲ καὶ ἁγνὸν γέλωτά της διαφαίνονται αἱ γαλήνιαι καὶ γλυκεῖαι σκέψεις τῆς παρθενικῆς ψυχῆς της.

Αἱ ἄλλαι φοροῦν λευκὰς ἀμφιέσεις(καθὼς καὶ καπέλλα μὲ πάλλευκα πτερά.

Καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες περιπατηταὶ στρέφουν διαρκῶς τὰ βλέμματα καὶ παρατηροῦν καὶ ἀποθαυμάζουν τὴν ὡς ἐν ἀποθεώσει διερχομένην ὁμάδα.

Ἀθ. Βλ....

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

(25 ΛΕΠΤΑ Ο ΣΤΙΧΟΣ)

Εἰς τὴν στήλην ταύτην δύναται ἕκαστος νὰ καταχωρῇ ἐρωτήματα, ἀπαντήσεις, ποιήματα προσωπικά, ἄλλα δημοσιεύματα καὶ ἐν γένει ὅ,τι θέλει ν' ἀπευθύνῃ πρὸς ἄλλους ἀναγνώστας, ἐσωκλείων εἰς τὰ δημοσιεύματά του τὸ ἀνωτέρω ἀντίτιμον. Τὰ στελλόμενα ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ φύλλου, ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ψευδώνυμα.

Τῇ Δ-δι Αἰ. Μ. Ἀκόμη θὰ ἀναμείνω ἐπὶ πολύ;—Ἀπαντήσατε. (Τσιριμπιριμπίν).

Ἀνταλλάσσω Κάρτας. Ἀντιγόνην.—Λευκάς.

Ἀνταλλάσσω CARTES. «Δία» poste-restante—Ἀθήνας.

Ἡ Δ-ὶς Χρυσάνθη Σ. Γαβαλᾶ δέχεται ἀνταλλαγὴν cartes-postales καὶ ἰδίως καλλονάς. Διεύθυνσις: Χρυσάνθη Σ. Γαβαλᾶ. Charia el Maghraby Calcutta Building No 5.—Le Caire.

Meur Stephane E. Mavroyenis, Alexandrie (Egypte) ἀνταλλάσσει δελτάρια (ἰδίως τοπία).

Arlok, Alexandrie (Egypte) correspond, selon désir, cartes de touts nature.

Δεχόμεθα ἀνταλλαγὴν Cartes postale ὑπὸ Διεύθυνσιν: Δύο Φίλαι Poste-restante.—Πάτρας.

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν μὲ τὴν Ἄλβαν. — Ν. Β. Poste-Restante. Πύργος.

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΝ ΜΟΥ Α . . . Α

Ἔλα γύρε λιγάκι μεσ' τὴν ἀγκαλιά μου
Καὶ ἄφεμε νὰ σ' ἀσπασθῶ στοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπάνω
Γύρε μεσ' τὰ μαλλάκια σου ροδόσταμο νὰ χύσω,
Κι' ὅλη τὴ λαύρα τῆς ψυχῆς μου μ' ἕνα φιλὶ μου σβύσω.

*

Ἔλα γύρε λιγάκι μεσ' τὴν ἀγκαλιά μου,
Γύρε καὶ φίλησέ με μὲ τὰ γλυκά σου χείλη,
Μὲ τὰ λευκὰ χεράκια σου σφιχτὰ ἀγκάλιασέ με,
Κ' αἰώνια μαζύ σου ἀλυσσόδεσέ με.

*

Ἔλα γύρε λιγάκι μεσ' τὴν ἀγκαλιά μου,
Σφιχτὰ ἀγκάλιασέ με γλυκειά μου α . . . α.
Κ' ἐπάνω στὰ ἀγαλμάτινα ὁλόλευκά σου στήθη
Γυρμένος ἄσε τῆς ζωῆς ν' ἀκούσω παραμύθι.

*

Ἔλα γύρε λιγάκι μεσ' τὴν ἀγκαλιά μου,
Γύρε νὰ φιληθοῦμε γλυκὰ-γλυκὰ στὸ στόμα,
Πές μου ἕνα νανούρισμα γύρισε καὶ δέ με
Καὶ στὴν ἀγκαλίτσα σου γλυκὰ ἄχ! κοίμησέ με . . .

Τ'. αγνο. σου. Κ . . . . .κι.

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἐξεδόθη εἰς καλλιτεχνικώτατον κομψὸν τεῦχος ἡ Μουσικὴ τῶν «Νέων Παναθηναίων τοῦ 1908» δι' ᾆσμα καὶ κλειδοκύμβαλον, περιέχουσα μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν 15 τεμαχίων καὶ τὸ δημοφιλὲς ᾆσμα τῆς προέδρου τῶν ἀγάμων (τὸ σφύριγμα).

Πωλεῖται ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς «Νέας Σκηνῆς». Οἱ βουλόμενοι δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν κ. Δημ. Σαγιὼρ μουσικόν.

Προσεχῶς ἐκδίδονται τὰ ᾄσματα τοῦ Μητσέλου. (Μουσική).

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΒΙΚΕΛΑ

— Γιατὶ μαδιέσαι, πέρδικα, καὶ κλαῖς μὲ τόσο πόνο;
— Πῶς νὰ μὴ κλαίω, κυνηγέ, ὅπου βαστᾷς τουφέκι,
καὶ θαὔρῃς τὰ παιδάκια μου ποῦ παίζουνε παρέκει;
— Πὲς τί σημάδια ἔχουνε καὶ δὲν σοῦ τὰ σκοτώνω.

— Ἅμα τὰ ἰδῇς ἀντίκρυ σου, εὐθὺς θὰ τὰ γνωρίσῃς·
εἶνε περίσσια ὤμορφα καὶ περπατοῦν μὲ χάρι·
ἄλλα περδίκια σὰν αὐτὰ δὲν παίζουν στὸ χορτάρι.
Σκότωνε τ' ἄσχημα πουλιά, τὰ ὤμορφα μὴ τ' ἀγγίσῃς.

Δὲν ἄργησε ὁ κυνηγὸς κοντά της νὰ γυρίσῃ·
εἶχε στὸ χέρι δυὸ μικρὰ περδίκια σκοτωμένα.
— Παιδάκια μου, τί μοὔμελλε τὴν ἔρημη ἐμένα,
νὰ μὲ γελάσῃ ὁ κυνηγὸς καὶ νὰ σᾶς τουφεκίσῃ!

— Μόνη σου φταῖς, κι' ἡ συμφορά, ὦ πέρδικα, σοῦ πρέπει,
γιατὶ πειὸ ἄσχημα πουλιὰ δὲν εἶδα στὴ ζωή μου.
— Τῆς δόλιας, μοῦ 'φυγε ἀπ' τὸν νοῦ πῶς στ' ἀκριβὸ παιδί μου
ἐγὼ θὰ βλέπω ὠμορφιὲς ποῦ ὁ ξένος δὲν τῆς βλέπει.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΑΡΚΟΡΑ

Στάσου, καστανομάτα μου! χαμήλωσε τὰ μάτια,
σκουλῆκι ἀψήφιστο νὰ ἰδῇς
ποῦ τὄχουν κάμῃ κατὰ γῆς
τρία, τέσσαρα κομμάτια.

Βλέπεις; καθένα στρέφεται, πάει χώρια καὶ λαβαίνει
δύναμι πάντα καὶ ζωή,
ὅσο, μὲ ὁλάκερο κορμί,
σκουλῆκι νέο νὰ γένῃ.

Πότε ζωαὶς ἀνθρώπιναις ἀνθρώπου ἀπομεινάρι
στοῦ κόσμου ἐγέννησε τὸ φῶς;
Ὄχι· ὁ περήφανος θνητὸς
δὲν ἔχει τέτοια χάρι.

Νἆταν αὐτό, θὰ σοὔλεγα: μὲ μιὰν ἀξίνα χύσου
καὶ κόψε με λιανὰ-λιανά·
κάθε κομμάτι καὶ καρδιά,
κάθε καρδιὰ δική σου.

ΑΠΟ ΤΑ «ΝΗΟΓΕΝΝΗΤΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ»

ΛΑΤΡΕΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἐθρόνιασ' ὁ Ἥλιος στ' ἀγνάτιο βουνό, σὰν σὲ ροδόχρυσο ἀκλόνητο θρονί, τὴ θλιμμένη ὥρα τοῦ δειλινοῦ καὶ ἀφοῦ πικροτραγούδησε τὸ κύκνειό του τραγοῦδι, στερνὰ ἔσβυσε πεθαμένος πίσω ἀπ' τὸ βουνό...

Γύρω τὰ βουνὰ κ' οἱ κάμποι, ὁ οὐρανὸς κ' ἡ λίμνη 'χλωμιάσαν στὴ θλιμμένη αὐτὴ τοῦ Ἥλιου θανὴ καὶ ἄρχισαν ν' ἀρχοντύνωνται τῆς λύπης των τὸ μαῦρο πέπλο. . .

Ἡ λίμνη ξαπλώνεται ἥσυχη καὶ καθάρια σὰν βενέτικος καθρέφτης. Στὴν ἀκρολιμνιὰ γέρνουν καταπράσινες φουντωτὲς ἡ καλαμιές. . . Κἄποτε-κἄποτε μιὰ μικρὴ καὶ ἀδύνατη αὖρα ποῦ σιγοφυσάει, δυναμώνει. . . λέει κἄτι γλυκὰ-γλυκὰ στῆς καλαμιές. . . ποῦ σ' ἄκουσμα τῶν πλάνων τούτων λόγων ἡ Λίμνη ὑποφρίσσει . . .

* * *

Μονάχος ἐκεῖ στὴν ἀκρολιμνιὰ τριγυρνῶ τὴ θλιμμένη αὐτὴ ὥρα τοῦ δειλινοῦ βυθισμένος στὰ αἰώνια ὄνειρά μου καὶ στῆς παντοτεινές μου σκέψεις. . . σὲ μαῦρα πλᾶνα ὄνειρα καὶ σὲ παιδεύτρες σκέψεις! . . . Τὴν χλωμὴ αὐτὴ ὥρα π' ἀρχίζει τὸ μάτι νὰ μὴ ξεχωρίζῃ πειὰ τ' ἀντικείμενα. . . ποῦ ἡ Νύχτα σκεπάζει τὴ πλάση ὅλη μὲ τὰ μαυρά της πέπλα καὶ ἀρχίζει ἡ νυχτερίδα νὰ περνάῃ ἀπὸ 'μπρὸς ἀπ' τὸ κεφάλι μου καὶ ὁ κοῦκος νὰ μοιρολογάῃ ἀπὸ τὰ δένδρα. . . τὴν ὥρα αὐτὴ τὴ χλωμὴ καὶ θλιμμένη τὸ νοῦ μου παρασέρνει μιὰ σκέψι καὶ μιὰ συλλοὴ σὲ κἄτι μέρη ἄγνωστα γιὰ μένα. . . σὲ κἄποια πρόσωπα ἄγνωστα σὲ μένα. . . μὰ ποῦ ἐγνώριζα τὴν καρδιά τους καὶ τῆς ἀγάπες των μὲ τῆς ψυχῆς τὰ φωτεινὰ καὶ κρύφια μάτια. . .

Τὴν ὥρα αὐτὴ π' ἀρχίζουν τὰ σκοτάδια νὰ κυριαρχοῦνε γύρω μου νοιώθω πῶς ὁ νοῦς μου ἄθελα σέρνεται σκλάβος σὲ κἄποια ξένα μέρη. . . Νοιώθω ν' ἀνοίγεται ἡ καρδιά μου σ' ἕνα ἄπειρο ἀγκάλιασμα τ' ἀπείρου καὶ τ' ἀγνώστου. . . σὲ μιὰ λατρεία ὑπερκόσμια. . . σ' ἕνα φιλὶ ἁγνό. . . ἁγνὸ σὰν τὸ φιλὶ τῆς καλαμιᾶς στὴ λίμνη. . . Νοιώθω νὰ ψέλνω ἕνα τραγοῦδι. . . ἕναν ὑμνητὸ πρωτάκουστο καὶ ἀνέκφραστο σὲ μαγεμμένο ρυθμὸ καὶ σὲ σκοπὸ οὐράνιο γιὰ κἄποια ἄγνωστα κάλλη. . . γιὰ κἄποια ζωντανὰ ἄγνωστα ἀλάβαστρα. . . γιὰ κάποιες μαρμαρένιες ἄγνωστες ὠμμορφιές. . .

* * *

Εἶναι νύχτα γύρω μου. Λάμπουν τ' ἀστέρια ψηλὰ καὶ τρεμουλιαστὰ καθρεφτίζονται στῆς λίμνης τὰ νάματα. Ἡ καλαμιὲς ἁπαλοτραγουδοῦν σὰν νεράϊδες στὴν ἄκρη τῆς λίμνης. Ὅλα εἶναι βυθισμένα στῆς μάγισσας Νύχτας τὴ μαύρη καὶ ἥσυχη ἀγκάλη βουβὰ καὶ ἀκίνητα σὰν σὲ κοιμητήριο. . . Μόνο μέσα στὴ καρδιά μου μιὰ τρικυμία θεριώνει. . . μιὰ ἄγρια λατρεία βασιλεύει. . . μιὰ λατρεία στ' ἄγνωστα ποῦ μοῦ παρασέρνει τὴ σκέψι ἄπονα σὲ μακρυσμένα ξένα μέρη. . . Θαρρῶ στὸ ἀντικαθρέφτισμα τῶν ἀστεριῶν στῆς λίμνης τὸ νερὸ πῶς βλέπω τὰ ἄγνωστα μάργαλα μάτια ποῦ λατρεύω. . . θαρρῶ στὸ τραγούδημα τῆς καλαμιᾶς πῶς ἀκούω τὴ ἄγνωστη πλάνα φωνὴ ποῦ λατρεύω. . . Νοιώθω πῶς γίνομαι τρελλὸς μὲ τὴν ἄγνωστη αὐτὴ ἀγάπη μου. . . Δὲν τὴν εἶδα καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ μὲ πάθος! . . . Δὲν τὴν ἄκουσα καὶ ὅμως τὴν λατρεύω ἄπειρα. . . Μοῦ εἶναι ἄγνωστη καὶ ὅμως τρελλαίνομαι γι' αὐτὴν σὲ πόθους ξέτρελλους χρυσόφτερου ὀνείρου. . . Θαρρῶ πῶς ἡ σκέψι μου ἡ τρελλή, ποῦ πετᾷ γοργὰ στὰ μέρη τὰ ἀνθόσπαρτα τῆς ἄγνωστης ἀγάπης μου, πῶς γίνεται χρυσῆ πεταλουδίτσα καὶ σὲ γλῶσσα μυστικὴ κἄτι τῆς γλυκοψιθυρίζει... Ὦ χρυσῆ πεταλουδίτσα! πὲς στὴν ἄγνωστη ἀγάπη μου, ποῦ μόνο τὴ καρδιά της καὶ τὴ σκέψι της γνωρίζω, ὅτι τὴν λατρεύω! ὅτι καρτερῶ νὰ τὴν γνωρίσω, τὴν ἄγνωστη ἀγάπη μου, γιὰ νὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου ποῦ κλείνει μέσα της ὅλες τὲς ἅρπες καὶ ὅλες τὲς λύρες... νὰ τῆς χαρίσω φῶς καὶ ἁρμονία. . . νὰ τῆς χαρίσω τὴς φλόγες καὶ τὴς δροσιές, τὴς τρικυμίες καὶ τὴς γαλήνες, τὴς ἀστραπὲς καὶ τὰ σύγνεφα ποῦ κλείνει ἡ καρδιά μου. . . νὰ τῆς χαρίσω τὰ γαλανά μου ὄνειρα καὶ τὰ ὡραῖα μου ἰδανικά. . .

Γύρω μου γαλήνη καὶ σκοτεινιὰ ἀκόμη πειότερη, ἐνῷ ἡ καρδιά μου εἶναι φλογισμένη καὶ ἄγρια. . . Ἡ λίμνη πεθαμένη κι' ἀκίνητη... ἡ καλαμιὲς τὸ ἴδιο... Ὁ κοῦκος μόνο κλαίει σ' ἄγνωστο μέρος κρυμμένος. Τάχα μὴν εἶναι τοῦ κούκου τὸ τραγοῦδι τῆς ἄγνωστης ἀγάπης μου ἀγάπης μοιρολόγι; . . . Ὦ! σπαράζει τὴ καρδιὰ ἡ ἀγάπη στ' ἄγνωστα! ! ! Γιατὶ εἶναι ὁ πόνος σου ἄγνωστος στὴν ἄγνωστη ἀγάπη σου...

Ναύπλιον *Ἀλέκος Μουτζουρίδης*

ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Βαθειά, βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή μου
Ἔχω κτισμένο ἐρημοκκλῆσι
Κι' ἐκεῖ μὲ πόνο ἔχω κλείσῃ
Κάθε μου ἀνάμνησι χρυσῆ.

*

Γύρω μου ὁ οὐρανὸς μαυρίζει
Καὶ σκοτεινιὰ μὲ περιβάλλει,
Μὰ σὰν κλεισθῶ 'κεῖ μέσα, πάλι
Οὐράνια λάμψις μὲ φωτίζει.

*

Γιατὶ ὁλόλαμπρη προβάλλει
Ἡ εἰκόνα ποὖχω ἀγαπήσῃ
Καὶ σὰν Θεὸ δοξολογήσῃ
Μέσ' στῆς ζωῆς τὴν ἄγρια πάλη.

*

Κι' ἔτσι γιὰ ὧρες λησμονοῦμαι
Καὶ δὲν 'μπορεῖ νὰ μ' ἀποσπάσῃ
Τίποτε σ' ὅλη αὐτὴ τὴν πλάσι
Ἀπ' ὅσα 'κεῖ ἔχω θαμμένα.

Καρδίτσα. **Μ. . .**

ΞΑΝΘΕΙΔΥΛΛΙΑ

Ἤμουνα τότε τ' ὤμορφο, τ' ἀμούστακο τ' ἀγόρι
τὰ προβατάκια ποῦ ἔβοσκα στὶς δροσερὲς πλαγιές,
μονάχοι φίλοι μου ἦτανε ἡ ρεμματιές, τὰ δέντρα
κ' ἡ μουσικὲς κρύες πηγές.

*

Κ' ἡ κόρη τοῦ ἀφέντη μου, βαθύκολπη κοπέλλα,
μέσ' στὰ λειβάδια ἐρχότανε καὶ μ' εὕρισκε συχνά,
στ' ἀφράτα χέρια μ' ἔπερνε καὶ μ' ἔσφιγγε τὰ στήθη
καὶ μοῦ φιλοῦσε τὰ μαλλιά.

*

Κι' ἐγώ, παιδὶ ἀνήξερο, πλατειὰ σκορποῦσα γέλοια,
κι' ἀφοῦ μάνα δὲν γνώρισα στὰ χρόνια τὰ μικρά,
στὰ χέρια αὐτὰ μισόκλεινα τὰ μάτια λιγωμένο
κι' ἀποκοιμόμουνα γλυκά.

*

Κ' ἀπὰ στὰ μάτια μου ἔνοιωθα τὰ μικρουλὰ χειλάκια,
ποῦ τὸ κορμάκι ἐγέμιζαν μὲ ρίγη ἡδονικά...
Ἄχ! μέσ' στὰ πλούσια στήθη της ποῦ μ' εἶχε ἀπιθωμένο
πόσο χτυποῦσεν ἡ καρδιά!...

*

Καὶ τώρα ποῦ μεγάλωσα κι' ἔχω ποθήσῃ ἀγάπη,
μόνος στοὺς λόγγους τρέχοντας ξυπνάω τὴ θεία σιγή...
Ἐμένα κρατάει ἀνέλπιδο μιὰ ἀνάμνησι στὸν κόσμο
κι' αὐτὴ κρατάει τὴ μαύρη γῆ!...

(Πειραιεύς) *Λ. Πέτριτς*

ΠΟΘΟΙ

Στὸν αἰθέριο τὸ δρόμο διαβαίνουν
μονάχες παρθένες
θλιμμένες....
Πρὶν νὰ ζήσουνε σβύνουν, πεθαίνουν...
—Στοχασμοί μου, ὦ ἀνεκπλήρωτοι πόθοι,
ποῦ ἡ καρδιά μου σᾶς κλώθει...

*

Μέσ' στοῦ νοῦ, στῆς καρδιᾶς τ' ἀνθοκλάδια
ξεγεννιέστε, ὦ παρθένες...
Σκυμμένες
ποῦ ἡ κακότροπη Μοῖρα σᾶς φέρνει
μέσ' στοῦ Ἀπείρου τὰ αἰώνια σκοτάδια;
—Ὠμυριοπόθητοι πόθοι, μακρυά μου σᾶς πέρνει.

*

Πρὶν τὸ κεφάλι σας στέψῃ τοῦ γάμου στεφάνι,
ὦ φτωχές, δυστυχισμένες
παρθένες,
τοῦ Θανάτου ἡ πνοὴ σᾶς μαραίνει...
Πρὶν ἀνθίσετε, ὤ! γέρνετε πάλι
μέσ' στοῦ Χάρου τὴν ἄχαρη ἀγκάλη.

Κώστας Δεπάστας

ΑΙ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΙΔΡΥΤΗΣ

Ἐφημίζετο, ὡς γνωστόν, καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Θεσσαλικὴ χώρα διά τε τὸ ἄριστον ἱππικὸν αὐτῆς καὶ τὸ ἐξαίρετον τῆς ἱπποπαραγωγῆς. Εἰς τὴν φήμην ταύτην ἀναντιρρήτως θὰ συνετέλεσαν καὶ τότε οἱ ἔτι καὶ σήμερον πολλοὶ καὶ ἀπέραντοι αὐτῆς λειμῶνες θρεπτικωτάτης χλωρίδος ἔμπλεοι, τὸ πρόσφορον τοῦ εὐαέρου καὶ ἀναπεπταμένου ἐδάφους καὶ ἡ ὡς πρὸς τὴν ἀνατροφὴν καὶ προπόνησιν τῶν ἵππων ἐμπειρία τῶν κατοίκων.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ἡ Θεσσαλία ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας ἔκυπτεν, οὐδεὶς βεβαίως οὔτε ἠδύνατο οὔτε ἐτόλμα νὰ σκεφθῇ περὶ ἀναβιώσεως τῶν ἀρχαίων εὐκλεῶν ἐκείνων ἡμερῶν. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν ὅμως ταύτης, ἔπρεπε νὰ δοθῇ ποιά τις ὤθησις ἐκ μέρους ἡμῶν τῶν ἀπογόνων τῆς ἐνδόξου ἐκείνης γενεᾶς καὶ δὴ ἐκ τῆς χώρας ἐκείνης, ἥτις μείζονα παρεῖχεν ἐχέγγυα τελεσφορήσεως τοῦ βελτιωτικοῦ σκοποῦ.

Καὶ ἰδού, ἐν ἔτει 1896, ὁ τότε δήμαρχος Λαρίσσης ἀνείμνηστος Κωνσταντῖνος Ἀναστασιάδης, βαθὺς τῶν ἰδιοκτήτων τούτων τοῦ Θεσσαλικοῦ ἐδάφους γνώστης, πρῶτος συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν τῆς βελτιώσεως τοῦ ἱππικοῦ γένους καὶ ἱδρύει ἐν τῇ Θεσσαλικῇ πρωτευούσῃ ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, «ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι οὗτοι θέλουσιν ἀγάγει τὸν νοῦν εἰς τὴν ἀπομεμακρυσμένην ἐκείνην παλαιὰν ἐποχὴν καὶ θέλουσιν ἀναζωπυρώσει τὸ αἴσθημα τῆς εὐγενοῦς ἁμίλλης, ἥτις κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀρχαιότητος κατεῖχε τὴν ὑψηλοτάτην βαθμίδα, καὶ θέλει δείξει ὁ Λαὸς τῆς Θεσσαλίας, ὅτι αἰσθάνεται τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἐκθαμβωτικοῦ ἐκείνου παρελθόντος», κατὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ δημοσιευθεῖσαν προκήρυξιν.

Οἱ πρῶτοι οὗτοι ἱπποδρομικοὶ ἀγῶνες ἐτελέσθησαν ἐν Λαρίσσῃ τὴν 25—28 Σεπτεμβρίου τοῦ 1896 ἔτους, ἤτοι ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας συνεχῶς, ἡ ἐπιτυχία τῶν ὁποίων καὶ τὰ ἐπιτευχθέντα ὑπέρλαμπρα μέχρι τῶν ἡμερῶν ἀποτελέσματα συνετέλεσαν ὥστε ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως μέχρι καὶ σήμερον νὰ διοργανοῦνται ἐπὶ τὸ συστηματικώτερον καὶ μεθοδικώτερον.

Ἀφ' ὅτου μάλιστα ἐν ἔτει 1902 ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος ηὐδόκησε νὰ ἀναλάβῃ τούτους ὑπὸ τὴν προστασίαν Του, ἔκτοτε Πανελλήνιον χαρακτῆρα ἔλαβον, Πανελλήνιοι ἀνεκηρύχθησαν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς κατὰ τὴν 25 καὶ 26 Σεπτεμβρίου τελέσεως τῶν αὐτῶν Πανελληνίων ἱπποδρομιῶν, περὶ ὧν εὐρύτατος ἐν τῷ τύπῳ γίνεται λόγος, ἐθεωρήσαμεν ἐπάναγκες νὰ εἴπωμεν τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις ὑπὲρ τοῦ ἱδρυτοῦ τῶν ἀγώνων τούτων τοῦ ἀειμνήστου δημάρχου Λαρίσσης Κωνσταντίνου Ἀναστασιάδου, τοῦ καὶ εἰσηγητοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι ἱπποδρομιῶν, ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἄνδρα ἀποτίοντες.

Λάρισα ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΐΔΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΑΣ

Ὡραιοτάτην καὶ λίαν πρωτότυπον θεωρίαν ἐδημοσίευσε περὶ τῆς ἐκλογῆς συζύγου εἰς ἓν ἀγγλικὸν περιοδικὸν ὁ μέγας Ἄγγλος φιλόσοφος Νίς. Τὴν ἰταλικὴν παροιμίαν, καθ' ἣν πρέπει νὰ παραδίδεται ἕκαστος εἰς τὴν Θείαν Πρόνοιαν, ὅταν πρόκειται νὰ νυμφευθῇ, ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος δὲν τὴν παραδέχεται ὡς λογικήν. Καὶ πρῶτον ὁ κ. Νὶς ἐπιμένει ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς συζύγου πρέπει νὰ γίνεται κατόπιν σοβαρᾶς σκέψεως. «Βεβαίως, λέγει, πρέπει κανεὶς νὰ ἐπικαλῆται πρὸ πάντων τὴν Θείαν πρόνοιαν καὶ ἀντίληψιν καθ' ἣν στιγμὴν ἐκτελεῖ τὴν σπουδαιοτέραν πρᾶξιν τοῦ βίου του. Δὲν πρέπει ὅμως καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ προβῇ κανεὶς διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἐκλογήν, διότι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ μετανοήσῃ βραδύτερον πικρῶς».

Καὶ ὁ κ. Νὶς ἀρχίζει τὰς συμβουλάς του.

«Μὴ νυμφευθῇς ὡραίαν γυναῖκα. Ἡ καλλονὴ τῆς συζύγου δὲν εἶνε καθόλου ἐχέγγυον τῆς εὐτυχίας μας. Καὶ διὰ τοῦτο οἱ γάμοι, οἱ στηριζόμενοι εἰς αἰφνηδίους ἔρωτας, λήγουν εἰς ἀπογοήτευσιν καὶ πικρίαν. Μία γυνὴ ἄσχημος ἢ τοὐλάχιστον μετρίως ὡραία δὲν ἔχει πεποίθησιν εἰς τὰ θέλγητρά της, καὶ συνεπῶς δὲν εἶνε ἄπληστος τῶν ἐπαίνων, τῶν συναναστροφῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων. Ἐν ᾧ μία ὡραία, συνειθίσασα ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας εἰς τοὺς θαυμασμοὺς τῆς κοινωνίας καὶ εἰς τὴν λατρείαν, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιζητήσῃ κατόπιν τὸν κόσμον, ν' ἀφιερωθῇ ὀλιγώτερον εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ νὰ ὑπακούῃ ὀλιγώτερον εἰς αὐτόν».

«Ἐπίσης πρέπει κανεὶς νὰ φοβῆται, ὅσον καὶ τὴν καλλονήν, τὴν εὐφυΐαν. «Ἐκλέξατε, λέγει, μίαν νεάνιδα μετρίως εὐφυᾶ, ποτὲ ὅμως μίαν νεάνιδα ὑπερόχου διανοίας. Διότι ἡ ἐξαιρετικὴ διανοητικὴ ἀνάπτυξις τὸν θαυμασμὸν μόνον δύναται νὰ προκαλέσῃ, ὄχι ὅμως καὶ τὸν ἔρωτα».

«Προφυλαχθῆτε πρὸ πάντων ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῆτε—λέγει ὁ κ. Νὶς—γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχει ἰδέας περὶ χειραφετήσεως καὶ ἰσότητος τῶν δύο φύλων, διότι ὑπακούουσα εἰς τὴν ἐσωτερικὴν φωνήν, ἡ ὁποία τῆς λέγει νὰ ζήσῃ καὶ μόνη νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς ἑαυτήν, ἀναγκάζεται πρὸς μεγάλην της λύπην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύζυγόν της».

Μετὰ τὰς συμβουλὰς ταύτας, ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος συνιστᾷ τὰ ἑξῆς: «Ἐκλέξατε τὴν σύζυγόν σας, ὄχι ὡραίαν καὶ εὐφυᾶ, ἀλλὰ ἁγνὴν καὶ ἀξιέραστον. Δὲν πρέπει δὲ νὰ τὴν ἀγαπήσῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν τιμήσῃς καὶ νὰ τὴν σεβασθῇς. Μὴ ἐπιζητῆτε πρὸ πάντων σύζυγον ἄνευ ἐλαττώματος».

Τί λέγουν αἱ ἀναγνώστριαί μας;

Π. Ε. Α.

Οἱ φιλάργυροι ἔχουσι τὴν δοξασίαν τῆς μελίσσης, ἐργάζονται μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ζήσουν αἰωνίως.

Δημόκριτος

*

Ἡ γυναῖκα φαίνεται ἀπὸ τὸ ροῦχο.

Γαλλικὴ παροιμία

ΛΟΥΒΡ
ΙΔΡΥΘΕΝ ΠΑΡΑ Ν. Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ 1881
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Β. Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΑ
ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ
ΤΑ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΑ
ΚΑΙ
ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΚΑΙ ΝΕΑΝ ΠΑΡΑΛΑΒΗΝ
ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 123—125 ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ 100 ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
δραχ. βιβλία δεμένα ἢ ἄδετα μὲ 5 δρ.
κατὰ μῆνα Ζητήσατε τιμολόγιον Μουσικὰ
ὄργανα μὲ 5 δρ. κατὰ μῆνα Πιάνα μὲ 50 δρ. κατὰ μῆνα

Ἡ ἐν Ἀθήναις **Βιομηχανικὴ** καὶ **Ἐμπορικὴ Ἀκαδημία** δηλοῖ, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἀκαδ. ἔτος 1908—1909 τὰ μὲν μαθήματα τῶν σχολῶν αὐτῆς (Γεωργικῆς, Βιομηχανικῆς, Ἐμπορικῆς, Ἀρχιτεκτονικῆς καὶ μηχανουργικῆς) ἄρχονται ἀπὸ τῆς 16 Σεπτεμβρίου ὥρᾳ 8ῃ π. μ.. αἱ δὲ ἐγγραφαὶ ἀπὸ τῆς 20ῆς Αὐγούστου. Γίνονται δεκταὶ καὶ μαθήτριαι. Πρόγραμμα ἀποστέλλεται εἰς τοὺς αἰτοῦντας.
Ἐκ τοῦ Γραφείου (Πλατ. Κάνιγγος)

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΛΑΪΟΥ
εἰδοποιεῖ τοὺς ἀξιοτίμους κ. κ. πελάτας του, ὅτι μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκοτρώνη, ἀριθ: 55Α.
Γωνιαία οἰκία — Πλατεῖα Καλαμιώτου

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ

Ο ΕΡΩΣ

ΠΡΟ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟΝ

(Κατὰ τὸν ***ΡΟΥΣΚΙΝ****)*

Δὲν ὑπάρχουν λόγοι ἀρκετὰ δριμεῖς διὰ νὰ παραστήσουν τὸν γενικὸν κίνδυνον καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς χυδαίας ἐρωτοτροπίας, ἡ ὁποία εἰς τοὺς σημερινοὺς χρόνους κατήντησε συρμὸς καὶ σχεδὸν νόμος· ὅταν ἐν μέσῳ μιᾶς ἐλεεινῆς συγχύσεως φωτὸς κηρίνου, φέγγους σελήνης καὶ φωτὸς ἀσβέστου—οὐδέποτε ὅμως ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας,—εἰς ἀκόσμως προκλητικὰς καὶ ἀφρόνως δαπανηρὰς ἀμφιέσεις, εἰς στιγμὰς κλοπιμαίας, εἰς κρυφίας γωνίας, ὑπὸ τὴν ὤθησιν τυχαίων ὁρμῶν καὶ μὲ τὴν πλέον λυπηρὰν ἄγνοιαν οἱ νέοι προσμειδιῶνται καὶ ἐρωτοτροποῦν καὶ ψιθυρίζουν καὶ κλαυθμηρίζουν καὶ ἕρπουν καὶ προσκόπτουν καὶ ἀνοηταίνουν καὶ ὀλισθαίνουν καὶ....καταπίπτουν εἰς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀποκαλοῦν ἔρωτα, καὶ περιμένουν ν' ἀποκτήσουν τὸ ἀρεστὸν τῆς στιγμῆς, εὐθὺς ὡς θὰ τοῖς ἐπήρχετο εἰς τὸν νοῦν, ἐνῷ διατελοῦν εἰς διαρκῆ κίνδυνον νὰ χάσουν ὅλην τὴν τιμὴν τῆς ζωῆς των χάριν μιᾶς παραφροσύνης, ὅλην τὴν χαράν της χάριν μιᾶς συμπτώσεως.

*

Εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς ἐποχάς, αἱ ὁποῖαι διεκρίθησαν διὰ τὴν ἁγνότητά των καὶ διὰ τὰς προόδους των, ὑπῆρχεν ἀπόλυτος προθυμία εὐπειθοῦς ἀφοσιώσεως τοῦ ἐραστοῦ εἰς τὴν δέσποινάν του. Λέγω ***εὐπειθοῦς***, δηλαδή, ὄχι μόνον κατὰ φαντασίαν ρεμβώδους καὶ ἀφωσιωμένης ὑποταγῆς, ἀλλὰ πλήρους ὑπακοῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἀγαπωμένην ἔστω καὶ ὁσονδήποτε νεαρὰν γυναῖκα, ὄχι μόνον ἀπεξεδέχετο τὴν ἐνθάρρυνσιν, τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀμοιβὴν πάσης ἐργασίας ἢ πράξεως, ἀλλὰ καὶ ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ διλήμματός τινος ἢ περὶ δυσκόλου τινὸς ζητήματος, παρ' ἐκείνης ἐλάμβανε τὴν ***διεύθυνσιν*** πάσης ἐργασίας. Ὁ ἱπποτισμὸς ἐκεῖνος, ἀπὸ τὴν κατάχρησιν καὶ τὴν διαφθορὰν τοῦ ὁποίου προέκυψε πᾶν ὅ,τι ἐν πολέμῳ εἶναι σκληρόν, ἐν εἰρήνῃ εἶναι ἄδικον καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς σχέσεις εἶναι ἀγενές, ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἀρχικὴν ἁγνότητα καὶ ἀκμὴν ὀφείλομεν ἐπίσης τὴν ὑπεράσπισιν τῆς πίστεως, τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ ἱπποτισμὸς ἐκεῖνος, λέγω, ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐννοίᾳ περὶ ἐντίμου ζωῆς προϋποθέτει τὴν ὑποταγὴν τοῦ ἱππότου εἰς τὰς—ἔστω καὶ ἰδιοτρόπους—θελήσεις τῆς δεσποίνης του. Προϋποθέτει δὲ τοῦτο, διότι οἱ νομοθέται τοῦ ἱπποτισμοῦ ἤξευραν ὅτι ἡ πρώτη ἀναγκαία ὁρμὴ τῆς ὀρθῶς διαπαιδαγωγημένης ἱπποτικῆς καρδίας εἶναι ἡ ὁρμὴ πρὸς τυφλὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐρωμένης, ὅτι ὅπου αὐτὴ ἡ πραγματικὴ ἀφοσίωσις καὶ δέσμευσις δὲν ὑπάρχει, ἐκεῖ πρέπει νὰ ἐπικρατήσουν ὅλα τὰ στρεβλὰ καὶ ἀνόσια πάθη καὶ ὅτι διὰ τῆς ἀπεριορίστου ταύτης ὑποταγῆς πρὸς τὸν ἕνα καὶ μόνον ἔρωτα τῆς νεότητός του καθαγιάζεται ἡ ἰσχὺς ἑκάστου ἀνδρὸς καὶ κάθε του πρόθεσις σφυρηλατεῖται εἰς ἐπιμονὴν καὶ καρτερικότητα. Καὶ τοῦτο ὄχι διότι μία τοιαύτη ὑπακοή, καὶ ἂν ἀκόμη ἐγίνετο εἰς ἀναξίαν γυναῖκα, θὰ ἦτό τι ἔνδοξον καὶ ἀσφαλές, ἀλλὰ διότι θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς πάντα νέον εὐγενῆ,—διότι *εἶναι* ἀδύνατον εἰς πάντα καλοανατεθραμμένον—ν' ἀγαπήσῃ ἐκείνην εἰς τῆς ὁποίας τὴν ἥμερον συμβουλὴν νὰ μὴ δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ, εἰς τῆς ὁποίας τὸ παρακλητικὸν κέλευσμα νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπακούσῃ.

*

Πλειστάκις διαφιλονεικοῦμεν ὅτι μία τοιαύτη σχέσις ἔπρεπε νὰ διαρκῇ δι' ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Τὴν θεωροῦμεν ὀρθήν, ὅταν πρόκηται περὶ ἐραστοῦ καὶ ἐρωμένης, ὄχι ὅμως καὶ ὅταν πρόκηται περὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Φρονοῦμεν δηλαδὴ ὅτι ἀπαιτεῖται μὲν εὐλαβὴς καὶ τρυφερὰ ὑποταγὴ εἰς ἐκείνην περὶ τῆς ἀγάπης τῆς ὁποίας ἀμφιβάλλομεν ἀκόμη, τῆς ὁποίας τὸν χαρακτῆρα μόλις καὶ μακρόθεν μόνον γνωρίζομεν, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἐκτίμησις πρέπει ν' ἀποσυρθῇ, ὅταν ἡ ἀγάπη γίνῃ ἐντελῶς καὶ ἀπεριορίστως ἰδική μας καὶ ὅταν ὁ χαρακτὴρ δοκιμασθῇ, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διστάζωμεν πλέον νὰ τῷ ἐμπιστευθῶμεν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μας.—Δὲν βλέπεις πόσον ἀγενὲς καὶ ἀνόητον **εἶναι τοῦτο;** Δὲν αἰσθάνεσαι ὅτι ὁ γάμος, ἂν ἦναι γάμος—δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ μόνον τὸ σῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου σημαίνεται ἡ δημοσίᾳ δηλωθεῖσα μετάβασις ἀπὸ τῆς προσκαίρου εἰς τὴν διαρκῆ ὑπηρεσίαν, ἀπὸ τῆς ἀσταθοῦς εἰς τὴν αἰωνίαν ἀγάπην;

Μετάφρασις Θ. Χ. ΦΛΩΡΑ

ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΙΣΜΑ

> *Les sanglots longs*
> *des violons*
> *de l'autômne*
> *blessent mon cœur*
> *d'une langueur*
> *monotone.*
>
> VERLAINE

Σὲ λίγο θάλθῃ ριγηλὴ τοῦ φθινοπώρου ἡ νύχτα μὲ τὸ χλωμότατο, τὸ θλιμμένο φεγγάρι.

Ἡ λίμνη ἁπλώνεται ἐμπρὸς στὸ ἐρημικὸ σπιτάκι μου μὲ μιὰ γαλήνη νεκρικὴ καὶ σὲ κάθε φύσημα τοῦ παγωμένου ἀγέρα ἀνατριχιάζουν τὰ σκιερὰ βαθυπράσινα νερά της καὶ τὰ πολλὰ καλάμια τῆς ὄχθης σκύβουν θλιμμένα καὶ κλαῖνε, καὶ κλαῖνε ἕνα σιγανό, δειλό, παραπονεμένο θρῆνο....

Λυπητερά, μαρτυρικὰ ξεψυχάει τὸ φοβισμένο λυκόφως....καὶ νά, ἡ μάγισσα ἡ Νύχτα ἁπλώνει τὰ πολὺ μεγάλα μαῦρα φτερά της ἐπάνω ἀπὸ τὴ λίμνη.

Τώρα ὅλα πειὰ σιωποῦνε καὶ γέρνουν ν' ἀποκοιμηθοῦν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς νύχτας.

Κλεῖστε τὸ παραθύρι, γιατὶ φόβος λύνει τὰ γόνατά μου.

Ὤ! αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάτι πολὺ θλιβερὸ νοιώθω νὰ σπαράζῃ μέσα στ' ἄρρωστα στήθη μου...

Σεπτέμβριος 1906 ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΙΧΑΣ

ΔΥΟ ΑΓΑΠΕΣ

I

PRELUDIO

Στὴν ἐρημιὰ ξανοίγουμαι σέρνοντας τὸν καϋμό μου
γιὰ ν' ἀλαφρώσω τὴν ψυχὴ μὲ τοῦ βοργιὰ τὸ κλάμμα.
Μὰ!—ὤϊμὲ—τὰ λούλουδα βοργιᾶς κ' ἀηδόνια ἀντάμα
τὸ μυρολόϊ πάβουνε καὶ τραγουδοῦν μὲ γέλιο.

*

Φεύγω τῆς φύσης τὴ χαρὰ ποῦ τὸν καϋμὸ μοῦ δίνει
καὶ στὸ παλιὸ τ' ἀνάκτορο τρέχω νὰ βρῶ τὸ μνῆμα.
Μά!—τρισαλλοί μου—γύρα μου μυριολογοῦν οἱ κρῖνοι
μυριολογοῦνε τὰ πουλιά, μυριολογάει τὸ κῦμα.

*

Καὶ τὰ γαλάζια τὰ βουνὰ στὸν οὐρανὸ γυρνοῦνε
ποῦ πίσω τους ἁπλώνεται σὰν νᾶνε μακρυά,
καὶ στὴ ψυχή μου σβύνουνε τὰ γέλια ποῦ μεθοῦνε
τῶν πονεμένων νοσταλγῶν τὴ θλιβερὴ καρδιά.
Καὶ τὸ φεγγάρι πλάϊ
τὸν ὕμνο του τονίζει
καὶ μόνο κυματίζει
σὲ πράσινο κισσό.
Καὶ γύρα γύρα κράζουνε μὲ γέλιο κάποιες μοῖρες
ποῦ ξεχωρίζουνε βουβὰ στὸν ἱερὸ ναό,
καὶ στὸν αἰθέρα θεϊκὰ γλυκολαλοῦν ἡ λύρες
μιανῆς γαλάζιας χαραυγῆς μὲ χαρωπὸ ρυθμό.

*

Καὶ μόνη παρηγόρια
στὸ πόνο μου ξεχύνει
τὸ σήμαντρο ποῦ στήνει
τραγοῦδι θλιβερό.
Καὶ κλαίει κι' ὅλο λέει
τὸν πόνο μας ἡ φύσι
ποῦ μιὰ καινούργια δύσι
τὸν ἄναψε ξανά.
Καὶ γὼ σὰν ἄλλο πουλὶ κάθε λεφτὸ πεθαίνω,
ἡ σκέψι μου τὸν πόνο της σὲ κλάμματα ξεχύνει,
καὶ σὰν τρελλὸς ἁμαρτωλὸς τὸν πόθο ξαναπαίρνω
μὲ τὸν καινούργιο νὰ τὸν δῶ ποῦ τὴ χαρά του σβύνει.
Κι' ἀπ' τὸ παλιὸ τὸ μνῆμα
τὰ λούλουδα ξεθάβω
καὶ τὰ καινούργια θάβω
τραγούδια γιὰ νὰ πῶ.

Ἀθῆναι. *Νῖκος Βέλμος.*

Μικραὶ εὐεργεσίαι ἐγκαίρως γινόμεναι εἶναι μέγισται διὰ τοὺς λαμβάνοντας αὐτὰς κατὰ τὰς δεούσας περιστάσεις.

Δημόκριτος

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἰάπων πρίγκηψ εἶχεν εἴκοσι ἀγγεῖα ἐκ πορσελάνης, λεπτοτάτης τέχνης. Δὲν ἔζη παρὰ διὰ νὰ τὰ θαυμάζῃ. Μίαν ἡμέραν ὁ θαλαμηπόλος του ἔσπασε τὸ ἓν ἐκ τῶν ἀγγείων ἐξ ἀπροσεξίας. Ὁ πρίγκηψ ἐξεμάνη καὶ τὸν κατεδίκασεν εἰς θάνατον. Πληροφορηθεὶς τοῦτο εἷς πολίτης, παρουσιάσθη εἰς τὸν πρίγκηπα καὶ τοῦ εἶπε: «Ὑψηλότατε, εἶμαι κάτοχος ὑγροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου δύναμαι νὰ προσκολλήσω τὰ τεμάχια τοῦ ἀγγείου τόσον ἐπιτυχῶς, ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται ἡ ἀποκοπὴ αὐτῶν καὶ τὸ ἀγγεῖον νὰ φαίνεται τέλειον ὅπως πρότερον. Ἀλλὰ διὰ νὰ κατορθώσω τοῦτο, πρέπει νὰ μοῦ δείξῃς ὅλα τὰ λοιπὰ ἀγγεῖα».

Τὸν ὡδήγησαν ἀμέσως εἰς ἓν δωμάτιον, ἐπὶ τινος τραπέζης τοῦ ὁποίου ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ δοχεῖα. Ὁ πολίτης μόλις εἰσῆλθεν, ἀνέτρεψεν τὴν τράπεζαν. Τὰ ἀγγεῖα κατατεσόντα ἐθρυμματίσθησαν. «Ὑψηλότατε, εἶπεν, αὐτὰ τὰ δεκαεννέα ἀγγεῖα ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ στοιχίσουν τὴν ζωὴν εἰς δεκαεννέα ἀνθρώπους. Λάβετε τὴν ἰδικήν μου διὰ νὰ σωθοῦν οἱ δεκαοκτώ».

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐχρησίμευσαν ὡς μάθημα διὰ τὸν πρίγκηπα, ὅστις διδαχθεὶς δι' αὐτῶν ὅτι τὰ πολυτιμότερα τῶν πραγμάτων δὲν ἀξίζουν τὴν ζωὴν καὶ ἑνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἐχάρισε τὴν ζωὴν εἰς τὸν πολίτην καὶ εἰς τὸν θαλαμηπόλον του.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

(Καρδίτσα) ***Α. Πυργιώτης***

ΔΑΚΡΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙ

Σ' ὅλους ἀρέσουν τὰ φιλιά,
σ' ἐμένα ὅμως τὸ δάκρυ
π' ὁλόθερμο ἀπ' τοῦ ματιοῦ
σιγοκυλᾷ τὴν ἄκρη.

*

Γιατὶ τὸ δίνουν τὸ φιλὶ
ἔτσι ἄσκοπα τὰ χείλη.
Τὸ δάκρυ ὅμως ἡ καρδιὰ
τὤχει στὰ μάτια στείλει.

Ἀθῆναι. ***Νικόλ. Κρανιωτάκης***

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΡΗΤΩΝ

«Ἂν τὰ αἵματα χαρίζουν
στοὺς λαοὺς ἐλευθερία,
μὲ τὸ αἷμά της ἡ Κρήτη
γράφει ἄσβεστη ἱστορία.
Τὸ μαρτυρικόν της αἷμα
ἀπὸ χρόνους παλαιοὺς
ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ ὅλους
ἐλευθέρους τοὺς λαούς».

(Π. Συνοδινός).

Ἡ Κρήτη εἶνε καρπὸς ὥριμος ὅστις ἡμέραν τινα θὰ πέσῃ εἰς τὸ στόμα τῆς Ἑλλάδος.

(Βάσιγκτων).

Ὅλοι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον πεπεισμένοι, ὅτι ὅταν ἡ Κρήτη ἐπιτύχῃ αὐτονομίαν καὶ ἔχῃ τὸν Ἡγεμόνα της καὶ τοὺς στρατιώτας, ἡ πρώτη Συνέλευσις ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν θὰ κηρύξῃ τὴν ἕνωσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ οὐδεὶς θὰ πολεμήσῃ λύσιν οὕτω πως ἐπερχομένην ἄνευ αἱματοχυσίας καὶ ἄνευ διακυβεύσεως τῆς εἰρήνης τῆς Εὐρώπης.

(Βλῶβιτς).

Ἡ Κρήτη ἡρωϊκὴ καὶ μαρτυρικὴ δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν αὐτονομίαν καὶ εἰς σύνταγμα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον αὐθαίρετον, ἀλλ' εἰς τὴν ἕνωσίν της μετὰ τῆς Ἑλλάδος, χάριν τῆς ὁποίας ἕως τώρα πολλάκις ἐπανεστάτησε.

(Ἡγεμὼν Νικήτας).

Οἱ Κρῆτες καὶ ἡ ἐπίσημος Ἑλλὰς μέγα λάθος διέπραξαν μὴ δεχθέντες εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν αὐτονομίαν, ἥτις ἀσφαλῶς, ἀσφαλέστατα, θὰ ἔφερεν εἰς τὴν ἕνωσιν. Ἦτο μία χρυσῆ γέφυρα ὁδηγοῦσα ἀσφαλῶς τὴν Κρήτην πρὸς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ὁποίαν Κρῆτες καὶ Ἕλληνες ἐλάκτισαν καὶ κατεκρήμνισαν, προτιμήσαντες τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐρήμωσιν.

(Ναύαρχος Κανεβάρο).

Ἑλλὰς ἄνευ Κρήτης εἶνε σῶμα ἄνευ κεφαλῆς.

(Σ. Κάνιγκ).

Ἡ ἀνδρεία τῶν Κρητῶν μὲ κατέπληξεν, ἴσως δὲ δὲν ὑπάρχουν ἀνδρειότεροι εἰς τὸν κόσμον. Τοὺς θαυμάζω ἀληθῶς καὶ τοὺς ζηλεύω ὡς στρατιωτικός.

(Ναύαρχος Χίνκε).

Ἡ Κρήτη εἶναι τάφος μέγας ἡρώων.

(Ἀλ. Ζαΐμης).

Ἱεράπετρα—Κρήτης. ***«Κρητικὸς Ζέφυρος».***

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
45ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἡ ὀρθὴ λύσις εἶνε αὕτη :

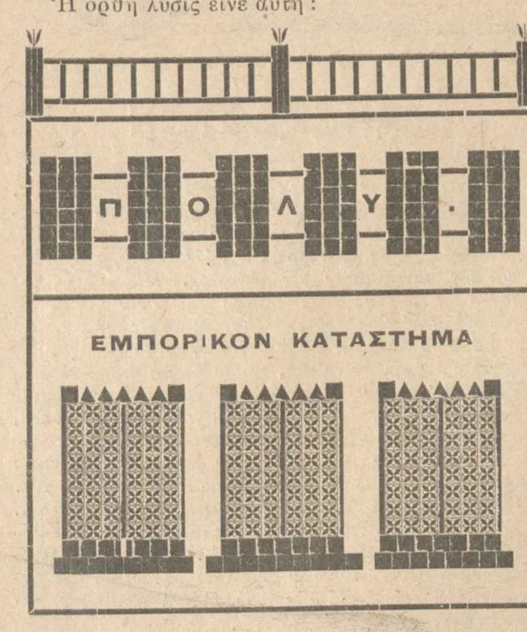

Τὴν λύσιν ταύτην ἔστειλαν οἱ ἑξῆς :

ΑΘΗΝΩΝ.— Σπυρ. Κωνσταντακόπουλος, Παυλ. Ν. Καρβούνης, Ἀντ. Γ. Θεολόγης, Ἀλ. Κ. Φραγκίδης, Στέφ. Μ. Σεβαστιανός, Λέλα Παππαδιαμαντοπούλου, Ἐμμανουὴλ Κ Ἄγουρος, Χαρίδημος Χ. Ἀποστολίδης, Χ. Κ. Δράγ, Ἀντιγόνη Κονταράτου, Δ. Καλλονᾶς, Νικ. Α. Παρθενίου, Μενέλ. Δ. Ρουκουνιώτης, Ἰωάν. Γ. Πετρόπουλος, Μαρία Β. Οἰκονομοπούλου, Ἰωάν. Γ. Χατζηγιαννάκης, Ἰωάν. Ν. Οὐζούνης, Σπυρ. Β· Δημόπουλος, Μαρίκα Νικολινάκου, Γεώρ. Σ. Μητρόπαπας, Σπυρ. Β. Πανιᾶς, Σωκρ. Λ· Τούμπας, Π. Γιαννόπουλος, Ἰω. Α. Ζάμπαλος. Μαρία Ἀναγνωστοπούλου, Ἀντ. Δ. Πυριόχος, Ἀθαν. Ἀπαλύρας, Ἰουλία. Σ. Νοταρᾶ, Γεώρ. Ν. Γλύκας, Θεόδ. Δ. Δημητριάδης, Ἰωσ. Ν. Ἀποστολίδης, Χαρίκλεια Παλαμάρα, Σκουλ. Σ. Κουντούρης, Παῦλ. Α. Τσέλιος, Νικ. Κ. Νικολάου, Γεώρ. Δ. Φιλήντρας, Πέτρ. Ν. Πανόπουλος, Κυριακοῦλα, Χατζημιχαήλ, Ματίνα Π. Φέρμπου, Ἀναστ. Ζυγαλάκης. Ἀναστασία Α. Ζαγκανᾶ, Κωνστ. Α. Ζαγκανᾶς, Κωνστ. Π. Κασιδάκις Χρυσάνθη. Δ. Ἀρώνη Δημ. Γ. Λαλαούνης, Ἰωάννα, Κ. Ἰωάννου, Δημοσθ. Κ. Σωτηρόπουλος, Νικ. Α. Κονδύλης, Περικλ. Φ. Φωκᾶς, Δημ. Καππότας, Μαρία Ἐμμ. Ζαλοκώστα, Ἀνδρ. Κόντης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ.—«Ἡ Φρεαττώ», Ἰωάν. Πετροπετσιώτης, Ρίτα Δ. Ὀρεινοῦ, Μιχ, Ν. Τράκας, Γ. Η. Κόσμος, Θεόδ. Α. Παναγιωτόπουλος, Πίτσα Ν. Δρίβα, Κωνστ. Σ. Δημητρέλος, Ἀχιλ. Ν. Φασούλας, Ἐμμ. Σ. Ψαρουδάκης, Ἀλέξ. Ι. Κουγιουντζόγλου, Εἰρήνη Σ. Σασλόγλου, «Γλυκεῖα ἀνάμνησις Α. Σ. Σ.», Νικ. Α· Τσαλίκης, Κων. Ι. Τζάθας, Εὐάγ. Χ. Παπάζογλους, Δημήτρ. Κ. Κατσιμαντῆς, Ἀγγελικὴ Η. Κατσιμαντῆ, Τάκης Δ. Πατρίκιος.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἀγρινίου. — Κωνσταντοῦλα Πλητταροπούλου,

Αἰγίνης. — Γεώρ. Α. Μαρτέν, Γεώρ. Μ. Μενεγάκης.

Ἄργους.— Χαράλ. Μπακατσούλας.

Ἄρτης.— Δημ. Γ. Κωνσταντόπουλος.

Βερζοβᾶς. — Δημ. Γ. Καλυπίσης.

Βόλου. — Δημήτρ. Β. Σμπόρος, Ἱπποκ. Ν. Βόνας, Μαρία Κ. Τριανταφυλλίδου, Ἰάσων Ι. Δομέστιχος, Κωνστ. Α. Καλλιγᾶς, Ἰωάν. Β. Παπακωνσταντίνου, «Ἀριστομένης- Ἄγγελος Νίκης», Γεώρ. Γκουφάλης, Ἐλευθερία Π. Ριζοπούλου, Γεώργ. Κ. Μανωλίδης, Παν. Ν. Χατζηκώστας, Ν. Δ. Μουστρούφης, «Καπετὰν Τριτσιμπίδας», Παναγ. Ν. Πανᾶς.

Γυθείου. «Ἐρωτευμένος Καραγκάγκας»,

Λεβενίου. — Ν. Α. Κυριακόπουλος, Ἰωάν. Γ. Γεωργαντόπουλος.

Ἐλευσῖνος.— Ἑλένη Βλάχου.

Θηβῶν. — Σταῦρος Μ. Παπασταύρου, «Λαλοῦν χορεύουν...»

Θήρας. — Ἀντών. Ε. Αὐλητής, Ἰάκ. Βελοῦζος, Μαρῖνος Ι. Σιγάλας, Μαρία Α. Ἀκύλα.

Ἰτέας. — Νικ. Ι. Καββούρης.

Ἰθάκης. — Δ. Κανάγιας, «τὸ ὑλῆεν Νήϊον». «Μαυροκοῦκι».

Καλαμῶν. — Κωνστ. Α. Φωτάκης, Παναγ. Μ. Βουβουλίδης, Γεώργ. Δ. Ἠλιόπουλος.

Κερκύρας. — Ἀνδρ. Ν. Τσιριγώτης, Γεράσιμος Ζαμάνης, Γεώρ. Σ. Γροπέτης, Παν. Γ. Βάλσαμος, Σπυρίδων Ράνιος Ἐρρῖκος Κουταγιάρ, Εὐδοκία Σ. Βογιάκη.

Κεφαλληνίας.—«Νεο-Ζηλανδός», Παν. Μ. Σβορῶνος.

Κηφησσίας.— Νικ. Δ. Σακελλαρίου.

Καρβασαρᾶ. — Ἰ. Γ. Ματάκιας.

Λαμίας. —Ἠλ. Κεβόρκ, Διον. Π. Γερολυμάτος, «Ἀλαμάνα», «Ἀκρολαμία», Ἰω. Ν. Ἰωσήφ.

Λαρίσσης. — Κοῦλα Παπαποστόλου, Ἄρτεμις Παπαθανασίου, «χονδροκέφαλος ἔφεδρος», Εὐγενία Παπαποστόλου, Μιλ. Δημ. Παπακωνσταντίνου, Μίνα Τσολενακίδου, Εὐστάθ. Κ. Ρόκος, Δημήτρ. Α. Κουλουρᾶς, Ἱπποκρ. Φ. Κουτσίνας.

Λευκάδος. — Ἀρετὴ Πατρικίου, Σπυραντ. Κακανός, Θεοδώρα Ε. Φραγκούλη.

Μελίσσι.—Βασίλ. Σ. Μαυραντζᾶς, Ἰω. Σ. Μαυραντζᾶς.

Ναυπλίου. — «Ἀντιγόνη», Διαμ. Β. Διαμαντόπουλος.

Πατρῶν.— Περικλ. Δ. Διαμαντόπουλος, Γεώρ. Δ. Διαμαντόπουλος, Εὐγενία Γεν. Ἀγαπητοῦ, Κων. Σ. Λεκατσᾶς. Εὐθ. Γ. Μαραγκός, Ἀσημίνα Μιχαλακοπούλου, Βασίλ. Γιανακόπουλος, Ἑλένη Σ. Λεκατσᾶ, Σπ. Πάνοζας, Παναγ. Α. Παπαθανασίου, Δημήτρ. Σ. Πάνοζας, Εὐάγ. Ταμπάκης, Σπυρίδ. Σακελλαρίου, Γ. Ν. Χαροκόπος.

Πύργου.— Νίνα Κυριακοπούλου.

Σπάρτης.— Π. Σ. Ἀθανασιάδου, Χρ. Τσερώνης, Ἑλενίτσα Α. Σαουσοπούλου, Κονδύλω. Π. Βαρειτσιώτου, Κοῦλα Ι. Φικιώρη, Γεώρ. Ν. Ζαβᾶκος.

Συκιᾶς.— Γεώργ. Ι. Μποῦρλος.

Σκύρου.— Ἑλένη Γ. Καρακατσάνη, Πάλλη, Ἐμμ. Δ. Βιργιλίου.

Σύρου.— Ἀνδρέας Ν. Χατζηδάκης, Δέσποινα Ε. Δημητριάδου, Ἀντ. Χ. Τζιρμπῖνος, Δημήτρ. Α. Χρυσοφός, Γεώρ. Μηλιός.

Τήνου.— Ἀντ. Π. Γιαννίσης.

Τρικκάλων.— Δημ. Γ. Κρεβούρης.

Τριπόλεως.— Βασίλ. Ἠλ. Ἀσημακόπουλος, Θεόδ. Κ. Σακελλαρόπουλος, Ἰω. Α. Ξυνογαλᾶς, Μιχ. Ν. Μαλλοῦχος, Ἀνδρ. Ἰω. Μπύσιλλας.

Ὕδρας.— Δημήτρ. Γκ. Χελιώτης, Φλῶρα Μουσταΐζῆ, Σταμ. Ι. Καρλοῦτσος, «Γέρων Ματρόζος».

Φαρσάλων.— «Χωριάτης», «Ἐνθουσιώδης Ἕλλην», Φωκ. Δ. Ἀλεξίου, «Νέος Ἀρχιμήδης», «φίφτυ-τοῦ».

Χαλκίδος.— Νικ. Βλασσόπουλος, Εὐάγ. Σ. Κατσίκας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἀλεξανδρείας.—Κ. Ψαραύτης, Θεμιστ. Ματσάκης, Διαμαντ. Θ. Γκουλιούρης, Ν. Μεταξᾶς, Εὐγέν. Σωλέας.

Καΐρου. — Εὐαγγελία Γ. Σιδηράτου, Α. Κ. Πατέρας, Χρυσάνθη Σ. Γαβαλλᾶ, Εἰρήνη Ι. Γάσπαρη, Βασίλ. Γάσπαρης, «Ξάφαν πνεῦμα κακοποιόν», Γ. Σ. Ζωγραφάκις.

Ἰσμαηλίας. — Κυριακ. Γαροφάλου.

Κων)πόλεως.— «Ὠρίων».

Λοῦξορ. — Κ. Παπαεμμανουήλ, Ἑλένη Ζάχου, Ἰω. Η. Τόγιας.

Πρεβέζης.—Ἀθαν. Θ. Κλάπας, Σπυρ. Γ. Καβάγιας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Μεταξὺ τῶν ἀνωτέρω γενομένης κληρώσεως ἐκέρδισαν κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς:

1ος) ***Σπυρ. Γ. Καβάγιας,*** ἐκ Πρεβέζης δραχ. (5) πέντε.

2ο) ***Γ. Σ. Ζωγραφάκις,*** ἐκ Καΐρου, δραχ. (3) τρεῖς.

3ος) ***Δημ. Γ. Καλυπίσης,*** ἐκ Βερζοβᾶς, δραχμὰς (2) δύο.

4ος) ***Κυριακοῦλα Χατζημιχαὴλ*** ἐξ Ἀθηνῶν δρ. (2) δύο.

5ος) ***Φλῶρα Μουσταΐζῆ,*** ἐξ Ὕδρας δραχ. (2) δύο.

6ος) ***Γλυκεῖα Ἀνάμνησις Α. Σ, Σ.*** ἐκ Πειραιῶς δραχ. (2) δύο.

Παρακαλοῦνται οἱ κερδίσαντες ἐκ μὲν τῶν ἐπαρχιῶν ὅπως μᾶς ἀποστείλουν τὰς διευθύνσεις των οἱ δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὅπως διέλθουν ἐκ τοῦ γραφείου μας καὶ παραλάβουν τὸ κερδηθέν.

Η ΝΙΚΗΤΡΙΑ ΠΟΛΙΣ

Νικήτριαι πόλεις κατὰ τὸν 45ον διαγωνισμὸν ἀνεδείχθησαν ὁ *Βόλος* καὶ αἱ *Πάτραι* ἰσοψηφίσασαι, δευτέρα ἡ *Λάρισσα* καὶ τρίτη ἡ *Κέρκυρα* καὶ τὸ *Κάϊρον* ἰσοψηφίσασαι ἐπίσης.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 42ΟΥ

Καΐρου.— Ἰω. Α. Βαμβακούλας.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 43ΟΥ

Χανίων.— Ἐλευθερία Ι. Φαράντου.

Κερκύρας.—Ἐρρίκ. Κουταγιάρ.

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝΤΕΣ 44ΟΥ

Ἀθηνῶν.— Χρ. Γ. Ἴτσιος, Κωνστ. Α. Ζαγκανᾶς, Ἀναστασία Ζαγκανᾶ, Κων. Π. Κασιδάκις, Νικ. Κ. Νικολάου.

Πατρῶν.—Ἑλένη Σ. Λεκατσᾶ, Ἀντ. Θ. Γυφτάκης.

Σπάρτης.— Π. Ἀθανασιάδου, Ἑλενίτσα Α. Σαουσοπούλου.

Καΐρου.—Εὐτυχία Κ. Μηλιαρέση, Νικ. Δεϊμέζης, Διομ. Α. Ἀναστασίου, Ἀντώνιος Σ. Βερροιώτης, Γεώρ. Σ. Βερβενιώτης, Εἰρήνη Ι. Γάσπαρη, Ἰω. Α. Βαμβακούλας.

Κεφαλληνίας.— «Αὔρα Ἀργοστολίου».

Λεβαδείας.— Χ. Παπαθανασόπουλος.

Λαρίσσης.— Ἀναστ. Κωστοῦρος.

Βόλου.— Κων. Α. Καλλιγᾶς, Ἰάσων Ι. Δομέστιχος.

Λευκάδος.— Λέανδρ. Β. Βερροιώτης.

Ρεθύμνου.— Ἰωάν. Δεληγιαννάς.

Ἀβδοῦ Πεδιάδος (Κρήτης). — Γεώργ. Γ. Μανουσάκις.

Ἡρακλείου.— Δομ. Β. Δαρμανίν, Σ. Ε. Ἀνδριόπουλος.

Αἰτωλικοῦ.— Ἰωάν. Ζ. Παπαζαχαρίας.

Τριπόλεως.— Ἀνδρ. Ι. Μπίσυλλας.

ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΑ ΟΝΟΜΑΤΑ

Ἀνδρ. Κόντης ἐξ Ἀθηνῶν ἐγράφη κατὰ λάθος εἰς τοὺς λύτας Πειραιῶς.

ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΕΚ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

Ἀντὶ 1 δραχμῆς 2 στίχοι, ἀντὶ 5 δραχμῶν πλήρης ἀνάλυσις τοῦ χαρακτῆρος ἐκ τῆς γραφῆς. Αἱ ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ φέρουν μόνον ψευδώνυμον.

Κ. Τ. Λ.—*Ἐνταῦθα.—Εἶσθε γενναῖος, ἀποφασιστικός, ἀπρόσεκτος καὶ σπεύδετε εἰς τὰς κρίσεις καὶ τὰς ἀπαντήσεις σας.*

Μεσολογγίτην.—*Ἐνταῦθα.—Ἡ γραφή σας δεικνύει χαρακτῆρα ἤπιον, θετικὸν καὶ ἔχοντα τὸ χάρισμα τῆς εὐθυκρισίας.*

Ἀλέξανδρον XII.—*Ἐνταῦθα —Εὐφυής, θετικός, ἐπίμονος. Μὴ σᾶς πειράζῃ ἡ πρόοδος τῶν ἄλλων καὶ ἀποφεύγετε τὴν προσποίησιν.*

Ο ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΝΤΑΣ

ΔΙΑΦΟΡΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΑ

Ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῶν σταλέντων εἰς τὰ γραφεῖα μας δημοσιευμάτων, παρὰ διαφόρων ἀναγνωστῶν ηὐξήθη ὑπερόγκως, καθιστῶμεν πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους γνωστὰ τὰ ἑξῆς :

Ὅλα τὰ ἀποσταλέντα ἀπὸ καιροῦ μέχρι σήμερον δημοσιεύματα ἤτοι διηγήματα, ποιήματα, διάφορα λογοτεχνήματα, μεταφράσεις, ἀνέκδοτα, λαογραφικὰ σημειώματα, γνωμικὰ καὶ διαγωνισμοί, θὰ παραδοθοῦν ὅλα εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν, τὴν ὁποίαν κατηρτίσαμεν καὶ θὰ ἐξελεγχθοῦν παρ' αὐτῆς.

Ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγκριθοῦν πρὸς δημοσίευσιν θὰ διατηρηθοῦν, ὅσα δὲ κριθοῦν ὡς ἀκατάλληλα θὰ ἐξαφανισθοῦν.

Διὰ τὰ ἐγκρινόμενα θὰ σημειώσωμεν εἰς εἰδικὴν στήλην, ἱδρυομένην ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου, ὅτι θὰ δημοσιευθοῦν βαθμηδόν. Διὰ τὰ ἄλλα δὲν θὰ γίνεται καμμία μνεία, τὸ ὁποῖον θὰ σημαίνῃ ὅτι δὲν θὰ δημοσιευθοῦν.

Τοιουτοτρόπως οἱ ἀνησυχοῦντες περὶ τῆς τύχης τῶν ἀποσταλέντων παρ' αὐτῶν δημοσιευμάτων, θὰ πληροφοροῦνται ἐγκαίρως ἂν ταῦτα ἐνεκρίθησαν ἢ ὄχι.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Εἰς μίαν συναναστροφὴν δύο ὡραῖαι κυρίαι, ἡ μία ξανθὴ καὶ ἡ ἄλλη μελαγχροινή, ἐπολιόρκησαν τὸν Βολταῖρον καὶ ἐζήτουν νὰ ταῖς εἴπῃ ποία τοῦ ἀρέσει περισσότερον, βέβαιαι ὅτι θὰ τὸν ἔφερον οὕτω εἰς δύσκολον θέσιν.

Ἀλλ' ὁ Βολταῖρος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν μελαγχροινὴν, ἀπάντησε διὰ τοῦ ἑξῆς τετραστίχου:

> Ἀλήθεια ,ὤμορφη δουλειὰ μοῦ δώσατε,
> νὰ πῶ ποιὰ εἶν' ἡ πειὸ χαριτωμένη·
> 'μοιάζει αὐτὴ τὸν ξανθομάλλη Ἔρωτα,
> καὶ σὺ τὴν μαυρομάτα του ἐρωμένη.

Καρδίτσα Γ. ΙΑΤΡΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Διὰ τὰ νέα δοθέντα θεατρικὰ ἔργα, θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχές, διότι λόγῳ ἀνεπαρκείας χρόνου, δὲν ἠδύνατο νὰ γίνῃ τοῦτο εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον.

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ GRÉTRY

Μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἑορτὴ ἐτελέσθη κατ' αὐτὰς ἐν Λιέγῃ πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου André Ernest-Modeste Grétry, τοῦ ἐνδόξου συνθέτου τοῦ «Richard Cœur-de-lion».

«Εἶσθε μουσικὸς καὶ ἔχετε ἰδιοφυΐαν σπανιωτάτην, εἶχεν εἴπει εἰς τὸν Grétry, νεώτατον ἔτι, ὁ Voltaire, καθ' ἣν ἐποχὴν ἐξένιζεν αὐτὸν ἐν Φερνέ. Βεβαιωθεῖτε, ὅτι ἐγεννήθη ἐν ἐμοὶ πολὺ δι' ὑμᾶς τὸ ἐνδιαφέρον».

Ἄλλοτε δὲ πάλιν, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἐν τῇ Ἰταλικῇ κωμῳδίᾳ, ὅτε ἡ Αὐλὴ εἶχε κηρυχθῇ κατ' αὐτοῦ, ὁ Voltaire ἀπέστειλεν αὐτῷ τὸ ἀκόλουθον τετράστιχον:

> *«La cour a dénigré tes chants,*
> *Dont Paris a dit des merveilles ;*
> *Grédry, les oreilles des grands*
> *Sout souvent de grandes oreilles».*

Ὁ Grétry ἀναμφισβητήτως εἶνε διὰ τὴν Βελγικὴν σχολὴν μία δόξα. Νεώτατος ἤδη, ἐφάνη ὅτι κατεῖχε τὸ θεῖον δῶρον τῆς μουσικῆς μεγαλοφυΐας, καθ' ὅσον ἀπὸ ἡλικίας 6 ἐτῶν ἐλάμβανε μέρος εἰς τὴν Χορῳδίαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου. Πρὶν ἢ λάβῃ δ' ἀκόμη μαθήματα ἁρμονίας, ἔγραψε Motet καὶ ὀργανικὴν Φούγγαν μετὰ τεσσάρων φωνῶν.

Τὴν πρόωρον ἐν τῇ συνθέσει ἐκκόλαψιν τῆς μεγαλοφυΐας του ἐπεσφράγισε καὶ ὁλόκληρος ὁ μετέπειτα πλήρης δράσεως μουσικὸς αὐτοῦ βίος. Ἔχομεν πράγματι μέγαν ἀριθμὸν μελοδραμάτων αὐτοῦ, ἀξίων λόγου πολλοῦ. Τό ὡραιότερον πάντων εἶναι τὸ «Richard Cœur-de-Lion», τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε μουσικὸν γεγονὸς καὶ τὸ ὁποῖον ἔτυχεν ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς ἐν Παρισίοις. Ἐπίσης γνωστά του ἔργα εἶνε καὶ τά : «Isabelle et Gertrude», «Zémire et Azor», «L'ami de la maison», κτλ., καθὼς καὶ τὰ μουσικὰ βιβλία αὐτοῦ : «Mémoires sur la musique», «Methode simple pour apprendre à préluder, en peu de temps, avec toutes les ressources de l'harmonie». Δικαίως ὅθεν ἡ Λιέγη ὑπερηφανεύεται διὰ τὸ ἔνδοξον αὐτῆς τέκνον !

*

Εἰς τὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Grétry δοθεῖσαν ἑορτὴν ἐπαίχθη τὸ «Richard Cœur-de-lion», ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὸ ὁ Ἀδόλφος Ἀδάμ, προσθέσας σάλπιγγας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μεγάλη φωτεινὴ πομπὴ διῆλθε τὴν συνοικίαν τῆς Outre Meuse. Τῇ δ' ἑπομένῃ ἐγένετο ἀναμνηστικὴ ἱστορικὴ πομπή, καθ' ἣν παρήλασαν ἅρματα ἀναπαριστῶντα διαφόρους τῆς ζωῆς τοῦ Grétry ἐποχάς, ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ ἐκ Λιέγης, ἐν ἔτει 1750, μέχρι τῆς μεταφορᾶς τῆς καρδίας του εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν, τῷ 1828.

Τὴν 23 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου (ν. ἡ...) ἔμελλε νὰ δοθῇ ἐν ὑπαίθρῳ ἡ περίφημος «Cantate» τοῦ κ. Charles Th. Radoux, ἀναβληθεῖσα διὰ τὴν 29 λόγῳ κακοκαιρίας. Ἀληθὴς ἀποθέωσις ἐγένετο εἰς τὸν νεαρὸν συνθέτην τῆς «Cantate» ταύτης, ἥτις εἶνε πράγματι ὡραιοτάτη καὶ πλουσιωτάτη. Ὅλως τῆς νέας σχολῆς, εἶνε αὕτη πολὺ μελῳδική, αἱ δὲ ἁρμονίαι προσδίδουσι μεγαλοπρέπειαν εἰς αὐτήν· Εἶνε ὄντως ἔργον ἰδιόρρυθμον καὶ μεγάλης ἀξίας. Ἡ ἐνθουσιώδης αὕτη ᾠδὴ τοσοῦτον ἐνθουσιασμὸν μετέδωκεν εἰς τὰ πλήθη, ὥστε ταῦτα ἀντήμειψαν τὸν συνθέτην δι' ἀληθοῦς ἀποθεώσεως.

Δὲν εἶνε ἐν τούτοις αὕτη καὶ ἡ πρώτη αὐτοῦ περιφανὴς ἐπιτυχία. Τετιμημένος ἤδη ἀπὸ ἑνὸς ἔτους διὰ τοῦ πρώτου μεγάλου τῆς Ρώμης βραβείου διὰ τὸ ὡραῖόν του ἔργον «Geneviève de Brabant», βαίνει ὁσημέραι πρὸς τὰ πρόσω μεγάλοις βήμασιν. Ἂν δὲ κρίνωμεν ἐκ τῶν θριάμβων, οὓς μέχρι τοῦδε κατήγαγεν, ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ προεικάσωμεν ὅτι πολὺ ταχέως θ' ἀποτελέσῃ νέαν διὰ τὸ Βέλγιον δόξαν.

Εὐτυχὴς ἡ Λιέγη, ἡ ἀναδείξασα τοιαῦτα ἔνδοξα τέκνα ! Μετὰ τὸν Grétry ὁ Radoux !

M. S. A. A.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΥΡΙΑΣ, ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΥΣ

«**Καλαν...**» Ναύπλιον, «**Ἰτσ-καλ...**» Ναύπλιον, «**Σύλλαν**», **Α.-Π.** Ἐνταῦθα, «**Ἰδεάτ.**» Ἀγρίνιον, **Δημ. Γ. Κρεβούρ...**, «**Λευκὰ Ὄρη**» Ἡράκλειον, **Λεμονίτσαν Ἀντύπ...** Κάϊρον, **Κρεσφ.** Ναύπλιον, **Ἀν. Β. Βιδούρ...** Ἰωάννινα, **Τ. Δ. Πατρίκ...** Ἀθήνας, **Ν. Κρανιώτ...** Ἀθήνας, **Θ. Α. Παναγιωτ...** Πειραιᾶ, **Στρ. Π-ερδ-ς** Ἐνταῦθα, **Π. Σεκᾶκ...** **Γ. Α. Γεωργ...** Καρδαμύλην.

Τὰ παρ' ὑμῶν σταλέντα ἐτέθησαν εἰς τὴν σειράν, θέλουσι δὲ δημοσιευθῇ βαθμηδὸν ἐφόσον ἐγκριθῶσιν.

Πδκ-Ἐλμάρ.—Ἐνταῦθα.—Τὸ σταλὲν εἶνε πολὺ περίεργον. Πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν προφορικῶς.

Volt...re.—Στείλατε νὰ τὰς ἴδωμεν.

Ν. — Σῦρον. — Θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς. Στείλατε.

Κ. Καλ...—Βόλον.—Ἐδημοσιεύθησαν ἀρκεταί. Θὰ ἔλθῃ καὶ τῶν ἄλλων ἡ σειρά. Ἡ ἐπιστροφὴ δυσχερής. Δὲν εἶνε πολὺ σημαντικὸν νὰ ἐκτυπωθοῦν νέαι.

Ἀν. Παπαϊωάν... — Πάτρας.—Δεχόμεθα.

«**Ἀντιγόνην**».—Ναύπλιον. — Αἱ ἐπίκαιροι δημοσιεύονται ταχέως.

Τάκ. Τσάκ...—Ἐνταῦθα. — Θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

Λεμ. Γ. Ἀντύπ... — Κάϊρον. — Ταχέως. Στείλατε.

Μάριον.—Φιλιατρά.—Ἀναλάβετε.

Γ. Σ. Γροπ...—Κέρκυραν.—Προσεχῶς.

Χ. Γ. Κ.—Πειραιᾶ.—Θὰ δημοσιευθῇ.

Ak-lok — Ἀλεξάνδρειαν. — Θὰ δημοσιευθῇ, ὅταν ὑπάρχῃ χῶρος. Ἐχρεώθητε με 1 δρ.

Α. Β.—Χανία.—Ὅταν διέλθετε, θὰ λάβετε ὅλας τὰς πληροφορίας προφορικῶς.

Απ. Κ. Πατ...—Κάϊρον.— Στείλατέ την.

Κ. Παπαεμ...—Λοῦξορ (Αἰγύπτου).—Πολὺ ὡραῖαι. Θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς. Ἡ μία μεγάλη. εἰς τὴν ὁποίαν φαίνονται καὶ τρεῖς κυρίαι, δὲν ἀναφέρει τί παριστάνει.

Νίν... Κυρ...—Πύργον. — Τὰ μὲν προσωπικὰ ἀντὶ 30 λ. τὸν στίχον, καὶ εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἀλληλογρ. ἀντὶ 25. Τὰ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ποιήματα ἢ διηγήματα, δημοσιεύονται ἄνευ ἀμοιβῆς, μόνον ὅταν κριθοῦν δημοσιεύσιμα.

Παν. Μ. Σβορῶνον.—Ἀργοστόλιον.—Ἐλήφθη 1 δρ. Ἐπιστώθητε μέχρι τοῦ 56ου.

Φίφτυ-τοῦ.— Φάρσαλα. — Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται παντὸς εἴδους ψευδώνυμα, διὰ λόγους εὐπρεπείας πρὸς τοὺς ἀναγνώστας.

Δημ. Α. Κουλ...—Λάρισαν.—Ἐπιστώθητε μέχρι τοῦ 66ου. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τύχην σας.

Ἰωάν. Φ. Λά-λον— Ἐνταῦθα.—Ἡ σειρὰ τῆς «Ἑλλάδος» ὑπάρχει πλήρης εἰς τὰ γραφεῖά μας. Ὑπολογίσατε πρὸς 10 λεπτὰ ἕκαστον φύλλον.

Ἐλ. Τρ-δου.—Ἐνταῦθα.—Δὲν τὴν γνωρίζομεν. Ἐρωτήσατε τὴν μόνη σας διὰ τῆς ἀνοικτῆς ἀλληλογραφίας.

Γ. Δ. Φρ...—Πάτρας.—Στέλλετε, ἀλλὰ ὀλιγοστίχους.

Γιάγκ-λ...ός.—Ἐνταῦθα.—Δρ. 3,75.

Ἀστραπήν.—Σπάρτην.—Ἐλήφθησαν.

Φρύνον.—Λάρισαν.—Ἀναμένομεν τὰς φωτογραφίας, περὶ τῶν ὁποίων μᾶς γράφετε. Ἡ βραχεῖα ἀνταπόκρισις δὲν ἐδημοσιεύθη, διότι ἤδη τὸ θέατρον θὰ ἔχῃ κλείσει.

Ἰωάν. Γ. Γεωργαντόπ.—Λεβένιον.—Ἡ ὡραία φωτογραφία σας θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

Κ. Σ. Δημητρέλ.—Πειραιᾶ. — Καταχωρίζομεν, ὅταν εἶναι γραμμέναι εὐπρεπῶς.

Αὐγερινόν.—Πειραιᾶ. — Ἐντὸς ὀλίγου θὰ λάβετε γνῶσιν περὶ τῆς τύχης των, διότι τώρα ἀγνοοῦμεν καὶ ἡμεῖς.

Ἀλ. Μουτζουρ..—Ναύπλιον.—Προσεχῶς.

Ντ. Βεβελ..—Νεμέαν. — Ἀναμείνατε ὀλίγον. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἰω. Π. Χρυσανθόπ...—Λονδῖνον. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος μᾶς εἶνε δύσκολον, μολονότι ἡ συμμετοχή σας εἰς τὴν σύνταξιν θὰ ἦτο ἐπιθυμητὴ ἐκ μέρους μας.

Κέρβερ..— Καλάμας. — Ἀνταπόκρισις ἐξηλέγχθη ὡς προσωπική.

Ν. Β.—Πύργον.—Ἀρκεῖ ὅτι κυκλοφορεῖ. Δὲν χρειάζονται τοιαῦται προσπάθειαι. Φύλλα ὑπάρχουν εἰς τὸ γραφεῖόν μας καὶ μεμονωμένα καὶ πλήρεις σειραί.

Γ. Φ. Δημ...—Σουδενέϊκα.—Ἂν ἦναι καλὰ θὰ δημοσιευθοῦν. Στείλατε.

Εὐαγ. Σ. Κατσίκ...—Χαλκίδα.—Ἐπιστώθητε μέχρι τοῦ 66ου.

Τιμ. Καρακ...—Καρδίτσαν.—Μόλις ληφθῇ ἀντίτιμον, μετὰ ταχυδρ. ἐν ὅλῳ 3,95. θὰ σταλοῦν τὰ φύλλα ἐπ' ὀνόματί σας εἰς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς γράψετε.

Μαρίκ. Ζαλοκώστ... — Ἐνταῦθα. — Σᾶς λείπουν οἱ διαγωνισμοὶ ἀπὸ τοῦ 17ου μέχρι τοῦ 22ου.

Γεώργ. Βούρβουλ..—Πειραιᾶ.—Διατί χωρὶς ὄνομα καὶ χωρὶς λύσιν ;

Μεν. Χ. Τσίτσ...— Λευκάδα.— Ἐλήφθησαν. Πρέπει νὰ εὑρεθῇ μία εὐκαιρία πρὸς δημοσ. φωτογρ. ἄλλως θὰ ἦνε ἀδικαιολόγητος.

Πίπ.. Τσ...—Ἰθάκην—Θὰ δημοσιευθῇ προσεχῶς.

ΠΙΚΡΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

— Βαρέθηκα γιὰ Σέ, τοὖπα, νὰ ζῶ,
βαρέθηκα γιὰ 'Σένα νὰ στενάζω
κι' ἐδῶ στὴ μαυρισμένη ξενητειὰ
τοὺς πόνους μου σὲ στίχους νἀραδιάζω.

Καὶ μοὖπε : —Νὰ περνοῦμε τὸν καιρὸ
ἔτσι τῆς ἐποχῆς μας μόδα εἶναι·
κι' ἂν δὲν σ' ἀρέσῃ, σύρε στὸ καλὸ
καὶ τόπο σὲ ἄλλη νειὰ γι' ἀγάπη δίνε . . .

Πάτραι *Ἄννα Παπαϊωάννου*

SULLY PRUDHOMME

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

Τὸ βάζο 'ποῦ μαραίνετ' ἡ βερβένα
ἀπὸ μικρὸ ραγίστηκε ριπίδι,
τὸ κτύπημά του ἦταν σὰν παιγνίδι,
καὶ κρότο δὲν ἀκούσαμε κανένα.

Μὰ τὸ μικρὸ τὸ ράγισμα μὲ δόλο
τοῦ λουλουδιοῦ κατέστρεψε τὰ κάλλη,
κι' ἀόρατο τὸ ἄτυχο κρυστάλλι
ραγίστηκε σιγὰ-σιγὰ καὶ ὅλο.

Καὶ τὸ νεράκι του τὸ δροσισμένο
σταλαγματιὰ-σταλαγματιὰ ἐχάθη . . .
Κανεὶς ὡς τώρα δὲν τὸ ἔχει μάθη.
Μὴ τὸ ἐγγίζετε· εἶνε σπασμένο . . .

Ἔτσι πολλαῖς φοραῖς καὶ τὴν καρδιά μας
ἐκείνη ποῦ ἀγαποῦμε μᾶς πληγώνει,
καὶ τότε ἡ καρδιὰ ραγίζει μόνη
καὶ χάνεται ὁ ἀνθὸς τοῦ ἔρωτά μας.

Κανεὶς δὲν ἔχει τίποτε νοήσῃ,
αἰσθάνεται μονάχα ἡ δόλια ἐκείνη
τὸ κάθε δάκρυό της ὅπου χύνει . . .
Μὴ τὴν ἐγγίζετε· ἔχει ραγίσῃ.

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ
(ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργοστασίῳ ***Νικολαΐδου*** *τροχίζονται καὶ ἐπαργυρώνονται κρύσταλλα παντὸς μεγέθους καὶ ρυθμοῦ, ἤτοι δι' ἔπιπλα, δι' εἰσόδους καὶ θύρας, καὶ ράφια διὰ βιτρίνας.*

Ἐργασία ἠγγυημένη. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

Πανδρόσου 1 (Πλατεῖα Μητροπόλεως)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 47ΟΣ

ΟΙ ΤΕΤΡΑΚΟΣΙΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ

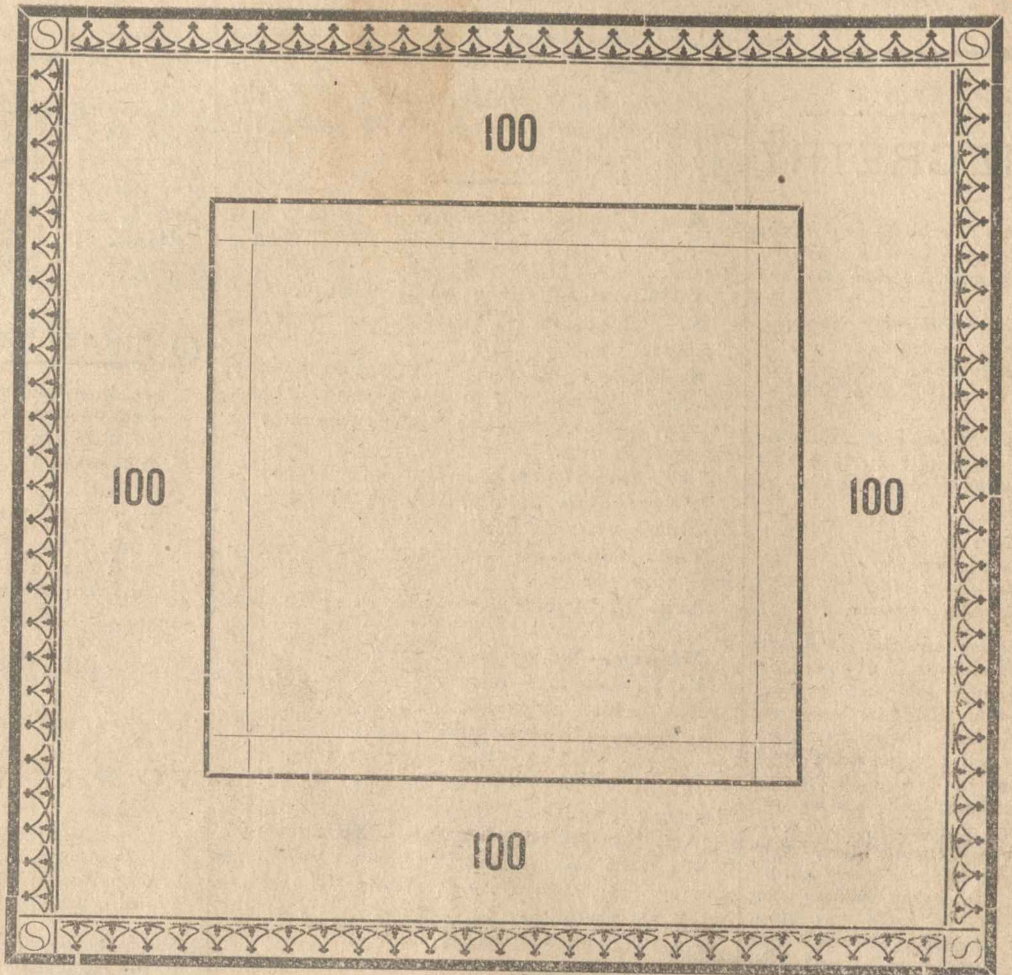

Τὸ ἀνωτέρω σχῆμα δεικνύει φυλακὴν ἡ ὁποία φυλάσσεται ὑπὸ 400 στρατιωτῶν. Ἐντὸς τῆς φυλακῆς αὐτῆς κρατοῦνται ἄνω τῶν χιλίων καταδίκων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν εὐκαιρίαν νὰ φύγουν ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς φρουρούς, ἵνα ἐκβιάσωσι τὰς πύλας καὶ δραπετεύσουν. Ὁ φρούραρχος ἄνθρωπος ἔξυπνος ἐπειδὴ τὴν ἐπομένην ἐπρόκειτο νὰ γείνῃ μία τελετή, καὶ ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ ἀποσύρῃ 100 στρατιώτας, δὲν ἤθελε δὲ νὰ τὸ ἐννοήσουν οἱ κατάδικοι, παρέταξε τοὺς ὑπολοίπους στρατιώτας, οὕτως ὥστε εἰς ἑκάστην πλευρὰν νὰ μετροῦνται καὶ νὰ εὑρίσκωνται ἀνὰ 100. Τώρα πρέπει νὰ εὕρωμεν πῶς κατώρθωσεν ὁ κύριος αὐτὸς νὰ ἐξαπατήσῃ τοὺς καταδίκους.

Ζητεῖται δηλαδή :

— Πῶς θὰ ἀφαιρεθοῦν ἐκ τῶν στρατιωτῶν 100 καὶ πῶς θὰ διαιρεθοῦν οἱ ὑπολοιπόμενοι 300, οὕτως ὥστε ἀριθμούμενοι εἰς ἑκάστην τῶν πλευρῶν νὰ εὑρίσκωνται πάλιν ἀνὰ 100.

(Ἐστάλη τὸ πρῶτον ὑπὸ Λαμ. Θ. Λ. ἐξ Ἀθηνῶν).

Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ δύνανται νὰ στέλλουν γραμματόσημα τοῦ τόπου, ἔνθα διαμένουν.

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς μεταπροσεχοῦς Πέμπτης 25 Σεπτεμβρίου.
Ἑκάστη λύσις, διὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, δέον νὰ περιέχῃ ἐσωκλείστως ἓν ἀσφράγιστον καὶ καθαρὸν 10λεπτον γραμματόσημον.
Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ κερδίσουν :

Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5). Ὁ δεύτερος δραχμὰς τρεῖς (3). Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος καὶ ὁ ἕκτος ἀνὰ δραχμὰς (2) ἕκαστος.

Προσοχὴ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὀνόματος καὶ τοῦ τόπου τῆς ἀποστολῆς. Ἀμφότερα νὰ ἦνε καθαρογεγραμμένα διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη
Ἐπὶ τοῦ φακέλλου ἐξωτερικῶς δέον νὰ σημειοῦται «Διαγωνισμὸς 47ος».

Ὁ Διαγωνισμὸς οὗτος θὰ συνυπολογισθῇ εἰς τὰ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ διὰ τῶν ὁποίων οἱ λῦται τῶν περισσοτέρων διαγωνισμῶν κερδίζουν κατὰ σειράν, ὁ 1ος δραχ. 100, ὁ 2ος δραχ. 25, οἱ 5 κατόπιν ἀνὰ δρ. 10 ἕκαστος καὶ οἱ μετ' αὐτοὺς 15 ἀνὰ δρ. 5 ἕκαστος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ